SAS

America în pericol!

GERARD DE VILLIERS

Editura Tineretului

Cuprins

Capitolul I
Capitolul II
Capitolul III
Capitolul IV
Capitolul V
Capitolul VI
Capitolul VII
Capitolul VIII
Capitolul IX
Capitolul X
Capitolul XI
Capitolul XII
Capitolul XIII
Capitolul XIV
Capitolul XV
Capitolul XVI
Capitolul XVII
Capitolul XVIII
Capitolul XIX
Capitolul XX

Gérard de Villiers

[nr. 139]

America în pericol!

În românește de Vasile Murgu

©*TINERAMA 2000*

Capitolul I

Ghenadi Iaroslav, contraknik[1] în batalionul 2 al brigăzii 166 infanterie motorizată al armatei ruse „coloana Budanov” era pitulat în spatele unei stive de lăzi de muniții goale. El își aruncă ochii în direcția drumului noroios pe care era însărcinat să-l supravegheze și care mergea în zig-zag, după ce trecuse prin satul Shali, până la bivuacul „coloanei Budanov”

Neobservând nicio mișcare, se-ntoarse la lucrul său.

Se străduia cu tenacitate să-nșire pe o sârmă din fier subțire vreo duzină de urechi omenești, îngrămădite în bereta sa verde. El le luase de la boiviki[2] uciși în urma ambuscadelor. Spera că va încasa câteva ruble pe acest colier macabru, cu care să-și poată plăti vodka procurată de rarii corespondenți de presă care urmăreau desfășurarea războiului pe aceste meleaguri, sau când va merge în permisie la Rostov. Ghenadi Iaroslav era cercetaș la compania a 3-a și tăiase el însuși urechile cecenilor pe care-i ucisese. Această preocupare, alături de jafuri și violuri, era una din micile beneficii ale războiului. Se angajase pentru a câștiga un salariu, uzina la care lucra el, dând faliment. El nu era de felul său un om crud și nu ura în mod deosebit pe ceceni, chiar și numai pentru faptul de a fi văzut cum cad camarazii. Afirma cu tărie că dorește să-i omoare și să-i taie pe toți în bucățele, desigur, numai dacă i s-ar da un ordin în acest sens. Numai că, acest gen de război, în care niciodată nu-ți vezi adversarul, atenua sensibilitatea. Morții din noroi, minele, sângele, urletele răniților și mai ales teama, o teamă viscerală care genera dorința frenetică de a ucide pentru a nu fi ucis, îi transforma pe soldați în mașinării aducătoare de moarte.

De trei luni, „coloana Budanov”, compusă din o mie de luptători și vreo sută de vehicule, pacifica Cecenia, urmărindu-i pe invizibilii boiviki, bombardând, incendiind satele, sărind peste nenumărate mine. Halta de lângă Shali era un eveniment binecuvântat, o întrerupere a acestui lung coșmar.

Coloana ajungea la Belkator unde două dintre blindatele sale fuseseră distruse de mine. Ghenadi Iaroslav trebuise să-și tragă boneta de lână neagră peste urechi pentru a nu auzi urletele unuia dintre camarazii săi sfârtecat, căruia i se scurgea sângele.

Oprindu-se la periferia localității Shali, oamenii din brigada 166 auziseră o veste bună: generalul Budanov urma să-ncerce să negocieze cu cecenii predarea satului.

Ghenadi Iaroslav era însărcinat să anunțe sosirea negociatorilor ceceni. În așteptare, înfipse sârma de fier ascuțită în a patra ureche și o înșiră pe acesta. Datorită frigului nu mirosea prea tare. Înainte de a

proceda la fel cu următoarea, aruncă o privire peste parapetul său improvizat. De această dată el distinse două vehicule care coborau dinspre Shali. Luă binoclul și zări două Mercedesuri negre. Se ridică imediat și fugi la punctul de comandă al coloanei, loc înconjurat de saci cu nisip și de blindate.

Generalul Piotr Budanov, așezat pe un scaun, îmbrăcat într-o ținută de campanie verzuie, nouă, se pregătea să bea ceaiul și dădea telefoane.

— Cred că vin, domnule general, anunță Ghenadi Iaroslav.

— Bine! spuse generalul. Vin acum.

Iaroslav plecă din nou spre postul său de observație, strecurându-se printre blindate, camioane, lăzi de muniții și soldați care se odihneau pe pături întinse chiar pe pământ. O macara se pregătea să ridice un motor din tăblăria unui autotun. Alături de el, trei soldați acompaniindu-se cu o chitară, cântau o melodie tristă în cinstea camarazilor dispăruți.

„Ei n-au cules flori, nici n-au sărutat buzele tinerelor fete…”

Chiar înainte să ajungă la postul său, lui Ghenadi îi căzură ochii pe doi dintre camarazii lui, care tranșau un câine pentru a-l pune la fiert. Dezgustat, le spuse:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ăsta-i câinele nostru! Mascota companiei a 3-a! Pentru ce l-ați omorât? Era simpa…

Unul dintre ei, un ucrainean, se mulțumi să mormăie:

— Ne era poftă să mestecăm o ciozvârtă de carne…

Revenit la post, bărbatul luă din nou binoclul. Cele două Mercedesuri înaintau lent. Genul de aranjamente care se pregătea era foarte obișnuit în acest război din Cecenia. Toată lumea era avantajată: boivikii puteau dispărea cu armele lor și rușii nu mai sufereau pierderi. În plus, tranzacția comporta întotdeauna vărsarea unei sume în dolari de către ceceni. Ofițerii ruși împărțeau prețul obținut, în funcție de gradul lor. Soldații nici măcar nu erau invidioși: tot ce doreau era să se reîntoarcă sănătoși la casele lor.

Ghenadi Iaroslav mângâie în adâncul buzunarelor sale două cartușe găsite în corpul unui combatant cecen. Gloanțele fuseseră despicate pentru a produce răni mai mari. El se rugă în tăcere pentru ca lucrurile să se termine cu bine și verifică cu coada ochiului locul unde se vor petrece negocierile. În mijlocul unui luminiș cu vegetația ofilită, fusese instalată o masă pliantă, niște lăzi de muniții în loc de scaune pentru ceceni și un scaun metalic turnant pentru generalul Budanov.

Funest loc pentru a negocia pacea…

Cele două Mercedesuri nu mai erau decât la cinci sute de metri. Ele se opriră un pic mai departe.

Trei dintre portierele primei mașini se deschiseră în același timp,

șoferul rămânând la volan. Coborâră doi inși cu bonetă de lână, cu o ținută militară aproximativă, încinși cu încărcătoare și benzi pline cu muniții. Unul purta un Kalașnikov, celălalt o pușcă-mitralieră Pulimiot. În urma lor apăru un bărbat în costum negru și cămașă albă, cu un păr negru bogat, purtând ochelari negri, mustață și barbă stufoasă. Era un „comandant" cecen.

Acesta se duse să se așeze pe una dintre lăzi, cu cele două gărzi de corp în spatele lui. Câțiva soldați se apropiaseră, curioși. Era excitant să îi vezi pe acești boiviki în carne și oase, de obicei invizibili.

Din al doilea Mercedes coborî mai întâi un bătrân, purtând tradiționala șapcă cecenă din astrahan gri. În spatele lui se ivi un altul îmbrăcat în battle-dress, cu un pistolet agățat la coapsă, cu fruntea încinsă cu o banderolă verde, acoperită cu inscripții arabe. Mustața sa mare aproape că-i ascundea gura. Lui Ghenadi Iaroslav nu-i venea să-și creadă ochilor. El văzuse deseori la televizor și în jurnale fotografia acestui bărbat: Hussein Khaddad, un wahhabit, combatant arab venit din Arabia Saudită, pretindea el, pentru a duce Djihadul (războiul sfânt) alături de „frații" ceceni. Fusese văzut deseori la parăzi alături de Șamil Basaiev, „comandantul" cecen care, după primul război din Cecenia din 1995, era inamicul numărul unu al F.S.B[3], un om pe capul căruia guvernul rus pusese un premiu de 100.000 de ruble[4].

Aceștia erau cei doi oameni care începuseră al doilea război din Cecenia în timpul verii anului 1999, capturând satele din Daghestanul vecin, pentru a stabili acolo ordinea Islamului. Șamil Basaiev, învins în cursa pentru președinția Ceceniei de către Aslan Mashadov după primul război din 1995–1996, nu abandonase niciodată lupta armată contra rușilor.

Întărit în hotărârea sa de către Hussein Khaddad, el relansase războiul din Caucaz, conflict care, începând din luna septembrie 1999, se întinsese din Daghestan în Cecenia. De-atunci, boiviki se băteau retrăgându-se pas cu pas împotriva unei ofensive rusești masive, sprijinită de blindate, elicoptere și avioane.

Bărbatul merse să se așeze cu grijă pe una dintre lăzile cu muniții și-și ajustă ținuta.

Ghenadi Iaroslav își spuse că o singură rafală a Kalașnicovului său îl putea face celebru, dar nu acestea erau ordinele. Cei trei bărbați se așezară fără să spună niciun cuvânt, siguri de ei, în mijlocul a o mie de soldați ruși echipați cu blindate, artilerie și elicoptere de luptă.

Un al patrulea îi ajunse din urmă și rămase în picioare în spatele lor. Era un civil cu pălărie, cravată, înfășurat într-o manta din piele lungă până-n pământ. Câteva clipe mai târziu, ajunse și generalul Budanov cu pași mari și zicând cu voce de tenor:

— *Dobrivecer*![5]

— Dobrivecer, răspunseră în cor cecenii.

Un soldat aduse o tavă cu un ceainic și cești metalice, pe care le umplu înainte să se retragă. Cu un gest sec, generalul Budanov le dădu ordin soldaților, care își făceau de lucru în jurul lor, să se retragă și începu discuția. Cecenii și generalul rus erau la o distanță de câțiva metri de-o parte și de alta a mesei și trebuiau să vorbească tare ca să se-nțeleagă. Câteodată, din depărtare, ajungeau la ei tunete și explozii dar nimic nu se mișca pe linia de creastă care proteja Shali. Ghenadi Iaroslav reîncepu să se ocupe de colierul său din urechi, rugându-se ca șefii să ajungă la un acord.

*

* *

Înserarea cădea, estompând contururile colinelor. Blindatele imobilizate semănau cu animale mari, greoaie. O rachetă roșie se ridică spre cer la vreun kilometru distanță și un soldat, care stătea lungit pe o pătură chiar pe pământ, strigă într-un telefon de campanie.

— Începeți tirul la 130, chiar dacă nu vedeți nimic!

Ghenadi Iaroslav, din postul lui de observație, urmărea cu anxietate discuțiile dintre comandanții ceceni și generalul lui. La început, tonul discuției fusese catifelat, câteodată tensionat, întrerupt de bruște momente de tăcere. Generalul Budanov fuma țigară de la țigară sub privirile impasibile ale interlocutorilor săi. Voluntarul se întrebă, deodată, dacă toată această comedie nu era menită să adoarmă vigilența cecenilor pentru a permite un atac surpriză.

Dar lucrurile părură să se accelereze. Generalul și invitații săi se ridicară în același timp și începură să schimbe lungi strângeri de mână.. Bătrânul cu șapcă luă mâna comandantului rus, o strânse între ale sale și făcu o plecăciune adâncă.

Generalul Budanov se-ntoarse și-i spuse ordonanței sale:

— Vladimir, du-te și caută lada care se găsește în portbagajul mașinii mele.

Ghenadi Iaroslav simți că i se încălzește inima. Era un semn bun. Dacă se ajungea la cadouri, însemna că ajunseseră la un acord. Cecenii cereau adesea vodkă și antibiotice iar rușii cereau bani. În această țară distrusă, strivită de bombe, circula o cantitate incredibilă de dolari.

Bătrânul se duse și se instală în mașina sa.

Isa Khamadov – omul cu ochelari negri – se-ntoarse spre cecenul în haina de piele și schimbă câteva cuvinte cu el. Acesta din urmă se duse până la al doilea Mercedes, deschise portbagajul și reveni aducând două valize mari, negre pe care le puse în fața lui Isa Khamadov. Aproape imediat apărură doi soldați aducând un container mare de mărimea unei lăzi pentru transportul obuzelor. Îl lăsară în fața generalului Budanov și se retraseră. Ofițerul rus așteptă ca ei să

se fi îndepărtat pentru a adresa câteva cuvinte cu voce joasă interlocutorilor săi. Fiecare dintre ei luă câte o valiză și o așeză în fața scaunului generalului.

Acesta se reașeză, deschise o borsetă în care-și afundă mâna imediat. Scoase un teanc mare de bancnote pe care le examină înainte să le pună la loc. Repetă aceleași gesturi și cu cealaltă borsetă, le închise pe amândouă și zise:

— Harașo!

Isa Khamadov se-ntoarse atunci spre gărzile sale de corp, care apucară containerul negru și-l duseră pentru a-l așeza în portbagajul Mercedesului. Aceștia fură ajunși din urmă de Husein Khaddad, care examină îndelung obiectul înainte de a închide capota. El mai adresă un semn amical generalului rus și toți cecenii se urcară în cele două mașini care plecară imediat.

Generalul Budanov se îndreptă spre punctul său de comandă cu câte o valiză în fiecare mână. Le puse în portbagajul mașinii sale și le ascunse sub o cuvertură, după care se cățără pe un scaun, trase trei focuri de revolver în aer pentru a atrage atenția și spuse cu vocea sa metalică:

— Soldați! „Bandiții” ceceni au capitulat la auzul argumentelor mele. Mâine în zori intrăm în Shali, unde primarul ne va preda armele deținute de către cetățenii pe care-i administrează. Nimeni nu va trebui să moară pentru Shali.

Cea mai mare parte dintre soldați asistaseră de departe la discuții și nu-și făceau iluzii: confruntați cu artilerie și cu elicopterele de luptă, „bandiții” ceceni au preferat să-și cumpere autorizația de a fugi. În ceea ce-l privește pe Budanov, el trebuia să se întoarcă la Moscova peste două sau trei săptămâni, unde va ști, desigur, să fructifice „răscumpărarea” oferită. Acesta era obiceiul. În Cecenia, ofițerii vindeau totul pentru a-și rotunji solda lor mizeră și nimeni nu se ofusca. De-altfel, era acesta un adevărat război? Soldaților brigăzii 166, bieți indivizi abandonați pradă mizeriei, puțin le păsa de asta, dacă erau lăsați să prade și să violeze puțin. Aceasta era ordinea lucrurilor.

Cei care puseseră mâna pe ceva vodkă, se hotărâră să destupe sticlele pentru a sărbători „capturarea” localității Shali.

*

* *

Blindatele „coloanei Budanov” hurducăiau pe un drum pietros, dominat de o pădure rară, scoțând la fiecare accelerare a motoarelor un nor de fum albăstrui. Copleșiți de un soare neobișnuit în acest sezon, grupuri de oameni se-nghesuiau pe fiecare tanc. În cazul întâlnirii cu o mină era mai puțin primejdios decât dacă te găseai în interiorul acestora, unde erai sortit unei morți mai mult decât sigure.

Motoarele răgeau, camioanele derapau, blindatele vuiau. Două elicoptere mari, cu cioatele de aripi îngreunate de rachete, trecură la înălțime joasă, acoperind pentru o clipă cântecele siropoase ale postului de radio Moscova, emanând de la un tranzistor pus la maximum.

Cele o sută de vehicule ale „coloanei Budanov" care se-nșirau pe o distanță de trei kilometri, părăsiseră Shali în zorii dimineții lăsând acolo un detașament pentru a controla orașul. După înțelegerea încheiată cu „comandanții" ceceni, totul se petrecuse fără niciun schimb de focuri. Soldații brigăzii 166 redeprinseseră gustul curățeniei și putuseră să se spele. Din nenorocire, pentru orice există un sfârșit: coloana demarase către Bamut, altă localitate aflată la câțiva kilometri de frontiera cu Ingușeția, de unde trebuiau să „mărture" un alt grup de „bandiți". În sinea lor, soldații se rugau pentru ca șeful să poată încheia același tip de acord, chiar dacă se îmbogățea un pic mai mult.

În frunte era mașina blindată-comandant a generalului Budanov, ale cărui patru roți mergeau prin făgașele lăsate de tancuri. Generalul moțăia cu cascheta de pânză pe ochi, întorcându-se din când în când pentru a verifica prezența celor două borsete. În seara din ajun, scosese din ele și ascunsese în vesta sa căptușită cu molton mai multe teancuri de bancnote de o sută de dolari, nu pentru că i-ar fi fost teamă de furt. De-altfel unica sa stea îl proteja de orice, iar armata rusă era la fel de disciplinată ca armata roșie. Simțea însă nevoia atingerii permanente a prețioaselor bancnote, care urmau să-i schimbe viața, fapt pe care încă nu-i venea să-l creadă. Era ca un miracol, ca un vis.

Cu două luni în urmă, când i se propusese această afacere, nu-i venise să creadă. Evenimentele însă o confirmaseră. De acum, era aproape la fel de bogat ca generalul Pavel Gracev, care în 1991 vânduse tot materialul Armatei Roșii staționate în Germania de Est. Piotr Budanov nu voia să facă purici mulți la Moscova El voia soarele, cât mai mult soare, femei, viața din occident. Dorea să profite de acești frumoși dolari, atât de ușor câștigați

Scuturat de o zdruncinătură, deschise ochii și privirea sa fixă un obiect strălucitor din pădurea care domina drumul. Auzi o explozie slabă, ca o salvă de mortier și zări o dungă roșiatică ce se îndrepta spre vehiculul său.

— Dumnezeul meu!

Exclamația îl făcu să tresară pe șoferul care, la rândul lui, văzu ce se-ntâmplă: o rachetă antitanc teleghidată „Faggott", echivalentul rus al francezului „Milan", venea spre autocar.

Generalul Budanov, încă pierdut în visele lui – el urma să-și cumpere o casă în Bahamas, să joace la cazinou, să-și ofere cele mai

frumoase femei, în fine să trăiască, să se bucure de soare – scoase un țipăt cu voce sugrumată.

Carul-comandant explodă într-o jerbă de flăcări, imobilizând coloana. După câteva secunde de uluire, soldații își înșfăcară armele și tot ceea ce putea trage. Tunurile tancurilor, Pulemioturile, puștile automate produseră un vacarm infernal. Proiectilele dezrădăcinau arborii, făceau să sară fragmente de stâncă, ridicau nori de zăpadă. Toți soldații lungiți pe blindate săriră la pământ, căutând gropi în care să se ascundă. În fine, din lipsă de replică, focurile de armă începură să se rărească. Un subofițer trimise o mână de oameni să ia pădurea cu asalt, fiind acoperiți de focul celor care rămăseseră pe loc. Un căpitan zbiera într-un aparat de radio, reclamând prezența elicopterelor.

Căzută în cursă pe drumul îngust, „coloana Budanov” nu mai era altceva decât un șarpe de fiare, brăzdat de flăcări roșii. Calmul se restabili doar douăzeci de minute mai târziu. Oamenii plecați să scotocească pădurea reveniră dezorientați, fără să fi tras niciun foc de armă. Boivikii se evaporaseră în sânul naturii, ca de-obicei.

Se făcu bilanțul pierderilor și se stabili că un singur „Faggot” fusese tras asupra vehiculului-comandant, care se transformase într-o carcasă fumegând. Generalul și șoferul lui nu mai erau decât niște cadavre înnegrite, greu de recunoscut. Un colonel se apropie de vehiculul distrus și tresări.

În afara resturilor de fier, solul era acoperit de bucățele de hârtie verde. El se aplecă și ridică una. Erau resturi de bancnote, de dolari, împrăștiate peste tot, chiar și prin copaci. Deodată, colonelul zări teancuri de bancnote intacte. Una din borsete fusese proiectată afară din mașină de către explozie, răspândind peste tot conținutul.

Acest colț pierdut al Ceceniei fusese dintr-odată transformat într-o mină de dolari. Noutatea se răspândi cu iuțeala fulgerului. Soldați de prin toată coloana își abandonară vehiculele și armele, cu singura dorință de a culege dolari, cu o grămadă de nuiele în mână zgândărind zăpada.

Dacă ar fi revenit cecenii, puteau declanșa un adevărat masacru. Orice urmă de disciplină dispăruse, soldații ruși bătându-se între ei pentru a-și smulge bancnotele. Cei mai puțin norocoși adunau chiar biletele rupte, în speranța că, lipindu-le, le vor putea valorifica.

Această vânzoleală dură ceva timp. Odată solul curățat, soldații consimțiră să se-ntoarcă la posturile lor și „coloana Budanov” se repuse în mișcare, luând în doi saci de pânză ceea ce rămăsese din generalul Budanov și șoferul lui. În sfârșit, două elicoptere M.16 burdușite cu rachete își făcură apariția, zburând razant deasupra pomilor, fără însă a găsi vreun obiectiv.

Instalat în carul blindat din capul coloanei, colonelul Zubar nu

contenea să pipăie hârtiile verzi recuperate după explozie. El nu reușise, bine-nțeles, să le numere. Nu era momentul să-i zgândăre pe cei din convoi, dar presupunea că-n cele două borsete trebuia să se găsească o sumă însemnată. Oare pentru ce cecenii dăduseră atâta bănet pentru un simplu orășel ca Shali?

Zdruncinat, liniștit de prezența elicopterelor, el continua să reflecteze. Acest atac era ciudat. În afara „Faggotului", nu fusese tras niciun foc, deși soldații cocoțați pe tancuri, erau niște ținte ușoare.

S-ar fi putut spune că numai generalul Budanov fusese vizat.

De obicei, cecenii loveau primul vehicul și apoi se dezlănțuiau asupra celorlalte, rând pe rând. Elicopterele reapărură, fără să descopere nimic. Colonelul Zubar se-ntrebă de ce voiau cecenii să-l omoare pe generalul Piotr Budanov. Motivul nu era acela de a-și lua banii înapoi. Aceștia, în parte, fuseseră transformați în cenușă.

O idee își făcu încet loc în mintea lui. Dacă generalul Budanov obținuse dolarii pentru altceva decât preluarea localității Shali? Dar oare ce putea valora atâția bani?

Capitolul II

William Green opri mașina în spatele unei ambulanțe parcată de-a curmezișul străzii Amadolou, în fața unui imobil fără nici-o firmă. Și totuși acesta era sediul unei clinici particulare, în inima cartierului popular Sirinevler, nu departe de autostrada E 5 care ducea spre aeroportul Istanbulului. Ploaia îngreuna circulația și mai mult. Pentru William Green, vehiculele parcate anapoda, taxiurile care mergeau în zigzag, în toate sensurile, pietonii care traversau peste tot sau cărucioarele împinse pe mijlocul șoselei reprezentau un stres insuportabil. Îi trebuise mai mult de o oră ca să vină de la consulatul american, unde se afla „antena" locală C.I.A. Avea impresia clară că nu se găsește în Europa, chiar dacă se afla pe malul de vest al Bosforului.

Americanul își coborî ochii pe cadranul enormului său ceas Breitling Headwind. Era ora două și treizeci. Sosise cu întârziere la întâlnirea fixată de interpreta recomandată de sucursală – Gulush Kartal – o tânără femeie înaltă, brunetă pe care el o întâlnise fugitiv în chiar dimineața aceea. Translatoarea avea o calitate rară, aceea de a vorbi cecena, în afara limbilor turcă și engleză, datorită mamei sale venită din Groznîi cu patruzeci de ani în urmă.

Speriat de moarte de ideea de a întârzia, William Green ieși din mașină și împinse poarta clinicii particulare, intrând într-o sală mare, ticsită de bolnavi, așteptându-și cuminți rândul, așezați pe bănci. Nici urmă de Gulush Kartal. Ieșea din clădire în momentul în care un taxi se oprea în fața acesteia și din mașină cobora tânăra îmbrăcată într-o canadiană care ascundea o rochie lungă maro fără nicio formă. Nu era machiată, purta ghete și părul-i scurt dispărea sub un fular. Ploaia glacială se-ntețea. Iarna la Istanbul nu era deloc plăcută. Traducătoarea plăti taxiul și înaintă surâzând.

— Vă rog să mă scuzați. Din cauza vremii nu găseam taxi.

— Este bine aici? întrebă cu grijă americanul.

— Oamenii de la I.R.O. [6] așa mi-au recomandat. M-au sfătuit să merg acolo, direct. Cecenii sunt un pic paranoici. Ei văd dușmani peste tot. De fapt, atunci când ești obiectul masacrelor și bombardamentelor atât de mult timp, există oarecare scuze… Cei căutați se află în camera 408. Am spus la I.R.O. că dumneavoastră sunteți corespondent al Washington Post și anchetați abuzurile rușilor din Cecenia. Lor le place în mod deosebit acest lucru.

I.R.O. era o organizație non-guvernamentală islamică, finanțată oficial prin donații private ale simpatizanților, guvernamentali sau persoane particulare. Se consacra ajutorării musulmanilor aflați în nevoie. Era deja foarte prezentă în Bosnia, cu baza la Zelița și după

acordurile de la Dayton, care puseseră capăt războiului civil din Iugoslavia, își îndreptase atenția spre Cecenia. Organizația trimitea acolo alimente, medicamente și doctorii efectuau la Istanbul tratamentul și protezarea unui anumit număr de răniți ceceni, ajutați fiind de municipalitatea Istanbulului, controlată de Partidul Islamic Turc.

— *Well done*[7]*,* aprobă William Green.

Bărbatul se interesa în mod deosebit de Cecenia, dar nu ca jurnalist. Direcția de Informații din cadrul C.I.A. îl lansase cu două luni în urmă într-o anchetă ultrasecretă, conducându-i deja pe la Moscova, în Turcia, trecând prin Pakistan și Georgia. Gulush Kartal nu știa adevăratul scop al prezenței sale la Istanbul, ea neavând „clearance-ul" pentru un astfel de secret. Tânăra știa doar că el dorește să întâlnească un „comandant" cecen, Isa Khamadov aflat la tratament în Turcia, cu răni grave. Gulush Kartal lucrase vreme îndelungată ca atașat de presă la ambasada americană din Ankara și se făcuse apreciată pentru seriozitatea ei. Îi ajuta deseori pe industriașii americani să facă „lobby" pe lângă turci. În final, după ce divorțase, ea părăsise Ankara pentru a se stabili la Istanbul, unde lucra în free-lance.

Evident, William Green ar fi putut cere asistența MIT[8], serviciile turcești, care nu le-ar fi putut refuza nimic americanilor, dar afacerea era prea „sensibilă" pentru a le alerta.

— Mergem? întrebă Gulush Kartal, aranjându-și fularul peste părul negru.

William Green înțelese pentru ce, intrând în policlinică, văzuse toate infirmierele „mascate" cu fulare albe care lăsau să li se vadă doar fața. Se aflau în fieful islamic pur. Bărbații purtau cu toții barbă. Ocolind biroul recepției, Gulush Kartal se-ndreptă spre ascensoare.

— Dumneavoastră știți unde se găsește omul nostru? întrebă americanul.

— La etajul patru.

Timp de mai multe zile, Gulush Kartal întrebase pe la organizațiile umanitare instalate la Istanbul pentru a ști unde să găsească răniți ceceni evacuați clandestin prin Georgia și îngrijiți în clinici particulare. Stăruința aceasta a ei o condusese la I.R.O. În mod oficial, turcii erau de partea Moscovei, dar municipalitatea Istanbulului, islamistă fiind, închidea ochii pentru multe lucruri în numele solidarității musulmane.

La etajul patru, trei infirmiere „mascate" stăteau în spatele unui birou. Gulush Kartal se adresă în limba turcă uneia dintre ele, care-i indică un culoar la stânga.

William Green abia-și ținea respirația. Era pe punctul de a întâlni pe omul care deținea cheia misterului pe care el încerca să-l clarifice

de mai multe săptămâni. Gulush Kartal bătu la ușa camerei cu numărul 408 și o voce de bărbat îi strigă în limba turcă să intre. William Green se strecură în spatele tinerei femei și bucuria, lui se topi dintr-odată.

În cameră erau opt bărbați înghesuiți pe două paturi și diferite scaune, toți în halate, cu câte un membru lipsă și acoperiți de bandaje. Era un adevărat muzeu al ororilor.

Un boivik așezat pe pat, nu mai avea piciorul stâng, nici brațul drept și la mâna stângă avea un pansament enorm, încă plin de sânge. Piciorul vecinului său se oprea deasupra genunchiului. Prin pansamentul prost făcut se puteau vedea perii negri care crescuseră din nou pe ciot. Un al treilea avea în locul genunchiului o articulație de metal, care părea inspirată direct de doctorul Frankenstein.

Americanul avu un al doilea șoc: toți bărbații prezenți aveau craniile rase și nu purtau barbă, pe când în fotografiile pe care le examinase, omul pe care-l căuta avea un păr bogat și o barbă neagră. El examină fețele bolnavilor. Omul care părea să corespundă semnalmentelor era îmbrăcat în halat bleu și pierduse piciorul drept și brațul stâng. Dar oare era el?

Timp de câteva clipe, se priviră tăcuți. În mod cert, luptătorii ceceni nu așteptau vizita lor.

— Spuneți-le cine suntem! o rugă William Green.

Unul dintre ceceni luă un telefon portabil și formă un număr. Ceilalți păreau împietriți. Luptătorul cu ciotul bandajat părea fascinat de Gulush. El i se adresă cu o voce blândă. Într-o turcă ezitantă, pe care ea o traduse imediat:

— N-au dreptul să vorbească cu străinii. Prietenul lui tocmai a chemat pe interpretul lor. El este cel care decide. Va veni într-un sfert de oră.

Bărbatul termină tirada cu un zâmbet satisfăcut. Era foarte drăguț, cu trăsături fine, ochi albaștri alungiți și o gură bine conturată. Ținând privirea ațintită spre Gulush, el mai adăugă ceva.

— Se numește Djokhar, traduse turcoaica. Ne propune să așteptăm aici și să bem un ceai.

— Nu le spuneți că vorbiți cecena! o sfătui William Green. Aș dori să aflu numele omului cu halat bleu, care are amputat piciorul drept și brațul stâng la nivelul pulpei.

Djokhar sări se pe proptelele sale și, cu un echilibru acrobatic, aduse un serviciu de ceai tinerei femei. Ceilalți rămaseseră muți, intimidați sau disprețuitori. Djokhar se reașeză chiar pe podea și Gulush Kortal îi ceru să-și povestească istoria sa, traducând pe măsură ce omul vorbea.

— A călcat peste o mină, aproape de Șatoi. Spre norocul lui, cineva din I.R.O. se găsea prin apropiere. A fost trecut clandestin prin liniile

rusești până-n Georgia și la Tbilisi a fost pus într-un autobuz și transportat la Istanbul Au fost zece ore de drum. El arde de nerăbdare să se-ntoarcă, pentru a reîncepe lupta.

— Fără piciorul stâng? întrebă Green.

Abia traduse obiecția americanului, că luptătorul răspunse cu mândrie.

— Spune că n-are nevoie de picior pentru a mânui Kalașnicovul și dacă Allah i-a lăsat viața, trebuie să continue să se bată pentru el.

William Green clătină din cap, impresionat de hotărârea acestor oameni tineri, care totuși plătiseră cu toții un greu tribut pentru credința lor. Aceștia erau oameni curați, care trăiau pentru religia lor. În cameră nu se vedea decât „soft drinks" și ceai. Nimeni nu fuma. Numai Djokhar părea să fie impresionat de prezența unei femei. Americanul își spuse că lua contact pe viu cu războiul sfânt – Djihadul dus de cei mai fanatici dintre musulmani. Acești tineri bărbați slăbiți, sfârtecați, răniți, erau gata să se întoarcă la lupta contra inamicilor pe care șefii lor religioși îi indicau, astăzi rușii, mâine puteau fi americanii, israelienii sau toți cei considerați ca „impuri și păgâni".

Ce devenise lumea…

Serviciile americane știau că inamicul numărul unu al radicalilor islamiști era America, deși ei nu se dădeau în lături să se angajeze pe fronturi secundare cum ar fi Bosnia, Kosovo sau Cecenia. Era un adevărat război mondial, prima cruciadă a secolului XXI, purtată de oameni de diverse naționalități, uniți de fanatismul lor. În fața acestor boiviki, realizai că nu era vorba de o primejdie teoretică ci de o amenințare foarte reală. Ancheta lui William Green avea, deci, cu atât mai mare importanță.

Zgomotul ușii care se deschidea rupse tăcerea apăsătoare. Intră un bărbat tânăr cu capul rotund, părul ondulat, cu pulover gri și blugi. Se prezentă, vorbind în limba turcă către Gulush:

— Mă numesc Fayik Agça. Lucrez la I.R.O. și sunt interpretul acestor „frați" care nu vorbesc turca Mi s-a anunțat vizita dumneavoastră la recepție, dar credeam că o să dați un telefon înainte să veniți. Acest domn este jurnalist? Ce dorește să știe?

— Pe el îl interesează lupta cecenilor, explică Gulush. Ar dori să intervieveze niște combatanți.

În mod vizibil, ideea îi plăcea interpretului.

— Puneți-mi întrebări, propuse el și eu le voi traduce. Toți acești boiviki sunt eroi ai Djihadului. Vor continua să lupte atâta timp cât legea islamică nu va fi restabilită în Cecenia.

Deja se aluneca spre limbajul de lemn…

Gulush se grăbi să recentreze dezbaterea.

— Ar fi bine ca ei să-și povestească fiecare istoria, spuse ea cu un surâs angajant.

Începu „confesiunea”. Liniștiți de prezența interpretului, boiviki erau inepuizabili.

Timp de o oră, poveștile se succedară cu fraze sacadate, toate asemănătoare. Erau istorii cu mine, cu rafale de mitralieră, bombardamente, amputări, și morți. Toți mulțumeau lui Dumnezeu pentru că fuseseră evacuați în Turcia unde erau bine îngrijiți, în timp ce mulți dintre camarazii lor fuseseră operați pe front, fără anestezie, lipsindu-le materiale de primă necesitate, precum garourile.

William Green lua note, deși puțin îi păsa despre poveștile lor. În acest timp nu pierdea ocazia să scruteze chipurile din fața lui, blestemându-se că nu ceruse de la Agenție o fotografie a lui Isa Khamadov fără barbă. Era posibil să nici nu existe așa ceva.

Aici, toate aceste cranii rase și aceste fețe netede se asemănau. Era constrâns să încerce o apropiere mai directă. Cea mai bună metodă pentru a identifica „suspectul” era aceea de a-l fotografia.

— Putem fotografia pe acești boiviki? traduse Gulush întrebarea lui William Green.

Răspunsul lui Fayik Agça veni imediat.

— Nu! Noi nu dorim să avem necazuri cu guvernul turc.

Americanul își ascunse sentimentul de nemulțumire printr-un surâs de circumstanță.

— Aș putea să-mi notez numele lor pe însemnările mele?

Un nou refuz al interpretului.

— Este foarte periculos. Ei au cu toții familii în Cecenia și dacă F.S.B.-ul rus îi identifică, se vor duce să-i masacreze.

— Nici măcar prenumele lor?

După o oarecare ezitare, Fayik Agça acceptă.

— De acord.

La ordinul lui, luptătorii își spuseră prenumele: Abdullah, Mohamed, Malik, Djokhar, Daud.

În timpul pomelnicului, Fayik Agça spuse o frază scurtă în cecenă. Când fu rândul bărbatului pe care William Green îl bănuia că este Isa Khamadov, acesta spuse: „Alim”

Se reinstală liniștea. Ostentativ, Fayik Agça își privi ceasul.

— Trebuie lăsați să se odihnească, spuse el. Sunt foarte obosiți.

Privirea arzătoare a lui Djokhar ațintită spre Gulush Kartal evoca mai degrabă violul decât nevoia de odihnă. William Green făcu o ultimă încercare.

— Mi s-a spus că un „comandant” rănit, foarte renumit, se află la Istanbul. Aș dori să-l întâlnesc.

— Care este numele lui?

— Isa Khamadov.

Fayik Agça rămase impasibil.

— Nu cunosc acest om. El trebuie să fie în Cecenia. Știți, sunt mulți

„comandanți”. Acum trebuie să plecați. Acești luptători au suferit mult și sunt obosiți. Spuneți lumii că rușii sunt asasini, că ei masacrează femei și copii, în timp ce combatanții islamiști sunt curați.

William Green aprobă din cap, ascunzându-și decepția. Atunci când își pusese întrebarea, avea ochii ațintiți spre cel suspectat și nu-i scăpase licărirea neliniștită apărută dintr-odată în ochii lui. Așteptă să iasă pe culoar, după care îi spuse lui Gullush Kartal:

— Sunt sigur că cel care a spus că se numește Alim este Isa Khamadov.

— Și eu cred asta, confirmă interpreta. Înainte de a le da voie să-și spună numele, interpretul i-a spus acestuia să și-l schimbe pe cel adevărat.

Ajunseră din nou în ploaia de afară și Gulush se instală în mașina lui William Green.

Acesta din urmă avea poftă să se relaxeze.

— Ce-ar fi dac-am merge să bem ceva? sugeră el.

— Unde?

— La hotelul meu. La Ciragan.

Acesta era un palat vechi reamenajat chiar pe malul Bosforului.

— Cu plăcere, aprobă Gulush Kartal. Hotelul este magnific.

*

* *

Barul hotelului Ciragan dădea spre Bosfor de care nu era despărțit decât printr-o esplanadă. Gulush Kartal părea impresionată de decorul somptuos, de plafoanele înalte și de panorama fascinantă spre Bosfor. Ea-și deschise canadiana, dezvelind rochia-sac ce-i mula totuși pieptul apetisant.

— Dumneavoastră beți băuturi alcoolice? întrebă William Green.

Gulush Kartal surâse:

— Desigur, dacă este de bună calitate.. Eu nu sunt practicantă.

Imediat el comandă două Defender „Cinci ani vechime”, chipsuri și întrebă:

— Cum vedeți urmarea?

— În mod sigur el este, dar va fi greu de găsit pentru a-i pune întrebări, remarcă Gulush Kartal. În mod vizibil, se teme.

— Pentru ce?

Femeia îi aruncă o privire ironică.

— Dumneavoastră trebuie să știți. De obicei, ei sunt mult mai deschiși. Aveți un motiv deosebit să-l găsiți pe acest om? Este criminal de război?

— Nu tocmai. Vreau doar să-i pun niște întrebări.

— În acest spital, va fi imposibil.

La fel gândea și el și asta nu-i lăsa decât o singură variantă, aceea de a cere colaborarea M.I.T., lucru pe care voia să-l evite cu orice

preț.

— Am o idee, spuse el deodată în timp ce turcoaica privea la un cargou care era pe punctul să dispară din raza ușilor cu geam.

— Care?

— Am impresia că unul dintre ceceni v-a plăcut; cel care se numește Djokhar.

Gulush Kartal schiță un surâs un pic cam rece.

— Da. Ce-i cu asta?

— Dumneavoastră ați putea să vă întoarceți la spital sub un pretext oarecare și să legați prietenie cu el. Vorbind cecena, ați putea surprinde niște conversații…

Translatoarea nu păru să aprecieze propunerea lui la justa sa valoare…

— Una peste alta, spuse ea cu jumătate voce, dumneavoastră îmi cereți să-l seduc. Asta nu face parte din atribuțiile mele.

William Green protestă:

— Nu mă gândeam la asta, ci doar să-i arătați oarecare simpatie.

Gulush luă o înghițitură mai mare de Defender și spuse:

— Am impresia că băiatul vrea de la mine ceva mai mult decât simpatie…

Americanul roși încurcat.

— O.K., O.K. Vom mai vorbi despre asta. Ce faceți acum?

Ea avu o ezitare.

— Nimic special. Mă duc acasă.

— Am putea lua masa împreună. Poate dumneavoastră o să aveți o idee mai bună.

Gulush Kartal păru să ezite, apoi o luminiță trecu prin ochii ei verzi.

— Sigur. De ce nu? Mă duc acasă să mă schimb și revin aici peste o oră.

Green își termină scotch-ul și o conduse până la ușă. De-abia dispăruse tânăra pe ușa turnantă, că el se duse la recepție.

— Care este cel mai bun restaurant din Istanbul?

— Samdan Park, sir.

— Faceți-mi rezervare pentru o masă de două persoane.

Cu orice preț trebuia s-o câștige de partea sa pe Gulush Kartal, căci altfel misiunea era ratată. Se duse apoi în cameră și telefonă la sucursala C.I.A. de la Ankara, pentru a-și face raportul și a solicita o legătură cu M.I.T., pentru cazul în care Gulush Kartal refuza să colaboreze. C.I.A. depusese eforturi deosebite timp de mai multe luni pentru a găsi urma lui Isa Khamadov și nu era momentul să-l lase să dispară.

*

* *

Când recepția hotelului sună în camera lui, William Green, încă pe jumătate dezbrăcat, se uită la ceasul Breitling, dându-și seama că stătuse mult timp la telefon. Agenției nu-i surâdea să-i amestece pe turci în afacere, neacordându-le prea multă încredere și pentru că ar trebui să le explice de ce ținea atât de mult să-i ia un interogatoriu lui Isa Khamadov. Deci singura șansă de reușită era s-o folosească pe Gulush Kartal.

— Alo, spuse el.

— Sunt jos, îl anunță interpreta.

Americanul ezită. Langley trebuia să-l sune din nou.

— Mai aștept un telefon, spuse el. Nu doriți să urcați să bem un păhărel?

Nu era decât nouă seara și dineul se lua la ore târzii, în Turcia.

— De acord, spuse Gulush Kartal. Nu-mi place să stau singură la bar. O să fiu luată drept prostituată..

Era tentat să-i răspundă că, în ținuta ei de călugăriță, riscurile erau limitate.

Abia racroșă, că telefonul sună din nou. De această dată era Langley. El discuta, când auzi sunând la ușă.

— *Hold a sec!* spuse el interlocutorului său.

În continuare cu bustul gol, el se duse, deschise și avu impresia că se aprinde ca un foc de artificii.

În cadrul ușii stătea Gulush Kartal, surâzătoare, dar nu mai era aceeași femeie. Ducea un impermeabil pe braț și era îmbrăcată cu un taior de lână negru, foarte bine croit, iar fusta se oprea chiar deasupra genunchiului. Prin deschizătura vestei el zări o bluză de muselină neagră, aproape transparentă, sub care se distingea un sutien asortat, care mai mult oferea decât ascundea doi sâni mari, ale căror sfârcuri înțepau dantela. O curea lată de piele neagră îi sublinia talia.

Legănând un pic șoldurile, ea îl întrebă cu un surâs devastator:

— Vă deranjez?

— Nu, nu se bâlbâi William Green. Tocmai vorbesc la telefon. Luați loc.

Ea, ascultătoare, aruncă impermeabilul pe un scaun și se instală pe o canapea. Când își încrucișă picioarele, americanul putu să admire forma lor fusiformă și îi păru a vedea chiar o fâșie de piele albă sub fustă, dar își spuse că visează.

Cu pulsul accelerat, el luă receptorul, dar creierul lui era incapabil să se concentreze. Cu privirea când la pulpele interpretei, când la gura ei roșie, el nu-și mai amintea nici cum îl cheamă. Racroșă brusc și veni spre ea.

— Nu-mi oferiți nimic să beau? îl întrebă femeia ironică.

— Da, da, zise el. Scotch?

— Scotch cu puțină gheață.

El se duse la minibar, luă o sticlă de Defender și umplu un pahar. Cu drăgălășenie, Gulush se ridică pentru a veni în întâmpinarea lui. Privirile li se întâlniră și William Green avea impresia că-i un cub de gheață, gata să se topească.

— Isuse Christoase! murmură el cu privirea ațintită asupra muselinei negre.

— Ce se-ntâmplă?

El dădu din cap, înghițindu-și saliva.

— Sunteți magnifică!

Gulush izbucni în râs.

— Puțin mai devreme voiați să mă transformați în cocotă! Iată, s-a făcut. Credeți c-o să-i plac cecenului ăluia?

El o dezbrăca din privire, incapabil să spună un cuvânt. Pe tocuri, interpreta era la fel de înaltă ca el. Deodată, își dădu seama că-i cu pieptul gol.

— Așteptați! spuse el, mă duc să mă îmbrac.

— O secundă, spuse Gulush. Am putea face o repetiție, pentru că vreau să-l seduc pe acel boivik.

Cu un gest natural, ea își puse palmele pe pieptul americanului și unghiile sale lungi începură să-i gâdile mameloanele. El crezu că leșină. În niciun manual C.I.A. nu era prevăzută o asemenea situație. Cu un surâs de cocotă, cu ochii fixați în ochii lui, Gulush Kartal remarcă:

— Sunteți foarte cald..

Emoția. Avea impresia că iese din saună.

Degetele puse pe pieptul lui tresăreau ca și când ar fi fost încărcate cu electricitate. William Green avea pielea ca de găină. Femeia din fața lui, al cărui parfum îl respira, categoric nu mai avea nimic de-a face cu interpreta cea cuminte din timpul după-amiezii. Aceasta era o bombă sexuală. Simți crescându-i sexul ca nasul lui Pinocchio și avu impresia că tânăra femeie își dădea seama de acest lucru. Bărbatul era pironit locului. Educația primită îl îndemna să se retragă, să se scuze și să se ducă să se-mbrace. Poată asta ar fi făcut, dacă unghiile lungi nu s-ar fi agățat de mameloanele lui ca niște mici cârlige diabolice. El avu impresia că i se turna adrenalină în artere. Cu ochii în ochii lui, cu un surâs ambiguu pe buze, tânăra începu să-i frământe sfârcurile întărite cu o blândețe satanică.

William Green avea senzația că întreg corpul intrase în fuziune. Auto-controlul îl părăsi brusc. Cu un muget animalic, puse mâna pe fusta de lână neagră, chiar deasupra coapselor și o ridică, dezvelind mai întâi o coapsă-nvelită în negru, apoi pielea goală deasupra ciorapilor. Creierul lui nu mai reacționa. În Statele Unite, toate fetele cu care avea el de-a face purtau colanți. Doar cocotele de meserie purtau ciorapi. Cât ai clipi din ochi, o lipi pe tânăra femeie de perete.

Cu mâna cealaltă, fără să țină cont de forța lui, înșfăcă chilotul și-l trase jos.

Cu un gest primitiv, spontan, care nu-i era propriu, el trase jos și dantela neagră. Apoi, abia eliberată de aceasta, o împinse pe Gulush până la pat în care o aruncă, apoi cu febrilitate își dezbrăcă pantalonul și descheie chilotul. Sexul său întărit sări în sus, de parc-ar fi fost dotat cu o viață independentă. Întocmai ca un soldățoi, el se aruncă asupra tinerei, îi desfăcu coapsele cu o lovitură de genunchi și se înfipse în măruntaiele sale, adânc.

Gulush Kartal scoase un țipăt scurt și într-o clipită se simți inundată. Acest asalt brutal din partea unui bărbat care-i plăcea, era excitant la nebunie. Ea se gândise vag la acest lucru, dar nu credea că se va-ntâmpla chiar atât de repede. Fiind divorțată, avea rare aventuri și mereu numai cu bărbați care o atrăgeau, spre exemplu William Green.

Picioarele sale se ridicară, bazinul ei basculă, își înlănțui brațele în jurul pieptului puternic al bărbatului fixat în abdomenul ei și începu să-și savureze plăcerea. William Green o bătea cu lovituri ample din mijloc. Cu picioarele ridicate la verticală, Gulush suporta încântată acest asalt brutal care puneau capăt unor săptămâni de abstinență. Americanul era atât de excitat, încât cavalcada sa nu dură mult. Cu un mârâit de satisfacție se răspândi pe burta partenerei sale, fulgerat în același timp de plăcere și rușinat. El mai rămase mult timp în sexul ei, în timp ce Gulush, în mod discret, se freca de el, astfel încât să juiseze și ea. El se ridică rușinat, dar ea îl liniști cu un surâs.

— Scuză-mă! M-am comportat ca o animatoare.

El nu-și revenea. În timp ce Green își aranja ținuta, Gulush își luă chilotul și se-ndreptă spre baie, spunând:

— Mi-e foame!

*

* *

Mândru ca Artaben, William Green intercepta privirile pofticioase ale femeilor și cele admirative ale bărbaților care se uitau la Gulush Kartal, în timp ce ei traversau sala din Samdan Park.

— Vin aici pentru prima dată, remarcă Gulush Kartal. Este foarte agreabil.

Lumina discretă, porțelanul, argintăria și clienții mai sofisticați decât în altă parte, creau o atmosferă de lux. Șeful de sală aduse o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanc 1994, pe care o desfăcu cu îndemânare. Gulush și William Green ciocniră. Americanului nu-i venea încă să creadă că făcuse amor cu această splendidă creatură întâlnită pentru prima dată în dimineața aceea. Privirea întârzie pe pieptul scos în evidență de muselina neagră și realiză că nici măcar nu o dezbrăcase.

Gulush, foarte în largul ei surâse:

— Dumneavoastră mi-ați dat o foarte bună idee, propunându-mi să-l seduc pe cecenul acela. Dacă nu, probabil că noi doi n-am fi făcut dragoste.

— Regretați? întrebă William Green neliniștit.

— Câtuși de puțin, răspunse ea. A fost foarte bine.

Pe sub masă, piciorul ei înaintă către el și simți din nou adrenalina alergându-i prin vine. Din păcate, șeful de sală aștepta comanda lor.

Pe urmă, din obișnuință, William Green coborî din nou pe pământ, revenind la grijile lui; mai întâi să-l identifice pe Isa Khamadov, pe urmă, trebuia să-l facă să vorbească. Nu îndrăzni să redeschidă discuția decât după clătitele din pește.

— Nu glumeam cerându-vă să-l „seduceți" pe acest cecen, spuse el. Trebuie să fiu sigur de identitatea lui Isa Khamadov.

Gulush goli cupa sa de Taittinger, după care întrebă:

— Acum puteți să-mi spuneți ce vreți?

— Îmi pare rău, dar nu pot.

Tânăra interpretă nu mai insistă și ei trecură la miel. Doar la desert Gulush scoase un pachet de țigări din poșetă și-i adresă un surâs complice lui William Green.

— Am să mă gândesc. Trebuie să mă informez la I.R.O. Nu trebuie să vă descurajați.

Americanul se grăbi să-i ofere un foc cu ultima născută dintre brichetele Zippo, un „street chrome".

— Contez pe dumneavoastră, spuse el.

Evident, el nu pierduse totul. Nota de plată, chiar cu Taittinger, era rezonabilă. Pe trotuar, Gulush se-ntoarse spre el.

— Trebuie să iau un taxi. N-am venit cu mașina mea la hotel.

— Vă însoțesc, bine-nțeles, protestă americanul.

În timp ce urcau spre piața Taksim, călăuzit de tânăra femeie, puse mâna pe genunchiul ei, care-i mângâia cu blândețe coapsa. Îi revenea pofta. Urcară pe Cumuriyet, pierzându-se apoi prin micile străzi întunecoase. Când el se opri în fața imobilului în care locuia Gulush Kartal, care avea fațada spre un cimitir în Bayir Sokak, era din nou în stare de erecție. Mâna lui urcă de-a lungul ciorapului, dar tânăra femeie îl opri, surâzând.

— Invitați-mă mâine seară la dineu. Vom vorbi din nou. În seara aceasta mă simt un pic obosită din cauza dumneavoastră.

El o privi dispărând prin poarta de la intrarea imobilului, cu un sentiment între mândrie și frustrare.

*

* *

William Green se-nvârtea printre străduțe pustii din cartierul Ferikoy, fără să știe cum să iasă de-acolo, când ajunse, în fine, la o

rampă de acces spre una din autostrăzile urbane care brăzdau Istanbulul. Încurajat, porni agale, spunându-și că trebuie să-l ducă undeva.

După douăzeci de minute realiză că se găsea pe E 5, care ducea spre aeroport și în Sirinevler, acolo unde se găsea clinica. Aproape imediat zări ieșirea „Sirinevler". Ajunsese aproape de destinație.

Strada Amadolou era întunecoasă ca un tunel. William Green trecu încet prin fața clinicii care-i adăpostea pe răniții ceceni. La parter era lumină. El se opri, apoi se retrase în marche-arrière, parcând un pic mai departe.

Gândindu-se la vanitatea demersului său, tocmai era pe punctul de a pleca, atunci când o mașină opri în fața policlinicii. Coborâră două siluete și intrară în clădire. Fără să știe prea bine pentru ce, William Green coborî din mașina sa și se apropie de intrare Se scurse un sfert de oră fără ca nimic deosebit să se-ntâmple. Tocmai era pe punctul de a se duce spre mașină, când cineva ieși totuși. Neonul care lumina intrarea îi permise să zărească în fugă o femeie. Vedenia neașteptată era blondă, cu părul pieptănat în coc și purta un mantou lung. Ea se urcă pe locul din față al mașinii staționate, dar aceasta nu demară. Câteva clipe mai târziu, își făcu apariția un mic grup, format din doi bărbați care-l susțineau pe un al treilea.

Piciorul acestuia din urmă se termina la treizeci de centimetri deasupra pământului. Pulsul lui William Green crescu vertiginos. Era aproape sigur că îl vedea pe Isa Khamadov, „comandantul" cecen, omul pe care el îl căuta de luni de zile. Cei trei oameni se înghesuiră în mașină și aceasta porni imediat. Americanul nu avu decât timpul necesar să fugă la mașina sa. Demară la rândul lui, când celălalt vehicul vira la colțul străzii. El o prinse din urmă chiar înaintea bifurcației autostrăzii E 5. Era foarte surescitat. Dacă cecenii îl mutau în plină noapte pe „comandantul" lor, însemna că pista urmărită după Moscova era bună. Americanul se concentra asupra conducerii mașinii. Circulația era fluidă și el nu-ndrăznea să se apropie prea mult. Urmăriții urcau spre nord. Dacă s-ar fi dus pur și simplu să se culce, ar fi pierdut urma…

Ar fi dat o mie de dolari pentru un telefon portabil.

Vehiculul din față își continua drumul fără prea mare grabă. El încetini în mai multe rânduri și William Green fu de mai multe ori pe punctul de a-l depăși. Curioasă treabă. Trecură de o mare răscruce de autostrăzi, mergând de-acum înainte, spre est. William Green zări un pic mai departe structura metalică a podului Bokacisi, una din lucrările care trecea Bosforul. Cele două automobile trecură peste ea, apoi, ajunsă pe malul oriental, mașina urmărită de William Green părăsi autostrada și o luă pe un drum în serpentină care escalada o colină presărată cu antene de televiziune, semnalizate de lumini de

poziție.

Cele două mașini urcară timp de mai multe minute, apoi prima încetini și coti la stânga pe un drum care se termina cu un grilaj. Opri, dar nimeni nu coborî. William Green își spuse că văzuse destul. Dorința sa, de a nu amesteca pe turci în problemă, nu mai era de actualitate. Trebuia să avertizeze M.I.T.-ul de urgență, ca să vină a doua zi să-l ia pe cecen din acest nou refugiu. El nu mai avea ce urmări. Americanul trecu maneta de viteze în marche-arrière. Își aruncă mașinal ochii în retrovizor și inima i se opri. O mașină cu farurile stinse, parcată chiar în spatele lui, îi bloca drumul.

Se deschiseră toate portierele în același timp și din ea coborâri patru bărbați, alergând tăcuți până la mașina lui. El nu avu timp să se apere. Un bărbat cu cagulă îl trăgea jos din automobil, în timp ce un altul, care se urcase pe portiera pasagerului, îl împingea William Green se trezi cu brațele imobilizate la spate, în timp ce alți doi percheziționau mașina, toate acestea într-o tăcere deplină.

Unul dintre necunoscuți scoase un fluierat strident și una din portierele mașinii, pe care o urmărise, se deschise și femeia blondă, pe care o văzuse la spital, veni spre el arătându-l cu degetul.

— Cine ești dumneata? întrebă într-o engleză cu un ușor accent britanic.

— Ce vreți? Nu-nțeleg nimic, bâlbâi americanul.

— De ce te interesezi de fratele Isa? întrebă femeia cu voce domoală.

Era singura întrebare la care nu putea răspunde.

Femeia blondă își băgă mâna în buzunarul hainei lui William Green și scoase portofelul al cărui conținut îl examină la lumina farurilor. Ea reveni cu fața impasibilă.

— Dumneata ești spion american, spuse cu voce egală.

— Sunteți nebună. Eu sunt turist, protestă William Green.

Femeia dădu ușor din cap și spuse cu un glas metalic:

— *Bismillah Al Rahman. Al Rahim*[9], eu vă condamn la moarte. Poate Allah, fie numele Lui binecuvântat, vă va ierta.

Totul semăna cu o piesă de prost gust, dar William Green nu mai avu timp să se-nfricoșeze. Cei doi bărbați care-l țineau de mână îl obligară să îngenuncheze. Femeia blondă băgă mâna în poșetă, de unde scoase un poanson lung, semănând cu un târnăcop de spart gheața și fără să ezite, cu toată forța ei și e precizie de chirurg, îl înfipse în pieptul americanului.

William Green deschise gura, dar avu impresia că plămânii săi refuzau să funcționeze. Se mai contorsionă într-un ușor spasm și încetă să mai respire, având inima străpunsă.

Capitolul III

Istanbul.

În timp ce airbus-ul vira deasupra mării Marmara pentru a prinde pista, Malko distinse dedesubt panglica cenușie a Bosforului, tăiată de enorma structură metalică a podului Fatik-Sultan-Mahomet care lega Europa de Asia. Ploua și cele șase minarete ale moscheii albastre erau cufundate în ceață, la fel ca tot vechiul Constantinopol[10]. Cât cuprindeai cu vederea, enorme cotețe, construite pentru a adăposti pe emigranții din Anatolia, răsăriseră pe toate colinele, creând un megapol de douăsprezece milioane de locuitori, dacă nu mai mult. Nimeni nu știa în realitate câți erau.

Avionul începu să vibreze, traversând norii groși și cenușii. Printr-o spărtură, Malko zări noile autostrăzi urbane care încercuiau orașul, împânzite de mașini care rulau cu prudență. Deși totul părea trist, respingător, diform, el avea un sentiment de plăcere. Avea atâtea amintiri legate de acest oraș! Dusese la bun sfârșit misiunea de demult, în care îl întâlnise pe Elko Krisantem, cu ani în urmă[11]. Își reaminti de urmăririle de pe podul Galata și, mai târziu, de iranienii aflați pe punctul de a arde de vii într-o barcă în fața lui Kennedy Kadesi. Aceștia încercaseră să-l escrocheze pe un mafiot ucrainean, devenit prietenul lui[12]. Timpurile se schimbaseră la fel ca și inamicii, dar destinul îl aducea în acest viespar la încrucișarea Asiei cu Europa și cu Caucazul, unde mereu se petrecea câte ceva. Între iranieni, curzi, islamiști, traficanții de toate felurile, ceceni, comploturile nu lipseau. Armata turcă, ajutată de M.I.T., reușea să țină cu o mână de fier capacul pe această oală infernală care fierbea, dar din când în când mai dădea și-n foc…

Roțile avionului atinseră pista în fața aerogării, strălucind de nouă ce era, înlocuind vechile clădiri pline de igrasie. Turcia era angajată într-o cursă disperată spre modernitate.

Malko își desfăcu centura de siguranță, spunându-și că, probabil, destinul îi hărăzise să se reîntoarcă în anumite orașe.

Odată în plus, el nu știa de ce îl smulsese C.I.A. din castelul lui de la Liezen. Agent colaborator al agenției de informații americane, el trebuia să le stea oricând la dispoziție. În urma unei scurte conversații, șeful sucursalei de la Viena îl convinsese să-și facă bagajul în câteva ore. Totuși, citind ziarele, nu i se păru că se petrece ceva deosebit la Istanbul, dar i se rezervase o cameră la Ciragan, hotelul cel mai luxos din oraș, cu vedere spre Bosfor.

Abia trecu de vamă și se pomeni într-un hol de marmură al unui palat oriental, unde zări un bărbat tânăr îmbrăcat într-un impermeabil, care agita într-o mână o pancartă pe care era scris

numele lui.

Începând din momentul în care Malko se-ndreptă spre el, acesta se prezentă:

— Leo Bancroft. Lucrez cu dl. John Burke.

John Burke era responsabilul „antenei" C.I.A. la Istanbul, instalat în consulatul american. Cei doi ajunseră la Mercedesul agentului C.I.A. și, foarte repede, se treziră înghițiți de un nor fin de fum albăstrui, în ambuteiajele autostrăzii E 5, ducând spre Bosfor; existau acolo în continuare aceleași nave vechi pe punctul de a îmbătrâni în marea Marmara.

— Mergem la birou? întrebă Malko.

— Nu, sir. Mergem la Ciragan. John Burke trebuie să ia dejunul acolo cu dumneavoastră, dacă, bine-nțeles, nu aveți alte planuri, adăugă el politicos.

Malko nu vedea ce altceva ar fi putut face în acest oraș înecat în ploaie și ceață. În afara aeroportului, totul părea mai învechit decât înainte. Le trebui aproape o oră pentru a ajunge la Ciragan-Caddesi, de-a lungul Bosforului părăsind autostrada E 5, apoi bulevardul Barbaras. Ciraganul era o oază de lux în această lume deprimantă și Malko pătrunse acolo bucuros. Holul imens, placat cu marmură era pustiu. Lustragiul căsca gura la pereți în fața „tronului" pe care-și instala clienții și care se-ncăpățâna să rămână gol. În acest sezon hotelul era jumătate neocupat. Malko avu timp doar să-și despăturească fotografia panoramică a castelului de la Liezen, înainte de a suna telefonul.

Aruncând o privire spre Bosfor, el se-ntreba dacă-ntr-o zi, nu va termina cumva în cimitirul virginian Airlington, locul unde erau primiți agenții deosebit de merituoși. Pân-atunci va continua să lupte până la ultima suflare, ceea ce în fond nu-i displăcea. Andre Malraux scrisese undeva că singurul mijloc de a învinge moartea era acela de a o înfrunta și a o sfida. Ori asta făcea de zeci de ani. Prinț de sânge, alteță serenisimă, cavaler al Ordinului de Malta, cavaler al Sfântului Mormânt și membru al unei duzini de vechi ordine europene, el cucerise o nouă noblețe penetrând în clubul cu circuitul cel mai închis din lume, al celor a căror meserie era moartea. Pierduse șirul clipelor în care, cu sângele înghețat, cu nervii blocați, cu stomacul înnodat, văzuse moartea cu ochii. Dumnezeu sau norocul îl salvaseră și de data aceasta jocul reîncepea. Trebuia să-și pună din nou viața în pericol; o nouă versiune a mitului lui Sisif.

Intrarea în acest club era ușoară și biletul gratuit; era suficient să accepți să-ți pui viața în joc, fără să-ți mai poți lua cuvântul înapoi. Era un fel de pact cu diavolul, în care pierdeai ultima bătălie.

Acesta, însă, era lozul comun tuturor. La toate, Malko adăugase păcatului inițial al speciei umane, ceva infim – opțiunea sa.

Abia ieșit din ascensor, un om voinic, parțial chel, cu o mustață mare, cu nas coroiat, cu ochii mici, șireți și zâmbitori, purtând un bluzon de piele, întins peste o burtă cât toate zilele, se-ndreptă spre el, surâzând. Ai fi spus că-i un negustor din Kapali Carçi marele bazar din Istanbul.

— Malko! Ce plăcere să te revăd! Am revenit aici pentru trei ani. Categoric iubesc acest oraș.

Se strânseră în brațe.

— Vă este foame? întrebă John Burke.

— Mai ales foame.

Hrana oferită în cursele europene, chiar și la „business class", trebuia aruncată la gunoi.

— Vă mai amintiți de Urcan?

Era un excelent restaurant unde se servea pescărie pe malul Bosforului, la câțiva kilometri mai la nord. Malko fu de acord.

— Atunci, mergem acolo. Am fi putut alege Pera Palace, dar la ora prânzului este plin cu oameni de la M.I.T.

Pera Palace se afla chiar în fața consulatului american, pe Mesrutihet Caddesi.

— Credeam că sunteți în cele mai bune relații cu M.I.T. remarcă agentul.

John Burke surâse pe sub mustață.

— În cele mai bune relații da, dar nu ne-am căsătorit. Dacă am fi vrut să rezolvăm cu ei această afacere, dumneavoastră ați fi continuat să valsați la Viena.

Americanul îl conduse până la Buickul lui și începură să urce de-a lungul Bosforului, încrucișându-se cu tramvaie vechi, pline ochi cu pasageri, taxiuri, hamali. La fiecare colț de stradă, existau mici lokenta maccum[13] sau un kefka pentru câteva milioane de lire. Inflația era în scădere, dar un prânz costa totuși douăzeci de milioane de lire…

Mai departe, blocat de un camion imobilizat în mijlocul șoselei, John Burke deschise geamul și-i spuse șoferului, cu amabilitate:

— Mișcă-ți fundul *oruscu cocuglu!**[14]***

Celălalt ridică pumnul, urlând:

— *At yarragi! Anian ami!**[15]***

Dar el demară totuși cu mascota sa tipic turcească atârnată de retrovizor – un bulgăre de ceramică albă și albastră reprezentând un ochi. Niciun turc nu-l putea lua pe John Burke drept un yabouci[16].

Ajunși la restaurant, portarul se frânse în două în fața americanului.

— *Mehraba, Jonn effendi!*[17]

Fură instalați la o masă pe malul Borforului și li se aduse tradiționalul raki.

Americanul ridică paharul său.

— *Serefinize!*

Literalmente, asta însemna „în cinstea dumneavoastră”, formula turcă de toast. Americanul comandă pești la grătar stropiți cu vin de Anatolia. Mesele din jurul lor erau goale și locul era tot atât de discret, precum birourile C.I.A. instalate la ultimul etaj al consulatului american.

— Deci? întrebă Malko. Ce s-a întâmplat la Istanbul?

John Burke goli paharul său de raki și îi mai trebui puțin pentru a-și aprinde o țigară cu vechea și inepuizabila sa Zippo, garantată pe viață, cu sigla C.I.A., înainte de răspunde cu o voce tensionată:

— Mai întâi, am primit o lovitură grea. Îl cunoșteați pe William Green, de la Divizia operațiuni?

— Nu! Pentru ce?

— Langley îl trimisese aici cu douăsprezece zile în urmă pentru o afacere comandată de Divizia Informații. Bineînțeles, eu l-am ajutat. Locuia în același hotel ca și dumneavoastră.

— Ce i s-a-ntâmplat?

— A fost găsit mort în portbagajul mașinii de închiriat, în parkingul cazinoului hotelului Ciragan, care se-nvecinează cu hotelul. Era străpuns de un fel de poanson, fără nici un alt semn de violență. Cum însă William cântărea peste două sute de livre, e de presupus că asasinul nu era singur. Poliția turcă a stabilit că moartea a survenit cu trei zile în urmă. Oficial, el era un businessman, deci Serviciile nu se ocupau de el. Se crede că-i o crimă în scop de jaf.

— Și dumneavoastră?

Li se aduseră doi pești fripți și Burke amuți pentru câteva secunde.

— Am o idee destul de exactă de ceea ce s-a putut întâmpla, spuse americanul, dar înainte de toate am să vă dezvălui „background-ul” acestui caz. William Green se găsea la Istanbul în căutarea unui „comandant” cecen rănit în timpul luptelor de la Groznîi, un anume Isa Khamadov.

— Turcii primesc răniți ceceni?

— Turcii nu, ci doar anumite organizații non-guvernamentale legate de islamiști care sălășluiesc pe aici cu grămada. Nu uitați că primarul orașului este islamist și că aceștia fac legea acum. N-ați remarcat numărul crescând de tehartcharfs[18]? Ei aruncă cu bani printre oamenii săraci, care în schimb, se duc la moschee, purtând voal și ajută pe „frații” care se luptă pentru Djihad.

— Ce a făcut acest Isa Khamadov?

John Burke atacă peștele său prăjit.

— Este o istorie lungă, care începe cu cinci luni în urmă, când trupele rusește au invadat Cecenia pentru a cuceri Groznîi și încercau a elimina pe boivikii președintelui Mashadov, cel pe care rușii nu-l

mai vor. Printre unitățile deplasate acolo se găsea a 166-a brigadă blindată supranumită „coloana Budanov”, după numele generalului care o comanda. Unul dintre soldați, acestei unități s-a amuzat cu o cameră video, filmând viața luptătorilor, incidentele, cotidianul războiului și a făcut, din aceste imagini, un film. Revenit la Moscova, el a oferit pelicula unor posturi rusești de televiziune, care însă au refuzat-o, de teamă să nu demoralizeze trupele. Sucursala noastră de la Moscova a auzit povestea și a putut cumpăra filmul.

— Ce conținea el?

— Una din scene a reținut atenția noastră. Este vorba de o întâlnire între generalul Budanov și niște „comandanți” ceceni lângă Shali, o localitate aflată la treizeci de kilometri de Groznîi. În cursul acestei întâlniri, este o scenă în care generalul primește din mâinile unuia dintre „comandanți” două valize, probabil pline cu bani, ca preț pentru a putea părăsi liniștiți orașul Shali.

— Este un lucru obișnuit, spuse Malko. Se pare că cecenii au plătit o sută de mii de dolari rușilor pentru a fi lăsați să evacueze Groznîi în ianuarie trecut, și în plus printr-un coridor minat.

— *Right,* recunoscu John Burke, în Cecenia totul se cumpără: arme, capitularea localităților, prizonieri… Dar în cazul Budanov două elemente au intrigat pe specialiștii noștri. Mai întâi, în schimbul banilor, generalul Budanov le-a dat „comandanților” ceceni un container cu niște dimensiuni foarte mari, care părea să cântărească vreo cincizeci de kilograme. Soldatul a filmat totul.

— Vodkă?

— Cecenii nu beau. Nu se știe ce i-a putut interesa pentru a plăti un preț așa de mare.

Malko își termină dorada. Erau departe de Istanbul.

— Aveți idee despre sumă?

— Așteptați urmarea, continuă americanul. La câteva zile după „schimb” generalul Budanov a fost ucis în împrejurări bizare. S-a tras asupra vehiculului său de comandă o rachetă teleghidată de tipul „Faggott” El și șoferul lui au murit în explozie.

— De ce vorbiți despre împrejurări bizare? În Cecenia doar este război…

John Burke clătină capul.

— Pentru că doar mașina generalului Budanov a fost atinsă. Nu s-a tras niciun foc de armă asupra oamenilor lui, ca și când numai pe el doreau să-l elimine.

— Cecenii dispun de rachete „Faggott”?

— Da. Le-au cumpărat de la ruși. F.S.B.-ul a deschis o anchetă, ca urmare a acestui ciudat incident. Ei au auzit că explozia rachetei a proiectat în exterior una din valizele remise generalului Budanov de către ceceni. Ea s-a deschis, răspândind teancuri de bancnote de o

sută de dolari, care au fost însușite de soldați și ofițeri. Unul dintre aceștia, un colonel, și-a cumpărat un apartament în sudul Moscovei, pentru patruzeci de mii de dolari. Interogat de FSB, el a povestit toată istoria. Conform spuselor lui, în aceste valize erau mai multe milioane, în valută.

— Mi se pare o sumă prea mare pentru permisiunea de a evacua un simplu oraș, gândi cu voce tare Malko. Pentru acest preț, în Cecenia, dobândești un cargou plin cu arme.

— Vedeți și dumneavoastră, spuse John Burke.

Împingând farfuria goală, Burke comandă un coniac. Agentul gândi c-o să facă explozie.

— Care este concluzia dumneavoastră? insistă el după ce chelnerul plecă cu sticla de Otard XO.

— Noi am examinat cariera generalului Budanov, răspunse americanul. Chiar înainte de a fi numit în Cecenia el ocupa un post important în al Doilea Directorat al Ministerului Apărării.

— Adică?

John Burke își înlănțui mâinile grase, cu pioșenie, de paharul cu Otard XO și spuse subliniind fiecare cuvânt:

— Era însărcinat la Ministerul Apărării cu conservarea tuturor armelor nucleare tactice rusești, cele care aparțineau unor regimente desființate sau retrase din prima linie.

Malko privi gânditor Bosforul. Terorismul nuclear era, de mai mulți ani, coșmarul americanilor. Pân-acum însă, temerile lor se dovediseră nefundamentate.

— Dumneavoastră vreți să spuneți că generalul Budanov a furat o bombă atomică pentru a o vinde cecenilor? Ar fi fost cel puțin nebun. Ia gândiți-vă că cecenii ar fi putut-o folosi chiar contra Moscovei?

John Burke surâse trist.

— Așteptați! Aceasta nu este decât o ipoteză; deja în 1995, președintele cecen Dudaev – lichidat după un an de Moscova – ar fi vrut să-i facă pe ruși să joace cum voia el, pretinzând că posedă două proiectile nucleare recuperate din Kazahstan. Este fals, dar nu imposibil. Chiar și noi l-am crezut și se pare că rușii de asemenea. Or, după incidentul cu „coloana Budanov", F.S.B-ul și noi am interceptat comunicări de-ale cecenilor, care făceau aluzii la arme nucleare cumpărate de la ruși.

— O coincidență stranie, recunoscu Malko. Asta însă aduce un pic a S.F., nu este plimbată o bombă atomică într-o valiză.

John Burke mirosi îndelung coniacul, după care spuse:

— Fals! Noi am developat prin anii șaizeci ceea ce a fost supranumit „back-pack nuke", adică o armă nucleară compactă, cântărind vreo cincizeci de kilograme și putând fi depozitată într-un mare container. Este vorba de SADM – Special Atomic Demolition

Munition, care cântărește cincizeci și opt de kilograme și are dimensiunile 89x66xx66 centimetri. S-au făcut teste unde a fost parașutat acest material împreună cu doi oameni. El poate fi activat într-o jumătate de oră și nu posedă niciun „zăvor" electronic, spre deosebire de marile încărcături electronice. Personalul poate fi pregătit în câteva zile. Era destinat în timpul războiului rece să mineze cortina de fier și să arunce în aer obiectivele tactice: poduri, baraje, etc.

— Ce au devenit SADM-urile? întrebă Malko stupefiat.

— Ele sunt stocate în diferite depozite militare Sunt mai bine de treizeci de ani de când noi avem mai multe sute.

— Care este puterea lor?

— În jur de o kilotonă. Adică o mie de tone de T.N.T.

Malko încercă să-și imagineze ce reprezenta asta și John Burke veni în ajutorul său.

— Evident, cu o astfel de rachetă nu poate fi distrusă America, dar pagubele cauzate pot fi considerabile. Mai întâi, explozia distruge totul pe o rază de patru mile, dacă ea se produce într-un oraș, ceea ce înseamnă zeci de mii de morți. Temperatura în centrul exploziei ar atinge între treizeci și patruzeci de milioane de grade. Flashul radioactiv ar provoca o radioactivitate reziduală și, acolo, nu pot să vă dau cifre. Acesta nu este singurul exemplu de rachetă nucleară miniaturizată. Mai avem un obuz de 155, – Warhead W—48 supranumit „Davy Crockett".

— Ce încărcătură nucleară conține SADM-ul?

— Șapte kilograme de plutoniu.

Un înger, urmat de o ciupercă atomică, trecu prin fața ochilor. Agentul nu-și putea închipui că apocalipsul putea fi miniaturizat până la acest punct. John Burke privea gânditor ceea ce mai rămăsese din coniacul lui. Un „vrackier" mare. Arborând un pavilion ucrainean, cobora încet prin Bosfor.

— Rușii posedă echivalentul SADM-ului? întrebă el.

John Burke spuse grav, ridicându-și mustața sa mare:

— Uniunea Sovietică și acum Rusia au negat totdeauna că produc astfel de arme. Kremlinul a făcut chiar campanii de presă, tinzând să demonstreze că acestea nu erau realizabile din punct de vedere tehnic și că nici U.S.A. nu le-ar avea, fapt evident fals. Între 1949 și 1990, Uniunea Sovietică a produs 55.000 de arme nucleare de toate felurile. Noi bănuim că a fabricat rachete similare SADM-urilor noastre. Dizidentul Vasili Mitrohin ne-a confirmat-o, însă noi nu înțelegem pentru ce rușii, a căror tehnologie nucleară este comparabilă cu a noastră, ar fi în impas din punct de vedere al acestui tip de armament. Ar fi ceva deplasat. Ei sunt capabil să le fabrice.

— Să revenim la generalul Budanov, sugeră Malko.

— Budanov a lucrat sub ordinele generalului Igor Volinkin, patronul celui de-al Doilea Directorat „Storage and Security Nuclear Weapons”. După 1991, toate armele nucleare tactice aflate în serviciul Armatei Roșii au fost stocate în niște locuri secrete. Unele din aceste locuri sunt chiar republicile acum independente precum Kazahstanul, Azerbaigianul, Georgia sau Uzbekistanul. Deci, SADM-urile rusești, dacă acestea există. Numai că Moscova nu a recunoscut niciodată existența lor, chiar și în convorbirile cele mai secrete.

— De ce?

— Eu nu vă pot da un răspuns sigur, spuse John Burke, dar la Langley, avem o ipoteză plauzibilă. O parte din aceste „back-pack nuke” au fost fabricate pentru K.G.B. și livrate Primului Directorat. Anumite surse ne-au informat că ele trebuiau să fie poziționate în Statele Unite și alte țări din occident, în timpul războiului rece, de către agenți în „stare latentă” pentru a fi activate în caz de conflict. Evident, era greu pentru K.G.B. să mărturisească așa ceva.

— Dumneavoastră credeți asta? întrebă Malko sceptic.

John Burke mișcă din cap cu îndoială:

— Nu ar fi imposibil. Poliția canadiană a arestat acum câțiva ani un astfel de agent în „stare latentă”, sovietic, care avea de treizeci de ani un camion ticsit cu exploziv, pe care trebuia să-l ducă lângă o rafinărie, când primea ordinul. Acest gen de slujbă era opera unor „spetnatz”. Semăna mai mult sau mai puțin cu rețelele noastre „Galio”. Deci, astfel s-ar explica tăcerea apăsătoare a Kremlinului, privitor la aceste arme care nu mai sunt în serviciu.

— Budanov ar fi avut posibilitatea de a le sustrage din locul de stocare?

— Foarte probabil, admise americanul. Totul e de vânzare în Rusia și el a stat în al Doilea Directorat cinci ani de zile.

— Ați instrumentat propria dumneavoastră anchetă? întrebă Malko.

— Sucursala de la Moscova i-a consacrat mult timp și bani. În 1995 trimisesem deja o echipă la Dudaiev. Noi am reînceput, dar este foarte greu. Aceasta le-a permis chiar să ia urma a trei „comandanți” ceceni. În realitate, ei nu erau decât doi, al treilea fiind primarul din Shali, de departe în afara acestei probleme.

— Și-n continuare?

— Unul dintre ei, un wahhabite venit din deșertul saudit, foarte aproape de Iordania, Hussein Khaddat, a fost pe urmă ucis la Groznîi. Al doilea este Isa Khamadov, grav rănit, căruia i s-a amputat piciorul drept după ce a călcat pe o mină. Lui i-a predat generalul Budanov misteriosul container și el este singurul care ar putea spune ce conține.

— Așteptați! protestă Malko. O bombă atomică, fie ea

miniaturizată, nu poate fi manipulată în acest fel.

Americanul dădu din cap.

— SADM-ul este o rachetă relativ simplă. Ea se compune din două sfere de plutoniu care, apropiindu-se, ating masa critică ce declanșează fisiunea nucleară. Acestea cântăresc opt kilograme cel puțin, o sursă de neutroni produsă de polonium sau berilium, sau deuterium ori tritium, un exploziv foarte puternic pentru a declanșa apropierea celor două sfere, care trebuie să se producă în câteva milionimi de secundă și o sursă electrică, probabil un acumulator de litiu cu o durată de viață de trei până la cinci ani, totul introdus într-o carcasă de aluminiu.

— Dar transportul acestei bombe nu comportă un pericol?

— Nu. Plutoniul nu degajă decât o slabă radiație alfa, care poate fi oprită cu o folie de aluminiu și o foarte slabă radiație gama, neprimejdioasă.

— Și pentru a o activa?

— Pentru asta, este desigur vorba, ca și la SADM-ul nostru, de un dispozitiv simplu, poate o cheie sau un cod digital, permițând declanșarea ceasului. Nu uitați că această rachetă a fost făcută pentru a fi manevrată de una sau două persoane, ceea ce reprezintă visul oricărui terorist.

Într-o liniște apăsătoare, un înger, agitând un steag cu însemnele islamului, trecu prin fața ochilor lui. John Burke ridică privirea gravă spre Malko.

— După cele ce i s-au întâmplat lui William Green, cred că cele mai negre presupuneri sunt întemeiate. Generalul Budanov a vândut acestor ceceni o armă nucleară tactică și dacă nu vom pune mâna cât mai repede pe dispozitiv, prefer să nu mă gândesc la ce va urma.

Capitolul IV

Malko își plimbă din nou privirea deasupra Bosforului, de data asta pustiu. Această istorie îi părea incredibilă. Totuși, John Burke era orice în afara unui glumeț. El se juca cu bricheta sa Zippo, ca și când i-ar fi părut rău că spusese prea multe.

— Povestiți-mi urmarea, ceru agentul.

Americanul goli dintr-o înghițitură ce mai rămăsese din coniacul său. Malko avea impresia că, dac-ar fi putut, ar fi lins interiorul paharului-balon.

— Am trimis o echipă în Cecenia, cu lumină verde din partea F.S.B-ului, continuă el. Rușii ne-au ajutat să găsim urma oamenilor implicați în această afacere. Unul din ei l-a găsit pe vechiul primar al Shaliului. Dar omul nu era la curent cu nimic. Soldatul care a filmat nu poate spune mai mult, decât că generalul Budanov i-a interzis să filmeze, iar Hussein Khaddad este mort. Nu mai rămâne decât Isa Khamadov, care poate aduce lumină în afacere…

Cunoscând gustul rușilor pentru dezinformare, Malko rămânea sceptic.

— Treaba asta n-ar putea fi un bluf ca și afacerea Dudaev? Cecenii sunt tot atât de mincinoși ca și rușii.

John Burke aprobă din cap.

— Am crezut la fel până săptămâna trecută. Ancheta sucursalei noastre de la Moscova a continuat și ei au reușit să găsească urma lui Isa Khamadov. Turcii ne-au ajutat, fără să știe de ce-l căutăm. Deci, noi am aflat că el se găsește la Istanbul, după ce i s-a amputat un picior într-o clinică particulară din cartierul Sirinevler. Am transmis informația la Langley, care a decis să trimită pe cineva să-l vadă, pentru a lăsa sucursala în afara acestei istorii. Cel trimis a fost William Green.

— Care a fost asasinat..

— Da. Și cu trei zile înainte de a-i fi descoperit corpul, el fusese la clinica aceea cu o interpretă recomandată de noi. După afirmațiile acesteia, au găsit mai mulți răniți ceceni, opt în total, dar niciunul nu fusese identificat ca fiind Isa Khamadov. William Green nu a avut decât fotografia lui cu barbă și toți răniții erau rași și el nu a putut avea o certitudine. Totuși, interpreta noastră, Gulush Kartal, care vorbește de asemenea cecena, l-a auzit pe responsabilul acestui grup recomandându-i unuia dintre răniți să nu-și spună adevăratul lui nume.

— Prin urmare, era vorba de omul pe care-l căutați dumneavoastră..

— *It's a distinct possibility,*[19] recunoscu americanul. Eu n-am mai

apucat să vorbesc cu William Green. După vizita sa la clinică, el a luat masa cu Gulush Kartal, care l-a condus la ea acasă. Pe urmă s-a rupt filmul. A fost asasinat în mod cert în cursul nopții, căci altfel m-ar fi sunat la telefon a doua zi dimineața.

— Bizar, recunoscu Malko. Dar dacă această crimă este legată de vizita la clinică, femeia ar fi fost de asemenea lichidată.

— *Right.* Afară de cazul în care, după ce a lăsat-o pe Gulush Kartal acasă la ea, William Green a făcut altceva, să zicem că s-a întors la clinica aceea, unde a fost martorul a ceva.

— Este posibil să fi fost luat drept un rus venit la Istanbul să ia urma luptătorilor ceceni?

— Puțin probabil, replică John Burke. Rușii nu se amuză cu acest joc. Turcii sunt foarte suspicioși în privința ospitalității.

Malko se uita absent la depunerea de zaț de pe fundul ceștii sale de cafea turcească.

— Mă intrigă un lucru, remarcă el. Cecenii achiziționează de la ruși o mini bombă atomică. Pentru ce nu s-au folosit de ea după căderea orașului Groznîi? Și de ce rușii par atât de *cool?*[20]

— Și eu m-am gândit la asta, aprobă americanul. Concluzia este că cecenii n-au cumpărat bomba pentru ei.

— Pentru cine atunci?

John Burke își puse bricheta în echilibru pe masă și spuse tacticos:

— Din partea cecenă, cu ocazia acelui schimb, erau trei bărbați, plus un membru al mafiei cecene de la Moscova, Zelim Benixev. Sucursala de la Moscova a aflat că, în urmă cu câteva zile înainte de efectuarea acestui schimb, Zelim a retras cinci milioane de dolari dintr-o bancă și a plecat spre Cecenia, după care a dispărut. Altceva: Hussein Khaddad, celălalt „comandant” nu era cecen ci saudit, un wahhabit fanatic care deja a luptat în Afganistan, alături de Bin Laden, apoi în Bosnia, în a 166-a brigadă a Mujahedinilor alături de islamiștii veniți din cele patru colțuri ale lumii. Avea legături cu mișcarea Djihadului, această nebuloasă al cărei creier se află între Pakistan și Afganistan și care a declarat război total Statelor Unite.

— Pentru ce oare cecenii ar face servicii islamiștilor și ar investi cinci milioane de dolari?

John Burke dădu din cap.

— Ar fi două rațiuni. Prima este ideologică, în sensul că Cecenia este un front al Djihadului. Cei mai radicali se recunosc în bătălia celor „puri”, contra celor „nelegiuiți și păgâni”. În plus, mișcarea islamică îi ajută foarte mult, cu bani, arme, propagandă. I.R.O., care-i îngrijește pe boiviki răniți este finanțată de islamiști.

— Acesta ar fi deci un schimb de servicii, conchise Malko.

— Foarte adevărat.

— Dacă această istorie este adevărată, ce-a devenit acea rachetă

nucleară?

— În mod sigur, ea nu mai este în Cecenia și eu cred că-i aici. Frontiera dintre Cecenia și Georgia este foarte ciuruită și din Georgia este ușor să ajungi în Turcia, practic fără niciun control. Așa cum v-am spus, o astfel de rachetă degajă foarte puțină radioactivitate și vameșii, în mod cert n-au detectoare pentru radiații gama. Dată fiind greutatea sa, un SADM poate fi transportat într-o mașină.

John Burke fixa cu gravitate paharul lui de coniac gol.

— Deci, racheta este în continuare în Turcia? întrebă Malko.

Americanul negă cu o mișcare lentă a capului.

— Nu. Eu cred că este în drum spre U.S.A.

Agentul simți o furnicătură pe șira spinării.

— Ce vă face să credeți asta?

— Una din stațiile noastre de ascultare a interceptat, cu câteva zile în urmă, o convorbire plecată de la un portabil pakistanez al unui anume Jafar, desigur un pseudonim. Ceea ce știm este că numărul corespunde cu cel al lui Bin Laden, din Pakistan. Este Ussama Bin Laden – dușman de moarte al Statelor Unite. Numărul lui este pe lista FBI. Este deja responsabil de distrugerea ambasadelor americane de la Nairobi și Dar Es Salam, islamist wahhabit dur și fanatic, vechi combatant al Djihadului în Afganistan, refugiat astăzi în această țară, bombardat de americani, dar mereu de negăsit. Agită steagul războiului sfânt împotriva Statelor Unite și Arabiei Saudite, prin comunicate incendiare. El este acum gogorița oficială a Americanilor în locul lui Muammar el Khadafi și Sadam Hussein.

Malko îl întâlnise cu câțiva ani în urmă într-una din vizuinile sale din Afganistan, cu ocazia tragediei zborului 8001[21]. După aceea, foarte puțină lume l-a revăzut. Se spunea că-i bolnav sau chiar mort. Americanii însă, continuau să-i atribuie cea mai mare parte a atentatelor comise în lume de islamiști. Nu se putu împiedica să nu surâdă.

— John, întrebă el, chiar credeți că există o legătură între ceceni și Bin Laden?

— Despre I.R.O., organizația non-guvernamentală care se ocupă de boivikii răniți, spuse el fără să ezite, știm că servește ca legătură și sprijin logistic membrilor Djihadului. Acești islamiști din toate aceste țări – salafiști algerieni, bătrânii din Djamaa Ismailia egipteană, iordanienii extremiști, yemeniți, pakistanezi, sudanezi – urăsc occidentul și în mod deosebit Statele Unite, aliate ale Israelului; acești oameni sunt primejdioși. Amintiți-vă de World Trade Center

Cu patru ani în urmă, un grup de fanatici islamiști instalați la New-York, aruncase în aer o parte a World Trade Center, cele mai înalte două turnuri din lume. Ei erau toți în pușcărie pe viață, inclusiv șeful lor, un bătrân șeik egiptean orb.

Malko fu sensibil la argument. Văzuse dezlănțuindu-se fanatismul islamic pentru a lua ușor temerile agentului C.I.A. Acolo ei înotau în ura în stare pură.

— Să rezumăm, conchise el. Cecenii și-ar fi procurat o armă nucleară tactică de la ruși în contul unui grup islamic, având intenția de a comite un atentat în Statele Unite?

— Exact, asta este, confirmă americanul cu tristețe.

Americanul, cu gândul la misiune, plăti distrat. Erau ultimii clienți ai Urcanului. Timpul nu se ameliorase, așa că un chelner cu o umbrelă mare îi adăposti ca să ajungă la Mercedesul blindat al șefului sucursalei C.I.A. din Istanbul. În timp ce coborau de-a lungul Bosforului spre centru, Malko întrebă:

— M.I.T. nu supraveghează această organizație non-guvernamentală?

— Da, desigur, dar ei nu sunt nebuni. Dar aici, organizația nu desfășoară nicio activitate reprobabilă. Pentru restul, este foarte greu. Ei folosesc numere de telefoane portabile, care se schimbă tot mereu.

— Ce așteptați concret de la mine? întrebă Malko.

— Pentru a găsi această bombă, singura noastră șansă este aceea de a obține mărturia lui Isa Khamadov, dacă este posibil, fără a face apel la MIT. Aș dori ca dumneavoastră să reluați ancheta lui William Green. I-am stabilit întâlnire lui Gulush Kartal la biroul meu. Ea va putea cu siguranță să vă ajute.

Din fericire, Malko nu era superstițios, căci nu era prima dată când lua locul unui mort. Se uită discret la ceasul lui Bretling: era deja ora patru.

Se pregăteau să se angajeze pe străzile strâmte care duceau spre consulatul american. John Burke se-ntoarse spre agent.

— Atenție! Gulush Kartal nu știe de ce îl căutăm pe Isa Khamadov.

— După cele ce a pățit William Green, se-ndoiește, probabil, că scopul este de a-i cere un autograf...

*

* *

Gulush Kartal se ridică grațioasă atunci când cei doi bărbați intrară în birou. Malko își spuse că este foarte drăguță, cu părul scurt, cu genele sale bine conturate și o gură roșie, ușor machiată. Privirea era directă, vie și sclipind de inteligență. Nu se putea spune mare lucru despre corpul ei, ascuns de o rochie sac, lungă, în afară de faptul că avea un piept opulent.

John Burke făcu prezentările. Tânăra părea intimidată. Ea-și aprinse o țigară cu un Zippo, având încrustat un „ochi” albastru, talisman pe care-l repuse în poșeta sa și suflă fumul. Se așezară apoi în jurul mesei joase, încărcate cu soft drinks, cafea și ceai.

Gulush Kardal relată, pentru a nu știu câta oară, povestea ultimei

sale zile petrecute în compania lui William Green.

— Ce ați convenit înainte să vă despărțiți?

— Nimic precis. Trebuia să ne revedem a doua zi. El insista să mă reîntorc singură la clinică, pentru a încerca să leg un contact cu unul dintre răniți, Djokhar, care părea mai deschis decât camarazii lui.

— Deci, dumneavoastră nu v-ați mai întors niciodată acolo?

— Nu.

— În camera aceea erau opt bărbați?

— Da.

— L-ați putea recunoaște pe cel pe care William Green îl bănuia a fi Isa Khamadov?

— Bineînțeles.

Malko se-ntoarse spre Burke.

— Dumneavoastră nu le-ați pomenit celor de la MIT despre această vizită?

— Nu.

— Deci, nu aveți de unde ști dacă acest om continuă să fie acolo...

— Este adevărat, recunoscu americanul. Dar...

— În cazul în care nu doriți să faceți apel la MIT, ideea de a reveni la spital mi se pare excelentă, cel puțin pentru a verifica dacă acel bărbat se mai găsește acolo. Dacă, bineînțeles, miss Kartal este de acord.

Gulush Kartal aprinse o nouă țigară cu Zippo-ul talisman și fu ușor tulburată.

— Sunt de acord, spuse ea cu o voce ezitantă, dar ce-o să fac?

— În primul rând să verificați dacă „suspectul" nostru mai este acolo, explică Malko, și pe cât posibil, să legați un contact cu camarazii lui. Dumneavoastră vorbiți cecena, fapt foarte important. Ați putea să le duceți casete, să le propuneți plimbări, pe urmă vom mai vedea.

John Burke dădu aprobator din cap și spuse cu căldură:

— Gulush, dumneavoastră nu riscați nimic. Malko Linge este unul dintre cei mai buni șefi de misiune pe care-i avem și de data asta, suntem preveniți.

Americanul se ridică, se duse spre biroul său, deschise un sertar și scoase un automatic mare, negru, un Beretta 92 pe care i-l întinse lui Malko.

— Luați deja jucăria asta. Am să vă dau numărul meu de mobil, care este în permanență branșat. Vă mai amintiți de Zeynel Sokik[22]?

— Da. Acum el este colonel și continuăm să fim prieteni. Vă dau și numărul lui de mobil și îl anunț. Vă poate fi încă mai de folos decât mine. Am să-i spun doar că îi supravegheați pe ceceni.

— Când vreți să mergeți acolo? întrebă Gulush Kartal.

Malko îi adresă un surâs încurajator.

— Acum. Cumpărăm casete și ne ducem la clinică.

Translatoarea era deja în picioare. Își luară rămas bun de la John Burke și coborâră.

— Dumneavoastră aveți mașină? întrebă Malko.

— Da, un Polo. Nu este prea mare, dar..

— Merge de minune, o asigură el. Să mergem să cumpărăm casete.

Ea se angajă pe o stradă mică, paralelă cu Isticlal Caddesi, încadrată de nenumărate dughene. Tânăra părea încurcată și sfârși prin a-i mărturisi lui Malko:

— William Green se gândea că aș putea seduce pe unul dintre acei ceceni, pe acela care vorbește un pic turcește, pe Djokhar.

— Este o idee bună, aprobă agentul. Să nu-i spuneți însă că vorbiți cecena.

Ea roși puțin și spuse cu o voce mai puțin convingătoare:

— William mă sfătuise să mă îmbrac altfel…mai îndrăzneț.

Austriacul surâse:

— Sunteți și așa foarte seducătoare. Nu trebuie să mergeți mai departe.

— Vă mulțumesc, spuse ea.

După ce cumpărară casete cu muzică, coborâră colina Baiazid, mergând pe străduțe mici, pline, cu fire electrice atârnând de toate fațadele, cu tarabe invadând trotuarele desfundate, cu nenumărați hamali care ieșeau de peste tot, încovoiați sub sarcini de două ori mai mari decât ei. Gulush Kartal conducea repede și bine. Ajunseră în sfârșit pe E 5, mărginită cât vedeai cu ochii de blocuri de beton cenușii, având fiecare mai multe sute de apartamente.

— Nu vă este frică după cele ce i s-au întâmplat lui William Green? întrebă Malko, în momentul în care părăseau autostrada pentru a merge spre Sirinevler.

Gulush Kartal surâse un pic crispată.

— Puțin! Dar este mai amuzant decât să traduci documente tehnice pe calculator pe parcursul întregii zile. Eram pe punctul să mă transform într-o fată bătrână.

— Nu prea păreți așa ceva…

Privirile lor se-ncrucișară. O luminiță de bucurie tulburătoare apăru în ochii negri ai tinerei femei.

— Nu trebuie să dai crezare aparențelor, spuse ea.

Cinci minute mai târziu, ei stopau pe strada Amadolou, în fața clinicii.

— Am ajuns, spuse ea. Mă așteptați?

— Fiți prudentă, îi recomandă Malko.

*

* *

Gulush Kartal bătu ușor la ușa camerei 408. O voce strigă „intrați” în limba turcă și ea împinse ușor batantul.

Nu i se ceruse nimic la parter și infirmierele de la patru se uitară la ea cu un ochi bovin. Cuprinse cu privirea toată camera. Nu mai erau decât cinci bărbați. Doi erau lungiți pe pat, alți doi stăteau ghemuiți pe dușumea, în fața unei măsuțe mici, jucând șah și al cincilea citea așezat pe o banchetă mică.

Acela era Djokhar, tânărul cecen căruia ea îi picase cu tronc. Vizibil stupefiați, jucătorii de șah înțepeniră. Imediat, Gulush Kartal scoase din poșeta ei casetele și le puse pe pat.

— Mehraba! V-am adus muzică.

Djokhar lăsă din mână cartea și întrebă încântat:

— Este pentru noi?

— Desigur! Nu am putut veni mai devreme, pentru că lucrez.

Toți o priviră ca pe un animal curios. Femeia se așeză pe un scaun în fața lui Djokhar și-i adresă un surâs năucitor.

— Ce citiți?

— Învăț limba turcă, spuse el, uitându-se într-o parte și roșind.

— Translatorul dumneavoastră Fayik Agça nu-i aici? întrebă ea. Nu am avut timp să trec pe la I.R.O. pentru a-l anunța.

— Nu face nimic, afirmă Djokhar. Este drăguț din partea dumneavoastră că ați venit să ne vedeți. Nu primim vizite niciodată și scrisori vin foarte rar.

Ceilalți patru se uitau cu gura căscată la ea. Gulush Kartal, fizic putea simți că atmosfera din cameră se schimbase. Toți acești tineri bărbați nu mai aveau viață sexuală de mult timp și prezența ei îi tulbura deosebit de tare. Vedea asta din privirile lor aprinse și gesturile lor stângace. Atunci când ea-și încrucișă picioarele, fără ca totuși să le arate ceva sub rochia sa lungă, tensiunea crescu și mai mult. William Green avusese o idee bună…

Femeia mai conversă puțin cu Djokhar, dar discuția era limitată din cauza carenței de vocabular a tânărului cecen. Ostentativ, ea se uită la ceas și spuse:

— Sunt obligată să plec.

Ea zări decepția în privirea bărbatului și întrebă imediat:

— Dumneavoastră nu ieșiți niciodată?

Djokhar surâse trist.

— Nu. Noi nu avem bani și afară de asta nu știm unde să mergem. Iar cu cârjele nu-i ușor să te deplasezi.

Gulush Kartal îi adresă un surâs, care-ar fi putut trăsni și un papă.

— Dacă vreți, aș putea să facem mâine un tur al orașului, însă nu mai mult de trei inși odată, pentru că mașina mea este mică.

Ochii lui Djokhar străluciră.

— Adevărat?

— Bine-nțeles. Mâine nu lucrez.

— De acord, aprobă Djokhar entuziasmat. O să tragem la sorți. Dumneavoastră puteți reveni mâine la ora două după dejun?

— Promit! zise Gulush Kartal, ridicându-se.

Imediat, cecenul își luă cârjele, pentru a o acompania până la ascensor, cu ochii fixați asupra decolteului și sânilor ei. Gulush putea simți dorința lui aproape palpabilă. Odată ajunși pe culoar cu un ton indiferent, ea întrebă:

— Ceilalți camarazi ai dumneavoastră au plecat din nou la luptă?

Djokhar înghiți momeala.

— Nu. Unul dintre ei a fost transferat la o școala coranică, a doua zi după vizita dumneavoastră și ceilalți doi sunt la reeducare într-un alt bastiment, dar revin să doarmă aici.

Ascensorul ajunse la ei. Ea plecă, sub privirea rugătoare a lui Djokhar care-i spuse:

— Cu adevărat vă veți întoarce mâine?

— Jur!

*

* *

Ambulanțele se succedau în fața clinicii. Malko începea să fie neliniștit, dar o văzu ieșind pe Gulush Kartal. Ea se așeză în mașină lângă el, cu un surâs vesel și îi povesti cum a decurs vizita.

— Superb! aprobă Malko. Prin acest individ vom afla ceva.

— El nu are mai mult de douăzeci de ani, precizâ Gulush Kartal. Pare foarte naiv și, în mod sigur, nu știe nimic.

— Poate că totuși a văzut ceva..

În meseria aceasta nu existau coincidențe: omul presupus a fi Isa Khamadov dispăruse a doua zi după vizita lui William Green. Deci, cecenii fuseseră alertați de această vizită, fapt care întărea teoria lui John Burke.

În mod sigur, rușii vânduseră o încărcătură nucleară și Isa Khamadov era singurul care putea da o indicație, privitor la destinația acesteia. Totuși, luând în considerație ce i se întâmplase lui William Green, Malko avea interesul să fie foarte prudent. Cei care-l protejau pe „comandantul” cecen erau îndrăzneți, rapizi și feroci.

Capitolul V

Sub privirea ironică a camarazilor lui, Djokhar aștepta, așezat pe unul dintre paturi, cu bustul foarte drept și cu cârjele la-ndemână, îmbrăcat cu un polo reiat alb și verde, nou și cu un pantalon de trening al cărui crac stâng fusese tăiat la jumătatea pulpei. Ciotul păros atârna lamentabil în afara treningului său. Când auzi bătăi în ușă, strigă imediat:

— Intrați!

Gulush Kartal intră în cameră. Ea își schimbase rochia sac și acum purta una din lână verde care-i mula corpul de la umeri la genunchi, subliniindu-i pieptul mare, ciorapi negri și pantofi decupați. Boivikilor li se tăie respirația: acesta nu era stilul cecen. Surâzătoare, ea începu ciripitul:

— Cine vine să se plimbe?

— Eu! spuse Djokhar cu mândrie. Ceilalți sunt ocupați.

Fusese dură negocierea. Tânărul trebuise să facă uz de tot șarmul lui și să promită că timp de o lună le va ceda colegilor prăjitura furnizată de I.R.O., mai ales ca aceștia să nu spună nimic, nimănui. În principiu, ei trebuiau să raporteze toate faptele lor translatorului Fayik Agça, în realitate agent al I.R.O. care plătea sejururile lor.

— Atunci, davai! spuse Gulush Kartal.

Lucrurile vor fi încă și mai ușoare.

Djokhar își luă cârjele și sprijinindu-se pe singurul lui picior, porni spre ușă. Ea remarcă lărgimea umerilor lui. Tânărul cecen era frumos. Avea ochii mari și trăsăturile feței regulate. Un verset din Coran era gravat pe un dreptunghi de argint la capătul unui lanț, pe pieptul său.

Mândru ca un Artaban, el le adresă un surâs încântător infirmierelor, înainte de a se urca în ascensor. Literalmente, era în transă. În cabină el bolborosi:

— Sunt atât de fericit! Eu nu am ieșit decât o dată.

— Unde? întrebă Gulush Kartal.

— Există un restaurant pe o colină, pe partea cealaltă a marelui pod. Alături sunt mai multe antene de televiziune. Acolo am mâncat prăjituri și am băut ceai.

— Știu locul, spuse translatoarea. Putem merge acolo.

Era vorba de un fel de caravanserai construit pe o colină pe partea orientală a orașului, chiar alături de antenele radioteleviziunii turcești, condus de municipalitatea islamistă a Istanbulului, un fief conservator, unde se-ntâlneau vinerea toate familiile fundamentaliste.

Abia ajuns pe trotuar. Djokhar se opri pentru a privi cerul albastru – în sfârșit se oprise ploaia – și să inspire profund, înainte de a se arunca neîndemânatic spre automobilul Polo de culoare verde, în care

aruncă mai înainte cârjele în spate. Strălucea de fericire. Gulush Kartal se strecură la volan, descoperindu-și fără voie coapsele. Djokhar își întoarse repede ochii și-și puse mâinile împreunate pe genunchi, ca pentru a le împiedeca să se miște. În această mașină mică, ei erau practic lipiți unul de altul.

Turcoaica demară, căutând să ajungă la autostrada E 5, cu privirea tânărului cecen ațintită asupra ei, cu nările dilatate, inspirând efluviile parfumului ei, tulburat până-n străfundul tuturor mădularelor lui. Înainte de a se angaja pe rampa ce ducea către E 5, Gulush Kartal verifică cu coada ochiului prezența unui Mercedes gri în urma ei.

Un mort era de-ajuns.

*

* *

Elko Krisantem la volanul Mercedesului, coborî de pe trotuar, nebun de fericire în așteptarea întâlnirii cu orașul „lui". Malko îl chemase în ajun, după o reuniune cu John Burke, în cadrul căreia el făcuse propunerea. Trecuseră în revistă variantele privitoare la Isa Khamadov. El nu putuse fi trimis în țară, deci era undeva în oraș. Singurul mod de a evita MIT-ul era acela de a merge pe mâna lui Djokhar. Sucursala din Istanbul avea un personal redus. John Burke aprobase sugestia lui Malko de a-l aduce pe Elko Krisantem, care prezenta enormul avantaj de a vorbi turca și de a se simți aici, ca un pește în apă.

Încântat că poate fi de folos, turcul sărise în primul avion, obligat din păcate să lase la castelul din Liezen vechiul lui parabellum Astra, din cauza controalelor care se făceau pe toate aeroporturile. Nu-și luase cu el decât lațul mortal, grație căruia trimisese destui răufăcători într-o lume mai bună. Deși destul de încovoiat, îmbătrânit, slăbit, el era încă un asasin redutabil, manifestând un devotament de sclav față de cel pe care voise să-l omoare, cu câțiva ani mai devreme[23].

Ar fi venit pe jos de la Viena dacă Malko i-ar fi cerut-o. Acesta din urmă se întoarse pentru a vedea dacă nu-i urmărit. Cu Krisantem și cu Beretta 92 împrumutat de John Burke, putea face față. Elko spuse:

— Când am fost pe aici ultima dată, această autostradă nu exista.

El nu-și mai recunoștea orașul. Se strecura prin circulația densă și se poziționa astfel încât să nu piardă din vedere mașina verde, marca Polo, pentru că ei nu știau unde se ducea Gulush Kartal. Patruzeci de minute mai târziu, după ce traversaseră podul Bokacisi, părăseau autostrada, luând-o pe un drum sinuos până la vârful unei coline care domina Bosforul. Drumul se termina la marginea unei esplanade, unde erau ridicate mai multe clădiri. Mașinuța verde fu parcată într-un parking pe trei sferturi pustiu și ocupanții coborâră. Malko îi arătă

lui Elko Krisantem un mare panou așezat deasupra parcării: „Istanbul Buyusehir Belediyest Gamlica Sosyal Tesisleri”.

— Cum se traduce asta?

— Stabilimentele Sociale Gamlica ale Marii Municipalități a Istanbulului, traduse turcul. Mă duc să văd ce este.

Malko rămase în Mercedes, pregătit, cu un glonț pe țeava pistolului său Berreta 92. Gulush și protejatul ei dispăruseră. El nu se putea abține să nu se întrebe cum, un agent experimentat ca William Green se putuse lăsa surprins, atunci când știa ce i se poate întâmpla.

*

* *

Din momentul în care în care pătrunseră în marea sală a caravanseraiului, un chelner bărbos aruncă o privire furioasă spre Gulush Kartal, care făcea să explodeze asistența, cu capul și picioarele sale descoperite. Nu acesta era genul specific casei. Din păcate însă, restaurantul era deschis pentru toată lumea. Cu excepția câtorva femei încotoșmănate în tcheatcheart-uri negre, care se-ndopau cu prăjituri, locul era aproape gol.

Chelnerul aduse un platou cu baclava și ceai arborând o mimică dezgustată în fața lui Gulush, care, în ochii lui era reprezentarea încarnată a păcatului.

Clădit pe un pinten stâncos ce domina Bosforul, restaurantul se bucura de o priveliște splendidă, însă Djokhar nu-și putea lua ochii de la picioarele alungite, îmbrăcate în negru, ale binefăcătoarei sale. El nu se atinsese de prăjituri și lăsase ceaiul să se răcească.

— Doriți să ne plimbăm prin parc? propuse Gulush Kartal. E timp frumos și priveliștea este magnifică.

Djokhar spuse un „da” absent. Vrăjit de Gulush, nu mai avea importanță viața lui, sau primul Kalashnikov pe care-l ținuse în mână. Creierul îi fierbea, plin de probleme. Cu o voce sugrumată, el reuși să-ntrebe:

— Soțul dumneavoastră lucrează?

— Nu mai am soț. Trăiesc singură.

— A murit?

O văduvă ar fi constituit universul lui…

— Nu, îl corectă ea. Eu sunt divorțată.

— Dar nu v-ați întors la părinții dumneavoastră?

Gulush surâse.

— Nu, pentru că ei locuiesc departe și eu prefer să trăiesc la Istanbul.

Ea-și încrucișă picioarele, ceea ce trimise litri de adrenalină prin arterele tânărului cecen, confruntat cu dilema plasării ei pe o scară de la femeia onestă și căsătorită, până la prostituată.

— Este un oraș frumos admise el, cu privirea fixată pe sânii mari,

mulați sub rochia verde.

Simțindu-i tulburarea, Gulush încercă să-l facă să se simtă mai bine.

— Ce-o să faceți dumneavoastră după ce terminați sejurul aici?

Djokhar dădu din cap, cu privirea încărcată de tristețe.

— Nu știu. Satul meu a fost ras în cursul unei *zatchistica*[24] de către Omoni și familia mea a fugit în Ingușeția. Eu cred că sora mea a fost omorâtă. În orice caz, nu mă pot întoarce în Cecenia, atât timp cât rușii sunt acolo. Ei m-ar omorî, iar aici nu pot să lucrez.

În afară de a cerși pe străduțele din Atakay, tânărul nu avea altă perspectivă. Gulush Kartal îl privi cu un amestec de milă și tandrețe. În ciuda invalidității lui, era foarte drăguț.

— Și prietenii dumneavoastră, colegii de cameră? întrebă ea.

— Sunt în aceeași situație. I.R.O. plătește clinica, dar nu vor putea rămâne în Turcia Eu nu pot nici voiaja. Mi-am pierdut pașaportul rus și nici-o țară nu recunoaște pașapoartele cecene, emise de guvernul președintelui Mashadov.

— Până la urmă, tot vă veți descurca. Sunteți tânăr.

În sfârșit, își muie buzele în ceașca cu ceai. Gulush se simțea un pic mai în siguranță. Se hotărî să-nceapă să „lucreze".

— Djokhar, spuse ea. Atunci când am venit cu jurnalistul acela american, m-a șocat ceva. Translatorul „vostru" i-a ordonat unuia din camarazi să nu-și spună numele lui adevărat. De ce?

Djokjar îi aruncă o privire stupefiată.

— Dumneavoastră vorbiți cecena?

— Puțin. Mama mea era din Groznîi, dar nu o vorbesc bine.

Djokhar fu din nou șocat. Tulburat, destabilizat, el se bâlbâi și cu o voce nesigură, evitând privirea lui Gulush, spuse:

— N.. Nu am auzit ceva de genul ăsta. Probabil că ați înțeles greșit.

El mințea atât de prost, era ceva patetic. Gulush nu mai insistă. Treaba încă nu era coaptă. Ea-și privi ceasul ostentativ.

— Va trebui să vă duc la clinică în curând. Colegii dumneavoastră vor fi neliniștiți.

Djokhar se-ntunecă dintr-odată.

— Deja?

— În fine, nu chiar imediat, preciză tânăra femeie. Doriți să vă plimbați prin oraș? Există monumente foarte frumoase.

Tânărul luptător dădu din cap și spuse cu o voce ezitantă:

— Aș prefera să merg într-un *hammam*. La clinică nu există decât dușuri.

Gulush prinse ocazia din zbor.

— Dacă-i vorba de o baie, propuse ea, puteți veni la mine Există una și acolo.

— A nu! spuse el roșind, nu-i posibil așa ceva.

— Ba da, replică Gulush. Pe urmă vă veți simți mai bine. Davai!

El se ridică atât de brusc, încât îi căzură cârjele. Nota fu ridicol de mică – o sută cincizeci de mii pentru ceai și prăjituri. Djokhar nu mai deschise gura până-n momentul în care Gulush opri în fața casei sale. Cu coada ochiului verifică prezența Mercedesului gri.

Nu exista ascensor și tânărului bărbat îi veni foarte greu să urce trei etaje. Obosit, se lăsă pe canapeaua din micul living-room, privind carpetele care acopereau dușumeaua, tablourile de pe pereți și mobilele antice.

— Este frumos aici, spuse el. Dumneavoastră sunteți bogată.

— O nu! protestă tânăra femeie. Mă duc să vă pregătesc baia. Când ea plecă spre baie, el nu-și putu lua ochii de pe crupa ei. Allah îi trimisese această „houri". Imamul promitea „martirilor" o viață mai frumoasă în ceruri. El deja avea impresia că a ajuns acolo. Gulush reapăru câteva clipe mai târziu.

— Apa curge! îl anunță ea Trebuie să vă dezbrăcați.

*

* *

Malko găsise un loc plasat de-a curmezișul, în fața unui cimitir, pe strada unde tânăra femeie îi indicase adresa, surprins că Gulush Kartal îl dusese pe tânărul cecen la ea acasă. Elko Krisantem era de două ori mai șocat. Malko se dădu jos din Mercedes pentru a inspecta împrejurimile. În acest cartier populat, era greu să depistezi dacă ești supravegheat. Se hotărî să ia legătura cu John Burke. Americanul intră imediat în panică.

— Sunteți sigur că ea nu riscă nimic? întrebă el îngrijorat.

— Dacă iese singur din casă, noi îl vom intercepta, îl asigură Malko. Acest băiat, însă, nu pare amestecat în afacerea noastră.

După ce întrerupse comunicarea, privi imobilul, nedorind să se rătăcească.

*

* *

— Sunteți gata? întrebă Gulush Kartal.

Djokhar își scosese singurul basket, dar era incapabil să meargă mai departe. Îi era imposibil să se dezbrace, chiar și parțial în fața unei femei. Schiță o grimasă, punând mâna pe ciotul său descoperit.

— Sper că apa caldă n-o să-mi facă rău! Locul este încă sensibil, spuse timid.

Gulush veni să se așeze lângă el, examinându-i piciorul tăiat de la jumătatea pulpei. În mod straniu, părul reîncepuse să crească abundent și negru pe ciot. Ea îl mângâie și, deîndată, Djokhar gemu.

— Opriți-vă!

Ea se execută imediat.

— V-am făcut atât de rău?

— Nu, nu. Din contră, este foarte agreabil dar...

El se opri încurcat și privirea tinerei femei se mută un pic mai sus. Stola gri a treningului lui se deformase într-o puternică erecție. Pe scurt, contactul îl excitase pe tânărul cecen.

Privirea lui Gulush se ridică spre obrazul lui Djokhar. Acesta exprima o dorință atât de directă și pură, încât ea fu tulburată. Dintr-odată, abdomenul ei se-ncălzi foarte tare și uită motivul prezenței tânărului cecen. Gulush Kartal nu era insensibilă la bărbați și acesta părea în același timp fragil și viril.

Din nou, ea mângâie perii, descoperindu-i ciotul. Djokhar gemu și se chirci pe canapea. Ceea ce nu era decât un firicel de apă în străfundul abdomenului lui Gulush, se transformă într-o cataractă. Cocoașa care deforma treningul tânărului bărbat, păru să crească în volum. Ei nu-i venea să creadă că declanșase o dorință atât de aprinsă, cu atât de puține mijloace. Djokhar, cu fața crispată, părea că sufere. El îi luă mâna și spuse cu o voce rugătoare:

— *Pajolsk*[25]*!* Opriți-vă, opriți-vă!

Văzând micile tresăriri ale bazinului lui, Gulush, femeie cu experiență, ghici că ireparabilul era pe punctul de a se produce. Ea nu mai putu rezista. Cu un gest grăbit, apucă elasticul treningului și-l trase în jos. Pe dedesubt, Djokhar nu purta nimic. Un sex lung se destinse pe punctul de a exploda, încordat și magnific.

Gulush nu ezită. Chiar în momentul în care Djokhar urma să ejaculeze, ea se aplecă și cuprinse cu gura membrul încordat. Efectul fu imediat. Djokhar scoase un geamăt și un jet puternic de spermă stropi cerul gurii tinerei femei, invadându-i gâtul. În ciuda a toate acestea, Djokhar încercă să se degajeze, dar ea îl ținea strâns de baza sexului său, continuându-și felația pe membrul în continuare încordat. Ea însăși simțea că i se destinde abdomenul. O încercă o plăcere violentă. Fără ca el s-o atingă, ea simți că juisează la ideea acestui jet puternic, care s-a putut răspândi în abdomen.

Tânărul cecen era încă agitat de spasme. Gulush își retrase încet gura, lăsând sexul încă tare, în aer. Ciotul piciorului stâng se agita încă spasmodic. Djokhar o împinse pe Gulush aproape cu brutalitate, cu o privire înnebunită în ochi, apoi alunecă pe covor în genunchi, el bâigui:

— Iertați-mă doamnă! Iertați-mă! Mi-e rușine!

Gulush îi răspunse cu un surâs care putea topi un aisberg, ferm hotărâtă să nu oprească lucrurile acolo. Se ridică fără să spună niciun cuvânt, își trase rochia peste cap, dând la iveală un sutien bine umplut și un string negru, precum și ciorapi urcând până peste coapse. Ea se aplecă, îl prinse de subsuori, îl ajută să se ridice în picioare, în echilibru pe un singur picior. Sexul lui în erecție îi mângâia abdomenul. Ei îi tremurau picioarele.

— Te iert, cu o singură condiție, spuse ea.

— Care? bâigui tânărul bărbat.

Privindu-l în ochi, ea îi spuse în limba cecenă:

— Dacă ai forță să mă penetrezi, bagă-ți marele tău în mine.

Djokhar o privi, înnebunit, în timp ce ea se debarasa de string.

Plăcerea lui nu slăbea. Cu ochii ieșiți din orbite, se lipi de ea, dând deja lovituri din bazin, ca un câine care se excită frecându-se de piciorul stăpânului lui. Căzură îmbrățișați pe carpetă. Gulush își desfăcu ușor coapsele atunci când Djokhar se urca deasupra ei, în timp ce ciotul se agita frenetic. Atunci când simți sexul lui atât de dur penetrând-o dintr-o singură mișcare, crezu c-o să leșine. Deja Djokhar se agita în ea ca un piston de locomotivă, cu atâta vigoare, încât Gulush trebui să-l mai apuce de șolduri pentru a-i mai domoli energia.

Penetrată și strivită de acest corp musculos, ea își spuse că îmbinarea utilului cu plăcutul este o treabă bună. Djokhar se dezlănțuise, de parcă ar fi vrut să ajungă în gâtul ei. Frecușul de clitorisul ei, declanșă la Gulush un spasm devastator. Strigă cu ochii dați peste cap și cu mâinile înfipte în șoldurile amantului ei, care se revărsa în ea.

Era frumoasă tinerețea.

*

* *

Gulush Kartal simțea jar în abdomen. Djokhar era ca o machine-sex stricată. El era încă în stare de erecție după cel de-al doilea orgasm și continua s-o lovească ca un bolnav. Sânii ei se-ntăriseră și-ncepuseră s-o doară. După al treilea orgasm, el rămase nemișcat, în continuare înfipt în ea, ca și când odată ieșit n-ar mai fi putut intra din nou. Gulush aruncă o privire discretă spre ceasul Breitling Callistino pe care și-l oferise din micile, ei economii pentru aniversarea ei, în lipsa bărbatului care să i-l dăruiască.

Ora cinci…

Vocea lui Djokjar o făcu să tresară.

— Știi, spuse el, te-am mințit mai devreme. Trebuie să mă ierți. Surâzând, ea îi căută privirea.

— În ceea ce privește ciotul?

— Nu. În privința lui Isa. Acum că știu că tu ai sânge cecen, pot să-ți spun adevărul.

Capitolul VI

Gulush Kartal reuși să nu-și arate curiozitatea. Tocmai reușise să lovească doi iepuri dintr-un foc, dar nu dorea să trezească suspiciunea tânărului cecen.

— Hai să-ți fac baia și o să-mi povestești după aceea.

Djokhar reuși să se ridice în picioare, clătinându-se și se dezbrăcă de T-shirt-ul reiat. El nu îndrăznea să se uite la femeie și aceasta puse pe ea un halat. Apa din baie era mai puțin decât călduță, dar cecenul intră în cadă cu plăcere. Gulush se așeză, cu simțurile de-acum potolite, pe marginea căzii. De mult timp ea nu mai avusese un asemenea contact. Resimțea încă niște frisoane în abdomen.

— Eu nu știam cine ești, repetă Djokhar. Acum știu că tu nu ne poți fi dușmană. Omul despre care vorbești, este unul din „comandanții" noștri, cei mai respectați – un erou. El a călcat peste o mină pentru a-și proteja oamenii, numai că rușii vor să-l omoare.

— Dar eu nu sunt rusoaică, obiectă ea.

— Nu, dar lui Fayik Agça, cel care ne protejează, i-a fost teamă că omul pe care tu îl însoțeai, era trimis de ei pentru a-l omorî. Deci, în chiar seara aceea, ei l-au dus într-un loc sigur. Acum sunt convins că măsura aceea a fost inutilă.

— Unde l-au dus? nu se putu abține să-ntrebe Gulush.

— Nu știu. Nu mi-au spus. Niște frați din I.R.O. l-au dus într-o mașină. Te-ai supărat pentru că te-am mințit?

Privirea lui rugătoare îi transmise lui Gulush Kartal o emoție dezagreabilă. Ea era cea care trebuia să-i ceară iertare în mod spontan, Djokhar adăugă:

— Cred că l-au ascuns la ambasadorul nostru în Turcia, Excelența Sa Beslan Akalanov, care-l reprezintă pe președintele Maskhadov, care a cerut să fie ținut în siguranță. Acesta este un om foarte bun. Veghează asupra noastră ca un tată.

— Văd, spuse Gulush fără să insiste.

Djokhar surâse încurcat.

— Va trebui să mă întorc acasă. Este târziu.

Îl lăsă să-și termine baia. El era radios, dar în continuare, n-o privea în ochi. Numai când fură în mașină, tânărul îndrăzni să spună:

— Mai devreme când ai… Am crezut că ești o prostituată, dar nici-o femeie cecenă n-ar face așa ceva. Soțul ei ar omorî-o.

Gulush surâse, verificând prezența Mercedesului cu coada ochiului.

— Eu nu sunt o prostituată, afirmă ea, dar tu ești tânăr și frumos. Mi-a făcut o mare bucurie să-ți ofer o plăcere.

Nu mai schimbară niciun cuvânt până la Sirinevler. Apropiindu-se de clinică Djokhar nu putu să-și ascundă nervozitatea.

— Nu este nevoie ca ceilalți să știe..

— Nu eu voi fi cea care să le spună, promise Gulush.

Ușurat, el se-nveseli și reluă reverențios.

— Dumneavoastră veți reveni să mă vedeți?

Gulush Kartal luă o carte de vizită din poșeta sa și i-o întinse.

— Aici este numărul meu de telefon. Aveți un telefon mobil în cameră. Sună-mă.

Așteptă ca tânărul să intre în clinică pentru a demara, cu Mercedesul lipit de coada ei. Cele două vehicule se opriră doar când ajunseră la Pera Palace.

*

* *

Se lăsa noaptea peste Istanbul și muezinii începeau să se audă în toate colțurile, dominând zgomotul circulației. John Burke se servi cu un pahar ras de Defender Succes, vechime 12 ani, la care adăugă un cub de gheață și se-ntoarse spre vizitatorii săi.

— Gulush, bravo! spuse el. Știm sigur acum că Isa Khamadov se găsește în continuare la Istanbul, doar dacă acest băiat nu a mințit cumva…

— Sigur nu mințea, spuse cu fermitate tânăra femeie.

Ea nu le relatase, desigur, toate detaliile întâlnirii lor, mulțumindu-se să spună doar cele întâmplate în baie. C.I.A. nu avea în atribuție să-i controleze viața intimă. Femeia se simțea foarte în formă după această recreație de pură sexualitate. Doar și pentru acest *intermezzo,* se binecuvânta pentru că acceptase această misiune.

— Dumneavoastră îl cunoașteți pe Beslan Akalanov? întrebă Malko pe John Burke.

— Desigur! Este fostul ministru de externe al președintelui Mashadov, din vremea în care Cecenia exista încă. A fugit din țara lui și Turcia acceptă ficțiunea „ambasadei" sale, deși ea nu are niciun temei legal. Turcia nu recunoaște guvernul Mashadov, numai că trebuie să țină cont de islamiștii turci și aceștia îi iubesc pe ceceni.

— Există vreo șansă ca el să colaboreze cu noi?

— Niciuna, recunoscu sec John Burke. Este un islamist pur și simplu. El nu vorbește decât cecena, dar are o putere mare asupra tuturor „comandanților"

— Deci ne găsim într-un impas.

— Nu în mod obligatoriu. Dacă cer M.I.T.-ului să facă presiuni asupra lui, ei vor fi de acord. Ei nu văd cu ochi buni această „implantare" de islamiști, care le mărește bătaia de cap. Va trebui să le servim o bună motivație omologilor noștri.

— Ceea ce este normal, conchise Malko. Pe urmă, va trebui doar să-i facem o vizită pentru a ne spune unde se ascunde Isa Khamadov.

— El, de asemenea, va dori să știe pentru ce îl căutăm remarcă

Gulush.

John Burke rămase mut. Nici vorbă de a destăinui translatoarei istoria cu SADM-ul.

— Desigur, recunoscu Malko. Dar, acolo, cred că va trebui să spunem adevărul. Acesta trebuie aflat de la ruși, nu de la ceceni. Trebuie să știm, pentru securitatea Statelor Unite, dacă această istorie este adevărată sau nu.

— Din păcate, ea este adevărată, oftă John Burke. Mâine dimineață îi telefonez prietenului meu Zeynel Sokik.

Coborâră pentru a se reîntâlni cu Elko Krisantem, care veghea cele două mașini, pe Mesrutyiet Caddesi.

— Vreți să luăm cina împreună? îi propuse Malko lui Gulush. O meritați cu prisosință!

Tânăra refuză cu un semn din cap, surâzând:

— În astă seară nu. Sunt foarte obosită.

Malko, perplex, o privi îndepărtându-se. Avea ochii prea încercănați pentru o femeie onestă și alura cam prea obosită. Se vedea condamnat să rătăcească prin somptuoasele saloane ale Ciraganului, care semăna în acest sezon cu palatul de la Marienbad.

*

* *

Beslan Akalanov își luă de pe cap înalta șapcă de astrahan gri. Era așezat în spatele biroului împodobit cu drapelul cecen verde-galben-roșu, sub un portret al președintelui Mashhadov agățat de perete, încadrat de niște versete din Coran. Îl asculta politicos pe interlocutorul lui, ale cărui vorbe îi erau traduse de translatorul personal, Sado. El însuși refuza să-nvețe limba turcă. Birourile ambasadei ocupau tot parterul unui modest imobil de pe Dolap Sokak nr. 8. Nu exista firmă la poartă, nici drapel în exterior, dar el ținea la titlul lui de ambasador plenipotențiar al unui guvern care nu mai exista decât pe hârtie. Cecenia era un morman de ruine, președintele fugise din propria țară, era legat de lumea exterioară numai printr-un post de radio, bruiat de serviciile rusești. Dar, rebel la orice, Beslan Akalanov era insensibil la toate, precum generalul de Gaulle în 1940 – exilat, fără prea multe mijloace, dar cu credința nestrămutata în viitorul țării sale. Trecuseră două secole de când rușii voiau să se debaraseze de ceceni. Aceștia, masacrați, goniți de pe pământurile lor, deportați în Siberia, reapăreau întruna, susținuți de o diasporă motivată și bogată.

Totuși, Beslan Akalanov nu-l putea trata cu dispreț pe interlocutorul lui, colonel al M.I.T., simpatizant al cauzei cecene, care, însă, trebuia să asculte de ordinele ierarhice. El bău puțin ceai și-i șopti translatorului său:

— Spune-i că o să-l primesc pe Amerikanski. Să vină mâine, aici.

Colonelul M I.T. își curbă corpul mulțumind și Beslan Akalanov binevoi să se ridice pentru a-l saluta. Cu căciula pe cap, el măsura aproape doi metri. Era impresionant cu barba sa lungă și orbitele adânci. Abia ieși colonelul turc și el spuse translatorului:

— Cheamă-l la mine pe Osman. Spune-i să mi-l trimită pe Fayik Agça.

Osman Davut era creierul I.R.O., omul care-i ajutase totdeauna și îi finanțase. Datorită lui, răniții ceceni erau bine îngrijiți, arme și materiale traversau Georgia cu destinația Cecenia. Islamist convins, el era deja implicat în Bosnia în organizarea brigăzii islamice internaționale. Această afacere îl privea pe marele șef. Beslan Akalanov era îngrijorat. El avea nevoie de turci, ca singură legătură cu exteriorul a Ceceniei care nu erau în orbita influenței rusești, dar și de Osman Davut care recruta voluntari pentru apărarea teritoriului lor

Akalanov nu vedea motivul pentru care americanii s-ar interesa de acest „comandant" mutilat. Sigur, ei îi lăsau pe ruși să-i masacreze poporul, dar nu-i ajutau. Dacă aveau nevoie de vreo informație, asta se putea oricând negocia. Caucazul era un butoi de pulbere complex, unde nu se conta niciodată pe prea mulți prieteni.

Fayik Agça pătrunse în birou douăzeci de minute mai târziu. El ascultă povestea „ambasadorului", speriat și plin de furie. Știa de ce se interesau americanii de Isa Khamadov, dar nu-i putea spune lui Beslan Akalanov. Era o altă fațetă a luptei lui. Trebuia, cu orice preț, să ia măsurile adecvate. El minți cu sfruntare:

— Frate Akalanov, spuse, trebuie să fim prudenți. Acum o săptămână, un trimis al Moscovei a încercat să-l găsească pe fratele Khamadov. Ei vor să-l omoare, ca pe toți ceilalți mari „comandanți" ceceni. Am fost deci obligați să-l ascundem.

Beslan Akalanov aprobă.

— Este bine, dar va trebui găsită o soluție. Eu am nevoie de turci.

— Primește-l pe acest american, îl sfătui Fayik Agça. Cel mai bine este ca eu să reușesc să-l expediez din țară pe fratele Isa.

El îl salută pe ambasador și ieși fierbând de furie. Eliminarea primului american ar fi fost de-ajuns pentru a șterge urma. Ce s-o fi întâmplat? Trebuia să descopere cu orice preț. Dacă americanii aflau adevărul, s-ar fi dezlănțuit. Sigur, el mai deținea un oarecare avans, dar pentru cât timp? În plus, mai existau niște proceduri care trebuiau respectate. Operația în care era implicat Djihadul nu putea fi accelerată. Trebuia câștigat timp cu orice preț.

Careva îi pusese pe americani pe urmele lui Isa Khamadov. Dar cine? Era sarcina lui să-l găsească rapid și să-l pedepsească pe vinovat.

*

* *

Ușa camerei 408 se deschise cu brutalitate și cineva aprinse

lumina. Cei șapte boivik se ridicară tresărind. Patru dintre ei dormeau în paturi, trei pe saltele puse direct pe dușumea. Djokhar făcea parte dintre aceștia din urmă. Fasciculul unei lanterne îi lumină fața și vocea tunătoare a lui Fayik Agça îi îngheță sângele în vine:

— Frate Djokhar, ridică-te și urmează-ne.

Cu greutate, Djokhar se ridică, cu inima bătând puternic. Știa că pentru el veniseră. Fusese un idiot. Părăsind-o pe Gulush, el jurase să păstreze tăcere față de colegi, dar aceștia îl asaltaseră cu întrebări despre cum își petrecuse după-amiaza, amenințându-l că îl trec la carantină dacă nu vorbește. Orgoliul îl îndemna să-și povestească aventura. Atunci, se lansase, neascunzând decât puține detalii, precum faptul că ar fi juisat în gura acelei femei. Ei nu l-ar fi crezut.

Toți îl felicitară pentru norocul lui, dar știa că cel puțin unul dintre ei, Chamyl, îi raporta totul lui Fayik Agça. El este probabil cel care-l turnase. Își luă cârjele. Dormind îmbrăcat în trening, fu repede gata. Odată aflat pe culoar, el simți rece, dar ușa camerei 408 se-nchise în urma lui. Doi oameni îl însoțeau pe Fayik Agça. Aceștia nu era nici turci, nici ceceni, pentru că schimbară între ei câteva cuvinte în arabă. Cu toții traversară coridorul pustiu al clinicii, unde dormitau câțiva pacienți și se urcară într-o mașină veche, care demară imediat. Atunci Djokhar zări o armă la centura unuia dintre arabi.

— Unde mergem? întrebă el înfricoșat.

Fayik Agça se-ntoarse spre el și îi spuse cu o voce aspră:

— Să vizităm pe cineva care vrea să-ți vorbească. Tu ai comis o mare greșeală.

Djokhar lăsă capul în jos. Desigur, urma să fie pedepsit. Totuși, gândindu-se la cele întâmplate, își spuse că merita prețul. Mașina se-ntorcea și vira pe străduțele din Fatih. Deodată se opri lângă o alta cu capota întoarsă în sens invers.

— Coboară! îi ordonă Fayik Agça.

Djokhar ascultă și fu împins în cea de-a doua mașină care demară imediat, în timp ce prima rămase în urmă pentru a împiedica orice filaj.

Traseul dură patruzeci de minute, în principal de-a lungul Bosforului, apoi mașina pătrunse într-o curte întunecoasă. La un singur apartament de la parter, erau luminile aprinse. Djokhar fu dus până la ușa care dădea într-o cameră mobilată cu un taburet și o masă, în spatele căreia se găsea o femeie cu capul acoperit cu un fular. Foarte frumoasă, cu ochii de un verde intens, ea purta o tunică bufantă și pantalon. În spatele lui Djokhar se așezară trei bărbați într-un cerc amenințător. Fayik Agça spuse:

— Sora o să-ți pună întrebări. Tu trebuie să răspunzi.

Era prima dată când el era interogat de o femeie. Intimidat, Djokhar aprobă cu o mișcare a capului.

Femeia vorbi într-o limbă necunoscută lui și Agça traduse:

— Camarazii tăi ne-au spus că ieri tu ai ieșit din spital fără învoire. Este adevărat?

— Este adevărat, recunoscu Djokhar, cu inima strânsă.

— Ce ai făcut?

După tonul cu care-i fusese pusă întrebarea, el înțelese că tovarășii lui vorbiseră și nu mai avea rost să mintă. Își povesti escapada într-o liniște glacială, fără să vorbească nici despre interludiul sexual și nici despre baie.

— Deci, concluziona cea care-l interoga, tu ai rămas tot timpul la caravanserai?

— Da, zise Djokhar dintr-o suflare.

— Mincinosule! urlă Fayik Agça.

Înfipt în fața rănitului, el izbucni:

— Tu ai plecat din acel loc la ora patru și te-ai întors la spital la șapte. Unde ai fost?

Deci, era vorba de o anchetă. Printre sughițuri și suspine, Djokhar mărturisi adevărul și chiar că a avut relații sexuale cu Gulush Kartal. Ochii verzi ai femeii așezate în spatele mesei îl scrutau cu un dispreț nețărmurit. Ea spuse câteva cuvinte care fură traduse imediat de translator.

— Ai dreptul să te duci să vizitezi prostituate, dar nu pe acelea care lucrează pentru dușman. Pentru ce i-ai vorbit acestei femei despre fratele Isa?

— Dar n-am spus nimic, protestă Djokhar, în afară de faptul că a fost transferat în altă parte.

— Este deja prea mult! Această femeie lucrează pentru dușmanii noștri, impuri și păgâni.

Djokhar ridică privirea, cuprins de data aceasta de o furie sfântă. Această femeie prea frumoasă își bătuse joc de el.

— Bismillah Al Rahman, Al Rahim! gemu el. Cer iertare. Am să-i tai gâtul acestei femei, jur pe Sfântul Coran. Să mi se dea o armă.

— Tu, care nici măcar nu poți să mergi? spuse Fayik Agça.

Femeia din spatele mesei spuse câteva cuvinte și el se calmă.

Ea continuă să vorbească cu blândețe și Fayik Agça traduse:

— Sora noastră spune că trebuie să-ți dăm o șansă pentru a-ți răscumpăra greșeala, dacă dorești într-adevăr triumful cauzei noastre. Noi te iertăm în numele Dumnezeului Atotputernic și Blând. Te iertăm pentru că te-ai luptat curajos, dar să știi că ai fost manipulat de dușmanii noștri, transforma-i-ar Dumnezeu în praf și pulbere!

— Allah O Akbar! spuse mașinal Djokhar.

Femeia se ridică. Ea îl fascina cu talia ei înaltă și silueta-i grațioasă. În ciuda grosimii țesăturii i se vedea pieptul și asta îl făcu să se gândească la Gulush, dar nu în forma în care prietenii lui îl sfătuiau.

Cu toată puterea, el începu să recite un verset din Coran pentru a goni ispita. Ea era atât de frumoasă, cu o bărbie energică, o gură mare și cu ochii ca două smaralde.. Se-ntreba totuși cum de bărbații acceptau să fie comandați de ea. În Cecenia acest lucru era de negândit. Ea ieși prima din birou și el auzi zgomotul produs de motor.

— Vei fi dus la spital, anunță Fayik Agça. Să nu spui nimănui ce s-a-ntâmplat aici.

*

* *

Noaptea trecuse. Djokhar nu le spuse nimic colegilor de cameră, dar continua să rumege situația. Ușa se deschise în fața lui Fayik Agça, care-l urma pe chelnerul ce aducea ceaiul. El îi făcu semn lui Djokhar să iasă pe coridor și-l duse într-o cameră vecină, neocupată. Scoase din servietă un obiect împachetat într-o pânză albă pe care era scris cu cerneală verde un verset din Coran.

— Asta-i pentru tine, spuse el.

Djokhar despături pânza. În ea era înfășurat un cuțit lung, de măcelar, cu lama strălucitoare, bine ascuțită, care tăia ucigător.

— Bismillah Al Rahman, Al Rahim, zise Fayik Agça cu o voce gravă. Tu vei îndeplini o misiune fratele meu, pentru a-ți recupera cinstea de luptător. Tu o vei însângera ca pe o scroafă pe această femeie, care te-a făcut să-ți întorci fața de la adevărata credință.

— Allah, O Akbar! bâigui Djokhar, fascinat de lama strălucitoare. Așa voi face. Nu știu însă unde s-o regăsesc.

În Cecenia el sugrumase adesea prizonieri ruși, fără cea mai mică ezitare.

— A venit momentul. Am să-ți spun unde să mergi și cum să procedezi. Pregătește te prin rugăciune. N-o să-ți fie teamă să ucizi această prostituată?

— Dumnezeu să mă ferească dar nu mi-e teamă, spuse tânărul cecen, cu o voce puternică. Am s-o omor pe această cățea, cu gândul la Dumnezeu.

Capitolul VII

O femeie cu un obraz dizgrațios, cu fața acoperită de un fular, înfășurată în mai multe straturi de veșminte care nu lăsau să i se vadă picioarele, deschise ușa birourilor ministrului plenipotențiar Beslan Akalanov și le aruncă o privire disprețuitoare lui Malko și Gulush Kartal. Îi introduse, fără să rostească vreun cuvânt, într-o cameră minusculă ce servea drept antreu. La dreapta, ei zăriră un birou plin de bărbați și femei foarte preocupați cu diverse sarcini. „Ambasada" ocupa un modest apartament în Dolap Sokak, o străduță comercială din cartierul Fatih – fieful islamist al Istanbulului.

Trebuiră să aștepte o jumătate de oră, așezați pe o bancă strâmtă de la intrare. În sfârșit, un tânăr bărbat, care vorbea o turcă aproximativă și aspră, fără cravată, îmbrăcat cu un costum scos de la etuvă, îi anunță că Excelența Sa Beslan Akalanov urma să-i primească.

Încă de cum intră în birouri, Malko fu frapat de talia și demnitatea ambasadorului cecen, a cărui șapcă de astrahan gri părea turnată pe capul lui.

Camera era mică. Avea două ferestre care dădeau spre stradă. Un drapel cecen împodobea biroul și portretul președintelui Mashadov decora peretele din spate. Telefonul suna fără-ntrerupere și un tânăr bărbat în picioare, alături de birou răspundea, șușotind apoi câteva cuvinte la urechea ambasadorului. Acesta din urmă împărțea vizitatorilor săi mici drapele cecene și port-chei. O femeie cecenă „mascată" aduse nelipsitul ceai.

— Ce doriți dumneavoastră? întrebă translatorul în limba turcă. Excelența Sa nu dispune de prea mult timp. El vă primește din curtoazie și dorește în primul rând să vă explice situația din Cecenia.

Începu atunci o lungă pălăvrăgeală, aproximativ tradusă, cu arătarea unor fotografii ale atrocităților comise de ruși. Cu o voce monotonă, cecenul detalia hoțiile comise în țara lui, despre femeile și copiii masacrați, despre cruzimea Forțelor Speciale, satele arse, acestora opunându-le curajul luminos al boivikilor, care erau gata să-i trateze pe ruși ca pe frații lor

Un adevărat recital al limbajului de lemn se derulă timp de o jumătate de oră, înainte ca Gulush Kartal să poată ataca adevăratul subiect – importanța unei convorbiri cu „comandantul" Isa Khamadov. Aceasta ar privi securitatea Statelor Unite, care nu era inamica cecenilor.

— Care este motivul pentru care doriți dumneavoastră să-l întâlniți pe acest om? traduse interpretul.

Gulush Kartal avu un schimb de priviri cu Malko. Fără un răspuns precis, convorbirea n-ar fi dus la nimic. Agentul abordase problema cu

John Burke, înaintea acestei vizite.

— Spuneți-i că vrem doar să verificăm un zvon, spuse el, și anume, dacă Isa Khamadov era la curent cu un complot contra U.S.A.

Gulush Kartal deschise gura pentru a-și începe fraza. În același moment, tânărul funcționar de la telefon scoase un țipăt ascuțit și se aruncă literalmente asupra lui Beslan Akalanov, atât de brutal, încât acestuia îi căzu șapca de pe cap, dezvelind un craniu în parte pleșuv. Malko urmări direcția privirii lui și pulsul îi crescu vertiginos. Un bărbat tânăr, cu bluzon de denim se pregătea să escaladeze fereastra din exterior.

Agățat cu mâna stângă de balcon, ținea în dreapta un pistolet automatic, negru. Văzându-se descoperit, întinse brațul, spărgând unul dintre geamuri cu țeava armei sale, ochindu-l pe Malko.

*

* *

Primul foc se confundă cu zgomotul geamurilor sparte. Proiectilul se-nfipse în peretele din spatele lui Malko, degajând un nor de ghips. Funcționarul de la telefon, agățat de ambasador ca o ventuză, reuși să-l arunce la pământ.

Într-o îngrămădeală confuză, Gulush Kartal părea paralizată. Malko se retrase spre perete, dar camera era prea mică pentru a scăpa din raza de acțiune a trăgătorului. El băgă mâna la centură, apucând pistolul său Beretta 92.

Trăgătorul, în continuare agățat de fereastră, golea încărcătorul armei sale, presărând biroul cu proiectile. Unul șuieră pe lângă Malko și se-nfipse în perete, lovind un verset din Coran.

Cu ochii ieșiți din orbite, bărbatul continua să tragă întruna. Din cauza echilibrului instabil, el nu-și putea regla tirul, dar Malko vedea bine că el era cel vizat. Negricios la față, cu craniul ras, foarte tânăr, el părea ca drogat. În timp ce agentul ochea pentru a trage, asasinul își continuă tirul ineficace.

Translatorul scoase un strigăt, atins în plin piept și amuți. Gulush Kartal se aruncase la pământ și urla.

Agentul apăsă pe trăgaciul pistolului, chiar în momentul în care tânărul bărbat epuizase gloanțele din încărcătorul său. Explozia fu asurzitoare în micul birou și ucigașul dispăru. Gândind că-l atinsese. Malko se năpusti spre fereastră și îl zări fugind. Băga arma în buzunar. În momentul în care un exaltat, agitând un kalașnikov în mână, se năpusti în birou. Beslan Akalanov se ridică și-și puse mașinal șapca pe cap, înjurând în barbă. Malko era plin de bucăți de ghips. Era un miracol că doar translatorul fusese atins. Fără țipătul tânărului telefonist, asasinul ar fi avut timp să-și ajusteze tirul mult mai bine. Pereții erau ciuruiți. Lungit la pământ, translatorul respira zgomotos, având în colțul gurii o spumă roșiatică, fiind atins la plămân. Beslan

Akalanov îl interpelă pe Malko cu o voce furioasă. Telefonistul îi traduse lui Gulush, care se bâlbâia din cauza emoției:

— El spune că i-ați întins o capcană, pentru a le înlesni rușilor să-l asasineze. Ne dă afară.

Cu ochii ieșiți din orbite, cu șapca pusă invers, ambasadorul continua să vocifereze. Omul cu kalașnicovul, îndreptă arma spre Malko, amenințându-l. Cu cecenii nu trebuia să glumești. Gulush și Malko bătură în retragere, în momentul în care afară se auziră focuri de armă. Întrevederea se terminase prost. Când ieșiră, văzură un grup la colțul străzii și se apropiară.

Asasinul zăcea cu fața în jos, ținând în mână un pistolet vechi, Makarov. O pată mare de sânge se lățea în jurul capului. Alături, un polițist mustăcios într-o uniformă jegoasă și foarte scund, povestea politicos cum a doborât un terorist, care comisese un atentat împotriva cecenilor. Nimeni nu părea prea emoționat. La Istanbul, între P.K.K. și lupii cenușii, acest gen de scene era frecvent. Malko se depărtă discret și-l chemă pe John Burke la telefonul mobil. Probabil că Serviciile turcești urmau să mai obțină vreun indiciu interesant privitor la tânărul asasin.

În orice caz, el scăpase ca prin urechile acului. Gulush Kartal îi adresă un surâs forțat.

— Eu cred c-o să merg la moschee. Niciodată n-am fost așa de înfricoșată. Dumnezeu ne-a ocrotit.

— Este un adevărat miracol, recunoscu agentul. Dac-am fi avut în față un asasin profesionist, aș fi fost desigur mort.

Gulush se uită la el cu coada ochiului.

— Vi s-a mai întâmplat așa ceva?

— Din păcate da, surâse Malko, dar pân-acum am avut totdeauna noroc. Într-o zi o să mi se-nfunde.

— Sunteți curajos..

— Nu, fatalist.

El își coborî ochii spre cadranul ceasului său Breitling Crosswind: era ora douăsprezece și jumătate.

— Ce-ar fi dacă, înainte să mergem la moschee, am lua prânzul?

— Unde?

— Nu are importanță.

— În acest cartier nu găsim mare lucru. Trebuie să mergem până la Beyoglu. Să luăm un taxi.

*

* *

Restaurantul situat lângă Sfânta Sofia nu avea decât o cameră minusculă, adăpostind mese mici între niște pereți acoperiți cu țesături. În ceea ce-i privește pe ei doi, pentru a stropi langustele ca din cauciuc, goliseră două sticle de Taittinger Comtes de Champagne

Blanc de Blanc 1994. Ochii lui Gulush străluceau Debarasată de fular, era foarte frumoasă, cu gura ei mare roșie. Ridicându-se, era cât pe ce să cadă, agățându-se de el cu un hohot de râs.

— Cred că am băut prea mult, zise ea. Noroc că nu am nimic de făcut în această după-amiază.

Când ieșiră, păru orbită de soare. Ajunsă la mașina sa, ea-i dădu cheile lui Malko.

— Puteți să conduceți dumneavoastră? Eu nu mă mai simt capabilă de așa ceva. (Pufăi): probabil din cauza emoțiilor.

— Unde doriți să mergem? întrebă Malko, așezându-se la volan.

— La mine. Am să vă arăt drumul.

*

* *

Agentul ajunse amețit în Bayir Sokak. Condusul mașinii pe străzile strâmte din jurul pieței Taksim puteau să-l înnebunească pe un conducător auto normal. Gulush, care moțăia pe scaunul ei, deschise un ochi.

— Mulțumesc. Niciodată n-aș fi ajuns aici singură. Veniți, am să vă ofer un pahar.

Dată fiind starea ei, aceasta nu reprezenta o urgență. Dacă nu s-ar fi sprijinit de pereți, cu siguranță că n-ar fi ajuns la etajul trei. Odată ajunși în apartament, îi arătă lui Malko o superbă canapea tapisată cu mătase roșie și ea se-ndreptă în direcția băii.

— Vin imediat!

Ea rămase acolo vreo douăzeci de minute, dar când se-ntoarse era cu totul alta: machiată, coafată, îmbrăcată într-un capot de satin grej împodobit cu dantele și încălțată cu papuci asortați. Totuși, ochii îi străluceau ca niște faruri în ceață. Taittingerul continua să-și exercite efectul.

Ajunsă în fața canapelei, ea-i adresă un surâs ademenitor și-l întrebă:

— Va place? Este mobila cea mai frumoasă din apartamentul meu. Se cheamă Șeherezada și vine de la Paris, de la Claude Dalle.

— Superbă! afirmă Malko. Și se potrivește foarte bine cu dumneavoastră.

— Vă place această ținută? întrebă ea.

Pentru a fi mai sigură, făcu o piruetă. Deoarece uitase să înnoade cordonul capotului, acesta se deschise larg, dând la iveală un sutien de satin negru, plin, aproape să dea pe afară și un string care nu ascundea decât strictul necesar. Apetitul sexual al lui Malko, ca de fiecare dată când evita moartea, crescu brusc. Un val de adrenalină îi pulsă prin artere. Se ridică și o cuprinse în brațe pe Gulush, pironită locului. Pupilele tinerei femei se dilatară, gura se întredeschise.

Agentul dusese deja mâna la proeminența stringului, pe care

începu să-l împingă în jos, punând mâna pe sexul ei fără menajamente.

— Asta îmi place foarte mult! suspină ea.

Gulush se clătină, dar de data asta nu mai era șampania de vină. Malko o masa cu blândețe, simțind că se desface și se umectează. Lui însuși nu-i trebui decât foarte puțin pentru a ajunge în stare de erecție. Gulush îl simți și presă membrul lui încordat, prin pantalon, respirând foarte repede. Ei rămaseră așa foarte puțin timp, după care Malko dădu jos de pe umerii ei capotul. Aceasta, ca și cum i s-ar fi tăiat picioarele deodată, se lăsă în genunchi în fața lui și începu să-i elibereze sexul cu mare febrilitate. El profită de această mișcare pentru a-i coborî sutienul și a pune mâne pe sfârcurile sânilor deja întărite.

După cum gemea Gulush, se părea că-i plăcea.. Gura ei își dublă activitatea, atât de eficient, încât pentru a evita un sfârșit prematur, el o ridică, o așeză pe pernele Șeherezadei unde ea îngenunche cu spatele la el. Îndepărtându-i stringul, o penetră dintr-o singură mișcare, smulgându-i un lung țipăt de încântare. Cu mâinile agățate de canapea, Gulush făcea față cu curaj asaltului. Malko se jucă puțin în sexul ei, dar el dorea altceva: mica deschidere violacee care părea să-l sfideze, chiar deasupra sexului pe care el îl mângâia. Dată fiind bunăvoința pe care Gulush i-o arăta, trebuia să încerce. Aceasta gâfâia de plăcere, cu bazinul cambrat și pieptul strivit de perne. Probabil, zăpăcită încă din cauza vaporilor de Taittinger, Gulush nu păru să-și dea seama de primejdie. Sexul lui Malko apăsa deja asupra sfincterului. Ar fi fost nevoie de un miracol pentru ca să-i refuze această sodomizare, agreabil pregătită. Miracolul însă nu se produse. Malko apăsă un pic mai mult și cea mai mare parte a sexului ei dispăru între fesele rotunde ale lui Gulush.

— Nu! protestă ea într-o ultimă tresărire de orgoliu.

— Prea târziu pentru dumneavoastră! murmură Malko.

Manualele bunelor maniere recomanda cu strictețe folosirea pronumelui de reverență chiar și în cele mai intime împrejurări. După un timp exploda de fericire, ca de fiecare dată când trecea de la primejdia de moarte la plăcere. Eros și Thanatos, vechi cuplu indisolubil.

— Nu, gemu Gulush, nu acolo!

Resemnată totuși, ea încetă să opună rezistență și Malko putu să mai înainteze câțiva centimetri, câți îi mai lipseau pentru a fi fericit. Se înfipse în această crupă somptuoasă și începu să mărească terenul cucerit. Ca prin minune, simți că mușchii care-i opuneau rezistență la intrare, se dilată permițându-i mișcări mult mai ample.

Excitat peste măsură de aceasta capitulare, el se lansă într-o cavalcadă nebună, foarte repede ajuns din urmă de Gulush. Aceasta îl

acompania cu lovituri ample din fese, încât la un moment dat el se-ntrebă dacă el este cel care o sodomizează, sau dacă ea își produce plăcere, frecându-se de sexul lui. Dezlănțuirea tinerei femei era punctată de interjecții în limba maternă, care în mod sigur nu erau rugăciuni.

Ei explodară în același foc de artificii, apoi Gulush căzu ca o marionetă dezarticulată, găsind forța să-i ia mâna lui Malko pentru a o duce la inima care bătea nebunește.

— Niciodată n-am juisat atât de puternic! oftă ea.

Se ridică în picioare, un pic cam nesigură, se înfășură cu capotul, își adună stringul și sutienul. De data asta, își închise capotul și se așeză lângă Malko pe canapea, întorcând spre el niște ochi bruni-închis, cu o privire gravă:

— Trebuie să vă spun ceva, spuse ea cu timiditate. Alaltăieri, am făcut sex cu Djokhar.

În timp ce ea-i povestea episodul în cuvinte simple, agentul se ruga pentru ca acest mândru luptător al Islamului să nu fie contaminat de aripa neagră a SIDEI.

— Bănuiam, spuse el.

Gulush scoase un pachet de Marlboro și bricheta sa Zippo ornată cu „ochiul" din porțelan și-și aprinse o țigaretă.

— Nu făcusem dragoste de mult, spuse ea ca pentru a se scuza, ca și el de altfel.

Malko ar fi putut face un comentariu, dar telefonul mobil sună. Era John Burke.

— Am noutăți, îl anunță americanul. Mi-ar plăcea să treceți pe la consulat. V-ați revenit după emoțiile prin care ați trecut?

— Da.

— Și Gulush?

— Am dus-o acasă. Sper că-i O.K.

În momentul în care se termină convorbirea, femeia îi lansă un surâs provocator.

— Dacă sunteți liber în seara aceasta, am putea lua cina împreună și am să mă fac foarte frumoasă pentru dumneavoastră.

— Va fi o mare plăcere, afirmă Malko. Dar sunteți deja foarte frumoasă.

— Va fi încă și mai bine, promise tânăra.

*

* *

— Îl cheamă Wahid Salem, anunță John Burke. Este un saudit aparținând unui trib care trăiește în nordul țării, pe jumătate în teritoriul Iordaniei. Avea un permis de sejur în regulă în Turcia și lucra într-un restaurant, ca spălător de vase, de șase luni. Nu există antecedente politice. Asupra lui s-au găsit un verset din Coran și

actele. Percheziția de la hotel, unde împărțea o cameră cu alți trei imigranți, s-a soldat fără rezultate. Colegii lui spun că era foarte religios și dorea să meargă să se bată în Cecenia pentru Djihad, spre a-și câștiga locul în paradis.

Lui Malko îi veni să spună „amin”. Acești oameni aveau cu toții același profil: fanatici, naivi, fără educație și manipulați.

— MIT-ul n-a găsit nimic altceva?

— Niște numere de telefon. Sunt pe punctul de a le verifica. Acestea sunt din Istanbul și din Georgia.

— Și arma?

— Un Makarov rusesc. Fără serie.

— Deci, fără nicio legătură directă cu Isa Khamadov?

John Burke scutură din cap, negând.

— Nu. Era un om de paie. Lor nu li se divulgă secrete. Trebuie găsit cel care l-a trimis să vă omoare. El este miezul problemei..

Malko se gândi, privind spre apele Cornului de Aur, care străluceau în soarele care apunea.

— Cine era la curent cu vizita la Beslan Akalanov?

— În principiu nimeni, cu excepția M.I.T.-ului.

— Deci, Beslan Akalanov a spus ceva, cuiva. Trebuie întrebat la M.I.T. dacă au interceptat ceva după vizita colonelului lor. Asta ne va deschide, poate, o pistă.

— Bună idee, aprobă John Burke. Sper ca turcii să se miște repede. Vorbesc imediat cu ei. Gulush n-a fost prea șocată?

— Nu prea. Stă bine cu nervii.

— Trebuie ca ea să reia asaltul asupra lui Djokhar. O veți revedea?

— În seara aceasta, pentru a lua masa.

*

* *

Fayik Agça deschise fără zgomot ușa camerei 408. Trei dintre răniții ceceni moțăiau. Djokhar juca șah cu unul dintre colegi. Privirea sa se-ncrucișă cu cea a translatorului, se ridică imediat abandonând partida, pentru a-l urma pe turc, pe culoar.

— Frate, spuse Agça a venit momentul.

— Mă duc să caut cuțitul, spuse simplu Djokhar.

Fayik Agça îl aștepta pe culoar. Când Djokhar se-ntoarse, după ce ascunsese cuțitul sub trening, turcul îi întinse un plic.

— Ai aici cinci milioane de lire și adresa cățelei ăleia, îi spuse el. Ia un taxi și Allah să fie cu tine. Dacă-i acolo, tu o execuți imediat. Dacă nu, stai și o aștepți. Ești hotărât?

— Da frate, îl asigură Djokhar. Pe urmă ce fac?

— După ce termini cu această necredincioasă, ieși din imobil, mergi de-a lungul cimitirului, spre sud. La colț este o stradă care dă în Sisli. Eu voi fi acolo cu o mașină, pentru a te readuce aici. Mergi și

Dumnezeu să fie cu tine..

Capitolul VIII

Malko ieși de sub duș tocmai la timp pentru a vedea un mare petrolier care-i defila maiestuos pe sub ferestre Se lăsase noaptea și el se pregătea să meargă s-o caute pe Gulush. Probabil că până a doua zi dimineață nu se va-ntâmpla nimic. Femeia urma să ia legătura cu Djokhar și dacă era nevoie, acesta ar fi putut fi interogat de M.I.T căci treaba era mai delicată.

Îmbrăcat, el coborî la mașină cu harta Istanbulului. Regăsirea străzii unde locuia Gulush, însemna un adevărat concurs de orientare. Douăzeci de minute mai târziu, rătăcea pe străzile strâmte din Beyasit, încurcat de sensurile unice, fundături, scări și absența plăcilor indicatoare. Totuși, conform planului, era pe-aproape. Descurajat, el înjură, după ce era cât pe ce să-l strivească pe un hamal care traversa orbește. După o vreme, o chemă pe Gulush de pe mobilul său. Tânăra femeie îi dădu explicațiile necesare mai precise decât pe plan și el reluă drumul.

*

* *

Inima lui Djokhar bătea puternic. Angoasat, privea defilarea imobilelor vechi, mărginind străzile strâmte ale bătrânului cartier, rugându-se ca șoferul să fi citit corect adresa. Deși el fusese o dată la femeie, ar fi fost incapabil să revină acolo, pe cont propriu. Nu ideea de a omorî îl deranja, ci faptul de a se găsi singur în acest oraș necunoscut unde el nu putea comunica cu nimeni. La Istanbul nu se vorbea nici rusa nici cecena. Când taxiul încetini, își lipi fața de portieră neliniștit. Recunoscând cimitirul, își reveni și-i întinse șoferului bancnota de cinci milioane de lire. Acesta din urmă îi dădu restul, patru milioane, și îl ajută amabil să coboare din mașină, ținându-i cârjele.

Tânărul cecen privi în jurul său, căutând strada unde trebuia să fie mașina lui Fayik Agça. El o reperă ușor la o depărtare de douăzeci de metri. Îi mai rămânea doar să-și îndeplinească misiunea. Aceasta îi reamintea de Groznîi când, rugându-se, își verifica arma. Pătrunse la numărul 69 și începu să urce scările, jonglând cu cârjele. Cuțitul era fixat la centură.

Pentru a-și recăpăta suflul, așteptă câteva minute la etajul trei. Era mai decis ca niciodată. Acolo se opri și ascultă. Obișnuința luptelor de stradă îi ascuțise simțurile. Nu distinse niciun zgomot suspect. Scoase cuțitul de măcelar de la centură, desfășură pânza în care era ascuns, sărutând în trecere versetul din Coran. Era gata. Apăsă pe butonul soneriei, rugându-se ca cea care-l minți să fie acolo.

Dacă nu, urma să aștepte.

Zgomotul produs de tocuri pe podea îl luă prin surprindere și ușa se deschise în timp ce el mai jongla între cârje și cuțit.

— Djokhar!

Gulush Kartal îi adresă tânărului cecen un surâs tandru și surprins în aceiași timp. Ea remarcă privirea sa rătăcită și fixă, dar nu putea vedea arma ascunsă în spatele lui.

— Cum ai ajuns tu, pân-aici? îl întrebă ea. Ar fi trebuit să-mi telefonezi. Acum nu sunt liberă.

Djokhar își umplea ochii cu această creatură demonică pentru a-și întări și mai mult hotărârea. Acum el vedea bine că avea în fața lui pe diavol. Machiajul îi dubla volumul gurii, avea părul aranjat impudic și decolteul pătrat al rochiei sale negre dezvelea jumătate din sânii ei generoși. Era o încarnare a păcatului pe care el trebuia s-o omoare. Se năpusti înainte cu un țipăt sălbatic, scăpând din mână cârjele care căzură pe parchet. Ținând cuțitul lung în poziție orizontală, el ajunse dintr-o săritură lângă femeie

Aceasta nu avu timpul necesar să se retragă. Propulsată de greutatea tânărului cecen, lama pătrunse în burta ei aproape douăzeci de centimetri, ceea ce-l făcu pe Djokhar să-și piardă echilibrul. Gulush rămase pironită locului, cu gura deschisă, cu trăsăturile deformate de durere. Scoase apoi un țipăt atroce și-l împinse cu forță pe agresor. Djokhar, fără să scape mânerul cuțitului, căzu pe spate, dezechilibrat. El se prăbuși la intrare, zbătându-se ca o broască țestoasă răsturnată pe spate.

Ținându-se cu amândouă mâinile de burtă, încovoiată, Gulush Kartal se retrase pentru a ajunge la gheridon, unde era telefonul. Sângele îi curgea din plaga oribilă printre degete și avea impresia că se golește. Cu una din mâini crispată de burtă, ea luă telefonul, dar, părăsită de puteri, se prăbuși. Djokhar tocmai reușise să se scoale. Țopăind într-un picior, se apropie de victima lui și ridică din nou cuțitul.

În cădere, rochia femeii se ridicase de pe coapse, dezvelindu-i ciorapii negri și jartierele, precum și stringul. Lui Djokhai îi păru că vede infernul. Cu toate puterile, repezi mâna în care ținea cuțitul lovind-o pe tânăra femeie în pântec. Dus de avântul său, căzu peste, lovindu-se tare peste ciot. Arma rămăsese înfiptă drept în abdomen. Gulush gemea ușor, inundată de sânge. Picioarele i se agitau spasmodic. Ea era deja moartă, dar Djokhar nu știa.

În genunchi, pentru că era mai ușor reluă asaltul și începu s-o lovească orbește la cap, la gât, la abdomen tot ce putea atinge. Era un fel de crimă ritual. În sfârșit, el se opri epuizat, lăsând cuțitul înfipt în gâtul tinerei femei. La un moment dat, aceasta nu mai mișca. Sângele i se răspândea pe parchetul întunecos atât de dens, încât Djokhar alunecă în balta de sânge. Ridicându-se, el se privi în oglinda de la

intrare, descoperind sângele de pe mâini și de pe trening. Țopăind până-n bucătărie, luă o cârpă și se șterse cât de cât, înainte de a pleca.

Ajuns pe hol, își luă cârjele și începu să coboare scările, lăsând ușa de la apartament deschisă. El ucisese pe Satan și asta era bine. Acum era grăbit pentru a merge să se reculeagă într-o moschee, să ofere buna sa acțiune lui Allah.

*

* *

Malko ajunse, în fine, pe Bayir Sokak regretând amarnic că nu l-a luat cu el pe Elko Krisantem, dar își dorea un pic de intimitate, în ciuda explicațiilor lui Gulush, rătăci încă ceva timp. În momentul în care cobora din mașină, văzuse ieșind de la numărul 69 un om având amputat piciorul stâng de la jumătatea pulpei, îmbrăcat în ținută sport, care nu putea fi decât Djokhar. Se simți copleșit imediat de o neagră presimțire. Gulush nu-i vorbise de această vizită. Cecenul privi în jurul lui și se depărtă spre stânga, balansându-se pe cârje. El o luă pe o mică străduță care cobora spre centru.

Înșfăcând mobilul de la centură, Malko făcu numărul lui Gulush. Era ocupat și Djokhar dispăruse Agentul întrerupse comunicarea, presimțind o dramă. Urcă repede în mașină și la rândul lui se angajă pe străduța în pantă.

Djokhar continua să țopăie cu toată viteza pe cârjele sale. Ajuns în josul străzii, el se opri scrutând împrejurimile. Nu era niciun taxi, acolo unde era fixată întâlnirea. Malko parcă de-a curmezișul și formă numărul lui John Burke.

Ca prin minune americanul răspunse imediat.

— Mi-e teamă că femeia a pățit ceva, spuse Malko. Trimiteți M.I.T.-ul la ea acasă.

Mai jos, tânărul cecen traversase. Atunci, un bărbat se dădu jos dintr-o mașină parcată nu prea departe, și veni în întâmpinarea lui, îi luă cârjele și-l ajută să se urce în vehiculul care demară imediat. Malko, cu farurile stinse, făcu același lucru și se apropie atât cât îi trebui pentru a citi numărul.

— Un Renault gri, spuse el, cu numărul de înmatriculare 34 VL 5240. Djokhar a urcat și se-ndreaptă spre partea de jos a orașului.

Întunericul îl proteja pe Malko. Cele două vehicule, printr-un labirint de străzi mici, ajunseră la Besiktas Cadessi, de-a lungul Bosforului. Instinctiv, trase de la centură pistolul său Beretta 92, îl armă și-l puse între cele două scaune. Deodată, își dădu seama că va trece prin fața hotelului Ciragan, unde trebuia să se afle Elko Krisantem. În grabă, formă de la mobilul său numărul hotelului. Elko era în cameră.

— Coborâți imediat, îi zise. Trec prin rața hotelului în trei sau patru minute. Vă iau din mers.

Turcul deja închisese. Malko știa cât este de expeditiv. Din fericire, Renaultul nu mergea prea repede. Agentul nu respiră liniștit decât atunci când văzu silueta gigantică a turcului pe trotuar Elko Krisantem se năpusti în Mercedes, aproape din mers și Malko îl puse la curent asupra situației.

Puțin mai jos, Renaultul o luă la stânga pe sinistrul bulevard, care urca spre nord.

*

* *

Djokhar se odihnea ținându-și capul în mâini. Lângă el, Fayik Agça – translatorul – îi respecta tăcerea. Cecenul nu vorbise cu cei doi oameni din față, niște necunoscuți. Aflat încă sub efectul șocului, el abia vedea defilând luminile orașului.

— Ai lăsat cuțitul acolo? întrebă Agça.

Tânărul dădu din cap, afirmativ. Aceasta nu mai avea nicio importanță pentru că Dumnezeu îi dăduse puterea să-și îndeplinească misiunea Se simțea mai ușurat, ca după un exorcism. El revedea coapsele îmbrăcate în negru ale victimei sale și se cutremura de dezgust, mai ales când se gândea că sexul lui se cufundase în acest amalgam de murdărie.

— Unde mergem? întrebă el într-un târziu.

— Acolo unde te vei putea în sfârșit odihni și apoi, spuse Agça cu o voce dulceagă, te vei putea întâlni cu „comandantul" tău care dorește să te felicite. Pe urmă, vei pleca în Cecenia, ca să continui Djihadul.

În fond pe Djokhar nu-l interesa locul unde-l duceau. După ce fusese luat în primire de I.R.O. și îi luaseră pașaportul, el nu mai avea nicio responsabilitate. El privi prin geamuri, dându-și seama că erau pe punctul de a trece unul din marile poduri care trecea peste strâmtoarea Bosforului. Sub ei, Istanbulul se scălda în lumini.

*

* *

— Se deplasează pe malul oriental, anunță Malko în mobilul lui.

— Vă trimit doi agenți de-aici, răspunse John Burke. Dumneavoastră îi veți ghida prin mobil. Pe moment, nu comunic nimic turcilor.

— Și Gulush?

După un scurt moment de tăcere John Burke mărturisi:

— Nu am avut încă timp să mă ocup. Telefonul ei sună permanent ocupat.

Malko spera din tot sufletul că tânăra femeie vorbea la telefon. Și totuși, alura tânărului cecen care ieșise din imobil, nu-i spunea nimic bun. El avea aspectul unui zombi nebun. Pentru a-și sustrage gândul de la acest lucru, se concentră asupra conducerii. Renaultul din fața lor accelerase. După trecerea podului el se angajă pe un drum care

escalada una din colinele care dominau Bosforul. Circulația era mai fluidă și Malko trebui să ridice piciorul de pe accelerație pentru a nu fi reperat. Cum drumul era foarte șerpuit, el pierdea câteodată din vedere vehiculul pe care-l urmărea. Deodată, la virajul următor era să-l depășească, fără să-l vadă.

Renaultul se oprise pe partea dreaptă a drumului, în fața unui grilaj de acces pe un drum privat. El continuă să reducă viteza și se opri la virajul următor. Întinzându-i mobilul lui Elko Krisantem, îi spuse:

— Vă veți întoarce pe jos și veți semnala poziția dumneavoastră lui John Burke. Eu mă duc la Gulush Kartal.

— Nu doriți să merg și eu? îi propuse turcul.

— Nu, zise Malko. Sunt înarmat și mai ales, nu trebuie să-i pierdem din ochi. Pe curând.

Când trecu din nou prin fața grilajului după ce se-ntorsese, acesta era închis și autovehiculul dispăruse, probabil angajându-se pe acel drum privat. Cu accelerația până la podea porni, rugându-se să nu i se fi întâmplat nimic lui Gulush.

*

* *

De cum ajunse la palierul etajului trei, Malko simți mirosul fad de sânge. Ușa apartamentului lui Gulush Kartal era întredeschisă. O împinse, după ce luase de la centură Beretta 92. Lumina era aprinsă. Strigă:

— Gulush!

Niciun răspuns. Numai bip-bip-ul de la telefonul decroșat se auzea. Lui Malko îi veni să vomite atunci când descoperi spectacolul atroce. Tânăra era ghemuită pe sol, cu un picior dezvelit până mai sus de coapsă, tăiat de o jartieră subțire, neagră. Mânerul cuțitului se vedea ca o excrescență monstruoasă. Peste tot era sânge, chiar și pe pereți, acolo unde se sprijinise asasinul și mai ales pe dușumea. Tot sângele se scursese din corpul tinerei femei.

Djokhar o masacrase pe Gulush, dar pentru ce? Acum, nu mai era de făcut nimic. Malko plecă, închise ușa cu grijă și coborî, pradă unei furii reci și unei tristeți dureroase. Încă o victimă inocentă!

Reprimându-și furia și emoția, reluă drumul spre coasta orientală.

*

* *

Când Malko ajunse în locul unde-l lăsase pe Elko Krisantem, trebui să frâneze brusc pentru a nu lovi o mașină albă-bleu a poliției cu un girofar albastru, purtând pe flancuri inscripția POLISI. Din alte trei mașini coborau niște civili mustăcioși, îmbrăcați în veste de piele, pe care nu ai fi dorit să-i întâlnești într-o pădure. El zări Buickul lui John Burke și pe american în compania prietenului său de la M.I.T., Zeynel

Sokik. Elko Krisantem se ținea la o distanță respectuoasă. Șeful sucursalei C.I.A. înaintă spre agent cu fața-ncruntată.

— Vă așteptam pentru a acționa, spuse el. Unde ați fost?

— La Gulush, spuse Malko. Este moartă, masacrată sălbatic de acest cecen, Djokhar.

— My God! exclamă John Burke îngălbenind. Este oribil. Pentru ce oare?

— Vom afla, spuse Malko sumbru. Eu credeam că nu vreți să-i preveniți pe turci.

— Nu se poate altfel! oftă americanul. Aici nu avem atribuții de poliție și nu-i putem lăsa pe acești nebuni să-și facă de cap.

Continuau să sosească alte mașini de poliție și întreg cartierul părea sub filtru.

Zeynel Sokik se apropie de ei.

— Mergem acolo! spuse el. Este vorba de o reședință aparținând municipalității islamiste, în care sunt primiți prieteni aflați în tranzit.

Un agent M.I.T., dotat cu clești enormi, tăie hotărât lanțul de la grilaj și zece minute mai târziu ajunseră pe un platou care domina Istanbulul, pe malul unei faleze abrupte. În partea dreaptă, se găsea o clădire cufundată în întuneric. Malko zări alături Renaultul pe care-l urmăriseră.

— Sunt încă aici! spuse el.

Oamenii M.I.T.-ului se desfășuraseră în jurul clădirii. La semnalul unui fluier, doi dintre ei sparseră ușa cu un berbec. Imediat, ceilalți polițiști se năpustiră înăuntru, ca o veritabilă hoardă de sălbatici. Malko și John Burke, rămași în spate, auziră focuri de armă și niște țipete. Zeynel Sopkik ieși după câteva clipe, târându-l ca pe o paiață pe Djokhar, cecenul, în treningul său pătat de sânge.

Uluit, el abia se zbătea. Colonelul de la M.I.T îl percheziționă și scoase din buzunarele lui un petic de hârtie pe care-l despături și i-l aduse lui Malko și John Burke.

— Priviți!

Agentul examină hârtia la lumina flăcării de la bricheta lui. Pe ea era o adresă: 69 Bayir Sokak – adresa lui Gulush Kartal.

Încă un foc de armă și niște rafale. Oamenii de la M.I.T. ieșiră din nou, încadrând un bărbat foarte palid, deja încătușat. Colonelul îi spuse lui John Burke:

— Acesta este Osman Davut, șeful I.R.O.

Unul dintre oamenii de ordine era pe punctul de a-l percheziționa, în timp ce el protesta violent. În buzunarele sale fu găsit un pistolet, hărți și bani.

— Nu mai e nimeni? întrebă Malko.

— În aparență nu, zise John Burke.

Malko privi în jurul său, căutându-l din priviri pe Elko Krisantem.

Deodată auzi un țipăt și zări un bărbat care fugea, urmărit de doi polițiști. Omul se-ntoarse, ridicând o armă și ei se ascunseră după un pom. Fugarul trase trei focuri. El era atât de concentrat, încât nu văzu o umbră care se strecura în spatele lui.

Scoase un țipăt sugrumat și începu să gesticuleze dezordonat, apăsând mecanic pe trăgaci, golind încărcătorul în aer. În acest timp, Elko Krisantem, așezat în spatele lui, strângea conștiincios lațul.

— Nu-l omorâți! îi spuse Malko turcului.

Elko slăbi puțin lațul lui, atât cât să pătrundă un firicel de aer în plămânii bărbatului. Agentul se apropie și lumină cu bricheta Zippo fața fugarului și-l percheziționă rapid. Pe lângă un teanc de bancnote, el descoperi în bluzonul lui o hârtie pe care o citi la lumina brichetei de care nu se despărțea niciodată. Avea același conținut cu cel găsit în buzunarul lui Djokhar. În fața lui era instigatorul la asasinarea lui Gulush Kartal.

Îl privi în ochi pe prizonierul înnebunit de spaimă.

— Cine sunteți dumneavoastră? îl interogă Malko.

Celălalt bâigui în engleză:

— Mă numesc Fayik Agça, eu..

În spate, Elko Krisantem se lipea de el ca o ventuză, cu lațul strâns în jurul gâtului.

— Dumneavoastră sunteți cel care l-ați trimis pe Djokjar la Gulush Kartal? întrebă Malko.

Fayik Agça privi în jos.

— Nu știu despre ce vorbiți. Lăsați-mă în pace.

Malko ezită. El știa că adresa găsită la Fayik Agça nu era suficientă pentru a-l inculpa. Îi reveni în imagine trupul masacrat al tinerei translatoare.

— Aveți dreptate, spuse el. Lasă-l, Elko. Spune-i că-i liber.

Krisantem își recuperă lațul și spuse o frază scurtă în limba sa. Imediat, Fayik Agça luă o figură de om ultragiat și începu să-și maseze gâtul. Nu-i mai dădea atenție lui Malko care-i dădea ocol. Bărbatul se freca încă la gât, când Malko îl înșfăcă de gulerul bluzonului și-l proiectă cu toată puterea în gol.

Fayik Agça scoase un țipăt de spaimă, care se prelungi câteva secunde, în timp ce corpul lui dispărea în întuneric. Țipătul se opri brusc, odată cu o bușitură grețoasă. Interpretul IRO tocmai se strivise pe una dintre stânci, o sută de metri mai jos.

— Sunteți nebun!

John Burke fugea spre Malko, înspăimântat.

— Asta-i… asta-i o crimă! se bâlbâi el.

— Exact, recunoscu Malko. Dar vreau să pot să mă mai uit încă în oglindă. Acest om este cel care a ordonat asasinarea lui Gulush. Djokhar nu a fost decât un executant.

El, care ura violența se simțea minunat, împăcat, rece ca un aisberg. Una peste alta, nu făcuse decât să aplice un percept al Bibliei: ochi pentru ochi, dinte pentru dinte.

*

* *

Colonelul Sokik, foarte surescitat, le făcu semn agentului și lui John Burke să-l urmeze în casa în care polițiști continuau să răscolească. În vânzoleala generală, nimeni nu observase dispariția lui Fayik Agça. Într-o cameră, un om cu craniul ras, în trening bleu, cu aerul sălbatic, căruia îi lipsea piciorul drept și brațul stâng, le aruncă o privire plină de ură. Era încătușat!

— Acesta nu vorbește turcește, anunță agentul M.I.T. Este, desigur, un cecen. N-are niciun act.

John Burke îl privi pe bărbat cu deosebită atenție.

— Este, probabil, Isa Khamadov. Trebuie interogat de urgență. El este cel care are răspunsul la întrebările noastre. Puteți să găsiți un translator cecen?

— Desigur. O să-l luăm la noi. Treaba însă nu s-a sfârșit. Mai sunt și alte surprize. Veniți!

Îl urmară într-o cameră din spate, mobilată cu un pat de campanie, cu o masă, cu versete din Coran pe pereți. Pe jos, era întins un bărbat care încă mai ținea în mână un mic pistolet.

— Și acesta ne-a primit cu foc atunci când am intrat, explică Zeynel Sokik. Am fost obligați să-l omorâm. Ciudat are un pașaport canadian.

— Canadian, se miră Malko. Totuși este un tip de arab foarte pronunțat.

Colonelul M.I.T. îi întinse pașaportul și el citi: Hassan Kamel, născut la Mostaganem, la 13 mai 1967. Cetățean canadian. El avea o adresă în Montreal. Omul de la M.I.T. agită un carnet plin cu numere de telefon și i-l strecură discret lui John Burke.

— Să mi-l restituiți până mâine dimineață. Mai sunt încă aici doi tipi, niște turci, care lucrează pentru I.R.O și pretind că nu știu nimic. Am găsit niște arme și muniții într-una din camerele casei. Vom aresta pe toată lumea. Ne întâlnim peste două ore la mine în birou.

John Burke, grăbit să vadă ce conține carnetul de adrese al lui Hassan Kamel, se grăbi să-și ia la revedere. El și Malko nu mai aveau altceva de făcut decât să se ducă la consulat. Unul dintre agenții C.I.A luă mașina agentului, pentru ca acesta din urmă să poată discuta cu șeful sucursalei. Americanul nu-și putea ascunde satisfacția.

— Este groaznic ce i s-a întâmplat lui Gulush, dar dumneavoastră ați făcut o treabă extraordinară. L-am găsit pe Isa Khamadov. În sfârșit vom afla dacă această istorie este adevărată.

— Luând în considerație cele întâmplate, mă tem că da, spuse

Malko. Dacă au omorât așa cum au făcut-o, înseamnă că au un secret important de protejat. Djokhar părea tulburat. El este punctul slab, unde trebuie ruptă veriga.

John Burke aprobă cu o mișcare a capului și spuse gânditor

— Aș dori să fiu mai bătrân cu câteva ore..

Capitolul IX

Prin geamurile murdare ale sediului M.I.T., luminile Istanbulului păreau aproape ireale. În mod oficial, clădirea găzduia o stație meteo ce domina Bosforul. Salariații erau protejați de ziduri înalte și poartă neagră, masivă, dar clădirile vechi și îngălbenite, presărate cu aparate de aer condiționat antediluviene, cu acoperișurile line de antene, nu inspira încredere.

Biroul colonelului Zeynel Sokik, cu covoarele sale, gravurile vechi, mobilele elegante, oferea un contrast perceptibil față de ansamblul mai degrabă decrepit. De două ore John Burke și Malko beau acolo ceai călduț în compania ofițerului de la M.I.T., în așteptarea unui translator cecen eficient. În acest timp, la consulatul american agenții C.I.A. fotocopiau cu ardoare carnetul găsit asupra lui Hassan Kamel.

Malko se uită cu coada ochiului la Breitlingul său. Era jumătate de oră peste miezul nopții

Colonelul Sokik moțăia întins pe o canapea a cărei eleganță contrasta cu clădirile austere; picioarele se relaxau pe o masă scundă. John Burke vorbea la telefonul mobil cu voce joasă și Malko răsfoia un catalog de decorațiuni Claude Dalle, ajuns acolo, Dumnezeu știe cum. Așa se explica, probabil, și prezența canapelei.

Liniștea era absolută. Toți prizonierii erau în celulele de la subsol. Djokhar și Isa Khamadov, fiecare în câte o celulă și cei doi turci arestați în același timp, în cursul interogatoriului în forță.

Bine că țipetele lor nu ajungeau până la etajul cinci.

O bătaie în ușă îl smulse pe colonelul Sokik din somnolență.

— Intră! zise el.

Doi oameni intrară în cameră. Era un agent M.I.T. purtând vestă neagră, escortând un bărbat tânăr, în aparență stângaci. Polițistul puse pe masa șefului său un teanc de acte și schimbă câteva cuvinte cu el. Ofițerul turc ridică privirea.

— Se pare că Fayik Agça, translatorul de cecenă al IRO s-a sinucis aruncându-se de pe malul falezei, anunță el. Tocmai i s-a găsit corpul.

— Este exact, confirmă Malko. Am asistat la scenă. Nu știam că este vorba de translator.

Zeynel Sokik ridică dezinvolt din umeri.

— Asta nu-i o pierdere mare. Făcea probabil parte din această bandă de teroriști. În orice caz, avem un traducător al nostru.

El arătă pe bărbatul tânăr, cu aerul timid. Malko lăsă catalogul Claude Dalle și John Burke puse capăt convorbirii telefonice.

Probabil că vom putea înainta, deoarece până-n prezent nu există niciun indiciu care să arate existența unei arme nucleare tactice. Prezenta cecenilor și a străinilor în reședința cercetată de poliție s-ar

putea explica foarte simplu. Locurile erau puse la dispoziție de IRO, prin municipalitatea islamistă a Istanbulului pentru a-și caza musafirii aflați în trecere.

Zeynel Sokik se-ntoarse spre John Burke.

— Cu care începem?

— Djokhar

Cinci minute mai târziu, tânărul cecen fu adus în birou, încătușat. Cei doi mustăcioși care-l încadrau îl așezară pe un taburet. El clipea din ochi înnebunit și privirea lui fixa cu obstinație dușumeaua. Colonelul Sokik îi spuse interpretului:

— Întrebați-l dacă recunoaște că a asasinat-o pe Gulush Kartal.

Djokhar se lansă într-o lungă diatribă, cu o voce ursuză.

— El spune că a pedepsit o prostituată care încercase să-l deturneze de pe calea cea dreaptă, traduse translatorul. Nu are de dat socoteală decât în fața lui Allah, fie numele său binecuvântat.

Furios la culme, colonelul de la MIT sări din fotoliul lui și veni în fața cecenului.

— Gunoi execrabil! de ce n-ai rămas în burta putredă a mă-tii în loc să vii să asasinezi o cetățeană turcă?

Translatorul traduse fraza, fără să obțină nicio reacție. Zeynel Sokik reîncepu asaltul:

— Cine i-a dat adresa lui Gulush Kartal?

— Un „frate” traduse interpretul. Acesta i-a dat de asemenea și cuțitul.

Zeynel Sokik veni și puse sub ochii lui Djokhar fotografii ale cadavrului. Cecenul abia le aruncă o privire.

— Este mândru de asta? strigă ofițerul MIT.

Bâlbâindu-se, translatorul răspunse:

— El a apărat numele lui Dumnezeu.

— *Bok soyou! Oruscu cocuglu*[26]! urlă Zeynel Sokik. El vine să omoare turci după ce i s-a acordat ospitalitate!

Încurajați de violența verbală a șefului lor, cei doi mustăcioși în vestă de piele neagră tăbărâră asupra prizonierului și-l loviră cu picioarele și cu pumnii, până ce acesta căzu de pe taburet. El începuse să se târască, guițând ca un animal rănit, dar ei continuau să-l lovească. Era *Midnight Express.*

Cu un gest sec, colonelul opri masacrul și, docili, polițiștii îl reașezară pe taburet pe cecenul însângerat.

— A fost manipulat, remarcă agentul. Fayik Agça, omul care s-a sinucis, a montat totul.

— Cecenul nu este decât un executant, adăugă John Burke. Cineva voia să împiedice găsirea lui Isa Khamadov. Pe acela trebuie să-l interogați.

Chircit pe taburetul său, Djokhar stătea liniștit și nemișcat. Numai

ciotul său se mișca spasmodic. Colonelul Sokik dădu un ordin. Oamenii îl târâră pe cecen afară din cameră. Zece minute mai târziu, ei se-ntorceau cu Isa Khamaov. În ciuda lipsei piciorului drept și brațului stâng, avea o cu totul altă alură. El se așeză pe taburet drept, cu privirea calmă, plină de ură și dispreț. Translatorul îl întrebă cine este și ce face în Turcia. Cecenul răspunse cu o voce surdă, cu fraze scurte traduse în același fel.

— Este boivik și și-a apărat țara până când a călcat peste o mină. Niște frați l-au adus în Turcia pentru a fi bine îngrijit. Le mulțumește turcilor pentru ospitalitatea lor și va pleca la luptă atunci când va fi refăcut.

— Pentru ce a plecat din clinică? întrebă Malko.

— Niște oameni trimiși de ruși voiau să-l omoare și atunci frații au hotărât să-l ducă într-un loc mai sigur.

Colonelul Sokik îi arătă fotografiile lui Gulush Kartal.

— O cunoaște pe această femeie?

— Da. Traduse interpretul. Ea lucra pentru ruși.

— Ea nu lucra pentru ruși, preciză colonelul furios, ci pentru americani.

În continuare plin de morgă, „comandantul" cecen nu răspunse. Evita să intre în miezul subiectului, în ciuda prezenței colonelului Sokik. John Burke se-ntoarse spre interpret.

— Își aduce aminte de o întâlnire cu un general rus. Piotr Budanov, în fața orașului Shali?

— Da! traduse translatorul.

— Ce s-a petrecut cu ocazia acestei întâlniri?

— Am negociat intrarea rușilor în Shali, spuse în vârful buzelor cecenul. Pentru ce îmi vorbiți despre asta?

— Exista un alt comandant, Hussein Khaddad. Ce s-a întâmplat cu el?

Isa Khamadov își puse singura mână care-i mai rămăsese pe inimă.

— Dumnezeu să-l ierte, acum este un martir.

Malko și John Burke schimbară între ei o privire tensionată. Urma întrebarea cea mai delicată, dar turcii trebuiau să fie la curent. John Burke se-ntoarse spre translator.

— În cursul acestei întâlniri, generalul Budanov i-a remis, contra unei mari sume de bani, un container negru „comandantului" Khaddad. Ce conținea acesta?

Se lăsă o tăcere prelungită, după care Isa Khamadov vorbi.

— El nu știe, traduse interpretul. Pe Khaddad ar trebui să-l întrebați.

Era simplu pentru că acesta murise. Își bătea joc de ei. Malko surprinse o undă de batjocură în privirea cecenului. Colonelul Sokik le propuse cu amabilitate:

— Lăsați-l pe mâna oamenilor mei. Într-o oră va spune tot ce vă interesează.

Agentul clătină din cap. În afara faptului că lui îi repugna tortura, „comandantul” cecen era un dur. Nu va vorbi niciodată dacă va fi lovit. El avea altă idee.

— Puteți găsi un Coran?

Zeynel Sokik îl privi surprins.

— Un Coran! Nu avem aici, dar putem face rost.

Se adresă imediat unuia dintre oamenii lui și acesta ieși în viteză. Din nou, mai băură câte un ceai călduț. Pe taburetul lui, „comandantul” cecen părea metamorfozat într-o stană de piatră. El nu cerea nimic, nu se plângea și nu părea să-i fie frică. Câteodată, privirea îi fixa pe John Burke și Malko, fulgerându-i cu ură. În sfârșit, apăru agentul MIT cu un Coran uzat sub braț.

— Noi știm că el este un om foarte religios, spuse Malko. Să jure pe Coran că el nu știe ce-a fost în acel container.

Translatorul îi întinse Coranul cecenului care-l luă în singura sa mână vizibil surprins. Când înțelese ce i se cerea, umerii lui se încovoiară și rămase mut. Translatorul îi repetă sugestia. Toți erau cu ochii pe buzele arestatului. Acesta respiră profund. Deodată, fără să zică nimic, aruncă cu toată puterea Coranul în capul lui John Burke, apoi se ridică de pe taburet pe singurul său picior, ca o fiară dezlănțuită și se năpusti asupra americanului strângându-l de gât, cu o forță redutabilă. Cei doi oameni căzură pe dușumea. Oamenii MIT se precipitară. Se petrecu o luptă confuză, punctată cu urlete. În timp ce încerca să-l sugrume pe John Burke, Isa Khamadov urla în limba sa cu o voce ascuțită. Nu tăcu decât atunci când fu năucit cu lovituri de baston.

John Burke se ridică cu hainele în dezordine, ochii injectați și cu gâtul armorat de echimoze.

— *Fucking bastard! mormăi el. It’s an animal*[27].

Postat în colțul lui, cecenul nu se mai mișca. Translatorul, alb ca un cearceaf, nu știa unde să se mai bage. De obicei, el traducea documente administrative.

— Ce a spus? întrebă Malko.

Translatorul înghiți în sec.

— Foarte confuz. V-a înjurat și v-a amenințat. A spus că America va fi pedepsită în curând pentru atitudinea sa necredincioasă și că mii de americani vor muri grație bombei islamice…

Lui Malko îi fu greu să se stăpânească:

— „Bomba islamică”? A folosit el cuvântul „bombă”?

— A vorbit despre „bulgărele de foc”, explică traducătorul, dar este vag. A spus că era mândru că a ajutat pe frații lui în lupta contra inamicilor Islamului, că el putea muri, că mulți dintre necredincioși

vor muri în curând.

John Burke uită de agresiune. Zeynel Sokik părea să nu fi desprins sensul exploziei verbale a cecenului.

— Doriți să continuăm interogatoriul? întrebă el.

Cronograful Breitling al lui Malko indica ora unu și un sfert. În mod cert, colonelul de la M.I.T. aprecia că nu mai era nimic de scos de la cecen, dar John Burke nu împărtășea părerea lui.

— Zeynel, va trebui să fie obligat să mai spună ce s-a întâmplat cu containerul ce le-a fost predat de generalul Budanov.

Ridicând din umeri, cu resemnare, el le dădu un ordin scurt oamenilor săi.. Imediat aceștia începură să-l lovească pe Isa Khamadov. Se înverșunară asupra acestuia cu lovituri de picior. În câteva minute, obrazul cecenului era plin de sânge. El încasa cu dinții strânși și cu capul între umeri, de simțeai că-ți îngheață sângele-n vine. Cu capul în mâini, colonelul Sokik aștepta rezultatul „interogatoriului" său.

— Stați! spuse John Burke. Întrebați-l. Acesta nu este un interogatoriu.

El era la fel de decepționat ca și Malko. Cu o voce indiferentă, Zeynel Sokik dădu un ordin celor doi polițiști, care se opriră imediat, ca doi roboți bine puși la punct. Translatorul, mai livid ca niciodată, părea să nu se mai poată ține pe picioare.

Malko se apropie de el.

— Întrebați-l ce înțelege prin „bombă islamică"?

Tânărul bărbat traduse întrebarea, dar nu obținu decât o tăcere prelungită. Respirând greu, cecenul părea cu mintea aiurea. Din gură îi curgea sânge pe dușumea, dar el nici măcar nu încerca să-l șteargă. La capătul a zece minute de liniște apăsătoare, Zeynel Sokik sări în picioare și scoțându-și pistolul din etui, trase piedica și-i lipi prizonierului țeava de frunte.

— Spune-i acestui pezevenchi că dacă nu vorbește îl omor!

Translatorul traduse cu o voce ștearsă. Isa Khamadov ridică ușor capul și-l scuipă pe colonel. Agentul crezu că acesta va apăsa pe trăgaci, dar turcul se mulțumi să-i dea cecenului o lovitură de picior, care-l aruncă pe jos.

— Luați din fața mea pe acest *essogren esak*[28]! urlă el. Duceți-l la subsol! Dacă vrea să bea și să mănânce, va trebui să vorbească.

Cei doi polițiști îl luară pe Isa Khamadov afară din birou, fără să fi scos o vorbă de la el.

John Burke nu protestă. Cel puțin în felul acesta se punea capăt unui spectacol insuportabil. Războiul din Cecenia nu părea să fie o sinecură pentru ruși. Colonelul Zeynel Sopkik clătină din cap.

— Nu vom scoate nimic de la el! Islamiștii toți sunt la fel. Știu că și-au tăiat limba ca să nu vorbească. Oamenii mei vor continua, dar

nu garantez nimic.

— Mulțumesc, spuse John Burke. Am să vă trimit mâine carnetul lui Hassan Kamel. Poate vom afla ceva de-acolo.

Coborâră toți trei și se despărțiră în stradă. După ce rămaseră singuri John Burke îi spuse lui Malko cu o voce alterată:

— În mod cert, acești ticăloși și-au procurat un SADM! Trebuie cu orice preț să-l găsim și asta cât mai repede.

— Sigur, acesta nu mai este în Cecenia, spuse Malko. Totul se-nvârte în jurul I.R.O. „Bomba" s-ar putea să fie aici, la Istanbul. Ar fi bine de știut dacă Hussein Khaddad a venit în Turcia înainte să moară. Acest lucru ne-ar putea furniza indicații.

— Bună idee, aprobă John Burke. O să ne ocupăm de asta mâine dimineață.

*

* *

Soneria telefonului îl făcu pe Malko să tresară. El luă aparatul, convins că este ora șapte dimineața. Din păcate, acele fosforescente ale Breitlingului Crosswind indica ora unsprezece și zece.

— Ideea dumneavoastră a fost excelentă, îl anunță John Burke Eu merg la Zeynel. Ar fi bine să ne-ntâlnim acolo.

Malko se simțise dărâmat după noaptea trecută, plină de evenimente. Îi trebui ceva timp pentru a face un duș și a-l găsi pe Elko Krisantem care aștepta în holul Ciraganului, tăcut ca un mormânt. Zece minute mai târziu, ajunse la sediul M.I.T John Burke ajunsese înaintea sa. Colonelul Sokik, ras proaspăt, îmbrăcat într-un costum în dungi bine croit, semăna cu un businessman din City. Îi oferi lui Malko o cafea neagră ca cerneala, capabilă să scoale și un mort. Șeful sucursalei C.I.A. îi spuse pe nerăsuflate lui Malko:

— Hussein Khaddad a venit în Turcia chiar înainte să fie omorât în Cecenia, la doar o săptămână după întâlnirea cu generalul Budanov. A fost semnalat la postul de frontieră Papov între Georgia și Turcia de către reprezentantul local M.I.T. Transporta mai mulți boiviki grav răniți.

— Cum se deplasau? întrebă Malko.

— Cu un minibuz al I.R.O.

— Vehiculul a fost percheziționat?

Americanul surâse.

— Sunt puține șanse. În Caucaz, bacșișul ține loc de percheziție. Afară de asta. Cecenii au reputația de a fi neîncrezători. Nu știi de unde vine o rafală de Kalașnikov.

— Trebuie găsit și inspectat acest minibuz, spuse imediat Malko cu voce joasă. Dacă SADM-ul a fost transportat cu acesta, trebuie să existe urme de radioactivitate.

John Burke nu avu timp să răspundă. Colonelul Sokik ridică

telefonul.

— Îl convoc imediat pe acest pezevenchi de Osman Davut, spuse colonelul M.I.T. Va trebui să-mi explice pentru ce Beslan Akalanov „ambasadorul cecen", l-a chemat, după ce colegul meu de la M.I.T – cel care a fost trimis să vă primească, a ieșit din biroul său și dacă nu are un răspuns satisfăcător, el va avea nevoie de o grefă de testicule...

Lui Malko nu i-ar fi plăcut să fie în pielea lui Osman Davut, cu atât mai mult cu cât în acest domeniu, donatorii erau foarte rari. Totuși această informație așeza pe responsabilul I.R.O. în prima linie a suspecților, în ceea ce privește tentativa de asasinat asupra lui Malko, din biroul „ambasadorului cecen".

Încântat de gluma sa, colonelul Sokik adăugă cu o voce de om cumsecade:

— După plecarea noastră, oamenii mei au mai stat de vorbă cu Djokhar, tânărul cecen.

Asta nu pare să fi fost o conversație mondenă…

— A vorbit? întrebă Malko.

— A spus că înainte să săvârșească asasinatul, a compărut în fața unei femei foarte frumoase cu ochii verzi care părea să aibă o autoritate totală asupra celor care îl aduseseră în fața ei, și mai ales a lui Fayik Agça. El nu a putut spune unde s-a petrecut asta, dar probabil că undeva în oraș

— O femeie? se miră Malko. O turcoaică?

— Nu se știe, mărturisi colonelul. Lui i se părea că vorbeau într-o limbă străină, probabil araba. Ținuta ei era islamică: fular și veșminte lungi.

Fantoma asta mai lipsea. Oare ce rol juca femeia în această afacere sângeroasă?

— Mai aveți vreun element?

Zeynel Sokik își dezveli dinții de fiară într-un surâs. Nu mai părea un gentleman din City.

— Poate, zise el. S-a găsit asta în buzunarele lui Fayik Agça.

Îi dădu lui Malko un petic de hârtie pe care era înscris un nume și un număr de telefon: Sheema, 2433472.

— Este vorba de un număr al unui hotel foarte modest – Santral, continuă ofițerul de la MIT, de pe strada Billurcu, aproape de piața Taksim, un cartier central și populat.

Lui Malko îi păru rău atunci că-i făcuse vânt lui Fayik Agça în vid. Vocea aproape veselă a colonelului Sokik îl făcu să uite regretele.

— Am trimis să fie adus Osman Davut. Poate el ne va vorbi ceva despre această femeie.

*

* *

— *Oruscu cocuglu!*

Palma formidabilă îl lipi pe Osman Davut de pereți. Colonelul Sokik era hotărât să prindă firele afacerii.

La un semn al său, cei doi polițiști care-l aduseseră pe responsabilul I.R.O., îl ridicară. Zeynel Sokik își încheie haina, privi dezgustat sângele care curgea din buza spartă peste bărbia prizonierului și-i expedie o lovitură de genunchi în stomac, mai să intre în coloana vertebrală.

Din nou, Osman Davut căzu pe jos, ghemuit. Atunci colonelul Sokik îi puse un mocasin pe cap și-i spuse:

— Alegerea este a ta. Ori răspunzi la toate întrebările, ori te las pe mâna lor. Ei îți vor sparge toate oasele, pe urmă îți vor tăia testiculele. O să vorbești?

El își luă piciorul și Osman Davut reuși să articuleze:

— Dar dumneavoastră nu m-ați întrebat nimic, Sokik – effendi!

Asta era perfect adevărat.

— Ei bine, acum am să-ți pun întrebări! În picioare!

Osman Davut se sculă, sub privirile celor doi polițiști, care ar fi preferat să nu vorbească imediat.

— Spune-ne, în primul rând, dacă îl cunoști pe un anume Hussein Khaddad, un „comandant" cecen. Știu că el a venit la Istanbul cu un vehicul al I.R.O.

— Nu-l cunosc bine, se bâlbâi Osman Davut. Noi ajutăm mulți boiviki. Trebuie să mă uit în registre, la birou.

— Altceva: tu ai primit un telefon de la Beslan Akalanov. Acum trei zile, chiar înainte să se întoarcă unul dintre agenții noștri. Vreau să știu ce ți-a spus. Nu ai dreptul decât la un singur răspuns, altfel..

Osman Davut își șterse gura din care sângele continua să curgă. Ezită câteva secunde, înainte de a spune cu o voce nesigură:

— Trebuia să-i spun lui Fayik Agça să-i facă urgent o vizită, nu mi-a spus însă pentru ce.

Din nou se ajungea într-un punct mort. Nu se punea problema să i se aplice ambasadorului cecen același tratament ca funcționarului de la I.R.O.

Din nou se lăsă liniștea. Osman Davut era pe punctul de a se destinde, când vocea colonelului Sokik căzu ca un trăsnet.

— Cine-i Sheema?

Osman Davut ezită o secundă înainte să spună:

— Eu n-o cunosc.

Fără-ndoială obosit, colonelul Sokik le făcu un semn din cap celor doi polițiști, pe care inacțiunea îi cam plictisea. Bucuroși, se aruncară asupra prizonierului ca niște câini asupra unui iepure. Când se opriră, una din urechile lui Osman Davut se dublase ca volum, îi lipseau mai mulți dinți, nasul îi era spart, ca și arcada stângă și o lovitură de toc îi rupsese două degete. Pierdut în noianul lui de suferințe, nu avea decât

un gând: să scape de acest coșmar.

Călăii îl repuseră pe picioare și colonelul se postă în fața lui.

— Cine-i Sheema?

De data asta, Osman Davu avu vocație de erou.

— Nu știu! V-o jur! suspină el. Am văzut-o o singură dată. Era împreună cu Fayik Agça. El m-a prezentat.

— Deci este o femeie?

Osman Davut îl privi înmărmurit:

— Bineînțeles! Chiar o foarte frumoasă femeie. O blondă.

— Turcoaică?

— Nu știu. Vorbea englezește cu Fayik.

— Locuiește la Istanbul?

— Jur că nu știu. Eu aduceam numai actele. Agça îi pronunța numai prenumele.

Colonelul Sokik îl măsură timp îndelungat, apoi spuse:

— Vom verifica toate astea. Pentru cazul că-ți amintești ceva, noi te mai reținem.

Deodată, Malko spuse.

— Întrebați-l câte minibuze are I.R.O.

— Unul singur, veni răspunsul.

— Acesta este în Istanbul?

— Nu, răspunse Osman Davut. Este plecat în Georgia și se va întoarce peste două zile.

— În regulă! Duceți-l, hotărî colonelul Sokik.

Când cei trei bărbați rămaseră singuri, colonelul îi spuse lui John Burke:

— O să trimit oameni la hotelul Santral, pentru a încerca s-o identific pe această Sheema dar nu prea mai sunt șanse ca ea să mai fie acolo.

— Nu se știe niciodată, remarcă agentul. Numai dacă o identificăm și tot e un mare pas înainte, pentru că ea este certamente amestecată în afacerea noastră.

John Burke îi făcu semn să tacă. Reușiseră să nu-i pună pe turci la curent în totalitate. Cel puțin, să continue astfel.

*

* *

John Burke și Malko se grăbeau sub o ploaie măruntă să părăsească cimitirul Ferikjoy, pe trotuarul bulevardului Piyale-Pașa, în compania puținelor persoane venite să transmită un ultim omagiu lui Gulush Kartal. Singura jerbă frumoasă de flori, venise din partea consulatului american. John Burke plecă privirea.

— Este teribil! Acești indivizi, cu mișcarea lor, sunt nebuni. Ați văzut cum a masacrat-o Diokhar pe această nenorocită? A fost o adevărată crimă ritual. Ăștia trăiesc în altă lume.

— Nu toți, îl corectă Malko. Hassan era îmbrăcat așa, ca noi, folosea un mobil și nu creația unui diavol. Nu era totuși mai puțin periculos.

— Noi cercetăm numerele de telefon din agenda sa, spuse americanul. Sperăm ca acestea să ducă undeva.. Djokhar își va sfârși zilele într-o închisoare turcească, pedeapsa cu moartea nemaiaplicându-se în țară, dar asta n-o va mai readuce la viață pe Gulush Kartal.

Mobilul lui John Burke sună în momentul în care ei ieșeau din cimitir. După ce se termină convorbirea, șeful sucursalei C.I.A. din Istanbul se-ntoarse spre Malko nebun de bucurie.

— Ea este tot la Istanbul!

— Cine?

— Sheema.

Capitolul X

Zeynel Sokik radia de bucurie, agitând o fișă de emigrare.

— Iată! anunță el. Unul dintre oamenii mei s-a dus la Santral și a flecărit cu recepționerul. Lucrul acesta nu e greu. În tot hotelul nu există decât o femeie singură.

— Înseamnă că aveți numele ei? întrebă Malko.

— Desigur. Ea se numește Sheema Tomlinson și are un pașaport britanic.

— Britanic! exclamă John Burke.

— Așteptați! continuă colonelul. După pașaport ea este de origine pakistaneză. Numele ei de domnișoară este Nawaz. De-altfel, când a ajuns la Istanbul, ea a venit din Pakistan, de la Islamabad. Avem și numărul zborului.

— Am să-i chem imediat pe „verișori" spuse americanul. Acesta poate fi un pașaport fals.

Notă cu febrilitate numărul și data emiterii documentului și dispăru. Rămas singur cu Zeynel Sokik, Malko întrebă:

— Se știe ceva despre drumurile ei?

— Ea pare să facă turism. Nu prânzește niciodată la hotel, dar sentoarce seara, devreme. Am pus doi oameni la filaj. Trebuie să-mi spuneți ce să fac. Desigur, pot s-o și arestez.

— Pe moment nu putem s-o acuzăm de nimic, remarcă agentul, în afara unui contact cu Fayik Agça care-i mort. Afară de asta, ea este britanică. Trebuie doar supravegheată. S-ar putea ca toate astea să nu ducă nicăieri. Un lucru mă miră: dacă ea are ceva pe conștiință de ce n-a părăsit Istanbulul imediat? Mai ales că noi nu-i cunoșteam identitatea.

Colonelul turc făcu un gest de neputință.

— Despre asta nu pot spune nimic. Este totuși un lucru de mirare. Poate că nu are niciun amestec în istoria dumneavoastră.

— În acest sens există totuși mărturia lui Djokhar. Femeia pare să fi avut un rol activ în asasinarea lui Gulush Kartal.

Așezat într-un colț al camerei, Elko Krisantem părea plictisit de inactivitate. Îi spuse cu timiditate lui Malko:

— Aș putea să vă ajut. Eu am prieteni peste tot. Aș putea lua cu împrumut un taxi, cu care să mă învârtesc pe lângă hotel.

Malko avu un schimb de priviri cu Zeynel Sokik, care surâse aprobator.

— De ce nu?

— Ar trebui să obținem lista apelurile de la hotel și a celor primite, de când este ea cazată acolo, sugeră agentul și să le confruntăm cu numerele pe care le avem noi. IRO, Fayik Agça, Hassan Kamel.

— Mă voi ocupa de treaba asta, promise colonelul turc.

Când Malko părăsi biroul, era preocupat de o singură chestiune: această Sheema era amestecată în afacerea cu SADM-ul. Atunci de ce continua să rămână la Istanbul? În mod sigur, ea trebuie să fi simțit că se petrecea ceva anormal. Se-ntoarse spre Krisantem:

— Elko, poți într-adevăr găsi un taxi?

Vexat, el răspunse:

— Am nevoie doar de puțini bani și câteva ore. Trebuie să-i regăsesc pe prietenii mei, din piața Taksim.

Malko scoase cinci sute de dolari din buzunar.

— În momentul în care vei termina treaba, vii să mă cauți la Ciragan.

*

* *

Tânăra care purta numele de Sheema Tomlinson se privi în oglindă. Ochii ei verzi, puțin machiați, gura cărnoasă, nasul ei ușor acvilin, făceau din ea o foarte frumoasă femeie. Se considera încă și mai frumoasă atunci când părul ei avea culoarea naturală – negru. Trebuise să adopte însă blondul pentru a se „potrivi" mai bine cu identitatea sa britanică. Doar un pic agita pleoapa sa stângă, la intervale regulate. De trei zile se simțea pe un vulcan. Telefoanele mobile ale „corespondenților" săi Hassam Kamel și Fayik Agça nu mai răspundeau și asta nu era un semn bun. Totuși, își dăduse osteneala să parcurgă ziarele și nu găsise menționate numele lor, ci doar câteva rânduri despre asasinarea lui Gulush Kartal, ceea ce nu constituia o surpriză.

Nu se spunea nimic despre asasin și mai ales, niciun semn de viață de la cei care trebuiau să-i dea raportul. Fiind prea periculos, nu îndrăznea să se ducă la sediul IRO. După ce se-nfășurase în ținuta ei amplă și neagră, cu un fular pe cap, ieși din cameră. Cu fularul și rochia gri coborând până la călcâie, era perfectă după criteriile islamice.

Pe palier, verifică micul Walther PKK calibrul 32 de care nu se despărțea niciodată. Acesta avea deja un cartuș pe țeavă. Târnăcopul de spart gheața, cu care-l omorâse pe William Green, era ascuns în faldurile veșmintelor sale.

Ieșind, ea-l salută, ca de obicei cu un zâmbet, pe recepționer. Acesta aruncă o privire circulară în micul hol pustiu și îi făcu semn să se apropie.

— Au venit să pună întrebări despre dumneavoastră, spuse el cu voce joasă.

Sheema Tomlinson se-ncruntă:

— Cine?

Ea abia auzi răspunsul – M.I.T. așa de încet vorbea. Mulțumi cu

inima strânsă și ieși. Hotelul Santral nu fusese ales la-ntâmplare. Omul care tocmai o informase, era un islamist convins care cunoștea legăturile tinerei femei cu mișcarea căreia și el îi aparținea, chiar dacă nu știa nimic despre acțiunile lor. Sheema Tomlinson făcu câțiva pași pe strada Billurcu, plictisită de soare și de angoasă. În vânzoleala din cartier, era greu să reperezi polițiști. La colțul Sira-Secvilep, făcu semn unui taxi și ceru să fie dusă la moscheea albastră.

Ajunsă în fața acesteia, căută o cabină telefonică. Bine-nțeles că era un risc dacă era urmărită, dar era un risc asumat. Interlocutorul ei așteptă câtva timp până să răspundă. Recunoscându-i vocea el o anunță.

— Rochia dumneavoastră va fi gata peste două zile.

— Nu se poate mai repede? Sunt foarte grăbită.

— Nu. Este imposibil Veniți pentru ultima probă poimâine, în jur de ora două.

Sheema Tomlinson ieși din cabină decepționată, stresată și plecă pe jos. Oprindu-se în fața unei vitrine, îl reperă pe urmăritor, un tânăr în bluzon de piele, cu părul lung, purtând mustață și bascheți. Într-un fel, asta o liniști. Cel puțin primejdia avea o față. Pătrunzând în moscheea albastră, încercă să-nțeleagă ce o fi M.I.T.-ul pe urmele sale. Grație pașaportului ei britanic, nu avea nevoie de viză pentru Turcia. Numele din pașaport nu se găsea în niciun fișier. La Istanbul se-ntâlnise cu puțini oameni. Însemna că și aceștia sunt sub supravegherea poliției. Poate că asta venea de foarte departe.

Portabilul ei țârâi, apoi comunicarea fu întreruptă, ceea ce se repetă de trei ori. Cum numărul nu se afișa, ea știu cine-o cheamă, în fine, comunicarea fu restabilită. Vocea plăcută a interlocutorului o încălzi.

— Cum merge turismul? întrebă el.

— Am văzut aproape totul, răspunse Sheema și timpul nu prea-i grozav. Mi-e teamă să nu se strice vremea.

Se lăsă un moment de liniște. La mii de kilometri de Istanbul, cel care dădea ordine trebuia să intuiască sensul cuvintelor ei. Prudent, el îi recomandă:

— Să nu te-mbolnăvești! Ar fi foarte supărător să fii obligată să rămâi aici.

— Nu-ți fie frică! spuse ea. Mă acopăr bine.

Legătura se întrerupse și făcu câțiva pași pe pavimentul moscheii. Mustăciosul se ținea scai de ea. Prin țesătură, ea apucă mânerul ciocanului de spart gheață. Nimeni nu se ferește de o femeie frumoasă.

*

* *

John Burke avea o recoltă modestă.

— De data asta, „verișorii” au colaborat, anunță el. Din fericire am un coleg la ei. Am auzit multe lucruri.

— Pașaportul este fals?

— Nu. Este tot ce poate fi mai adevărat. Sheema Nawaz s-a măritat cu Robert Tomlinson acum cinci ani. Au trăit la Londra împreună, timp de trei ani. Femeia a ajuns acolo cu un pașaport pakistanez. El a aranjat totul, pentru ca ea să obțină naționalitatea britanică, pe care a și păstrat-o după divorț.

— Era o căsătorie de conveniență?

— Nu cred. Istoria sa este interesantă. Este fata unui ofițer superior al I.S.I.[29], un islamist convins, care de altfel a lucrat cu noi în timpul războiului din Afganistan contra rușilor. El îl aproviziona pe Gulgudin Hekmatyah. Se pare că Sheema Nawaz, conform spuse lor „verișorilor”, a avut o aventură amoroasă cu unul dintre subalternii lui, un locotenent din poliția de frontieră. Acesta din urmă a fost asasinat în 1987 de către KHAD[30], la Peshawar, practic în brațele ei. Din cauza acestui incident, a părăsit Pakistanul. Avea atunci optsprezece ani. În continuare, potrivit „verilor” a dobândit în urma acestui asasinat o ură crâncenă contra dușmanilor islamului. A devenit o fanatică a cauzei islamiste. Britanicii o cunosc bine. Ea se ocupă de un birou din Londra care, în mod oficial facilitează intrarea în Marea Britanie a refugiaților politici islamiști. Acesta este, de asemenea, o oficină de propagandă și probabil chiar mai mult. Fiind cetățeană britanică, n-a fost niciodată deranjată și oricum, dumneavoastră știți că „verișorii” nu vor să se lege de islamiști. Le e frică să nu aibă necazuri din cauza asta. De altfel, ei pretind că ea nu reprezintă un adevărat pericol.

— Și cum a devenit ea doamna Tomlinson?

— Când a plecat la Londra, tatăl ei a recomandat-o unui britanic, prietenul său Robert Tomlinson – cercetător, specialist în secte musulmane, care a trăit mult timp în Pakistan și vorbește perfect limba undu. Când Sheema a sosit la Londra, a fost invitată la el. Apoi raporturile s-au schimbat și un an mai târziu, s-au căsătorit.

— Și mai departe?

— Femeia călătorea des în țara sa natală, unde efectua sejururi lungi. Altă știre de la „veri” este aceea că a lucrat un timp oarecare într-un centru nuclear civil, aproape de Islamabad.

— Neliniștitoare specializare, sublinie Malko.

— După cum vedeți, conchise John Burke pe un ton lugubru. Cu pașaportul britanic, ea se deplasează fără probleme.

— La urma urmei, este o veche aliată a Agenției, spuse Malko pe un ton ironic.

Rezulta un trecut întortocheat. Timp de mai mulți ani, C.I.A. fusese cel mai bun sprijin al islamiștilor radicali, luptând contra ocupației

socialiste a Afganistanului, aprovizionându-i cu armele cele mai sofisticate. Printre acești islamiști de șoc, era un anume Oussama Bin Laden, pe-atunci iubit de C. I.A.

— Nu-i timp de glumit, spuse John Burke. La vremea aceea, aveam un singur adversar real: Uniunea Sovietică. Nu se putea prevedea că acești islamiști vor lansa cruciada lor nebunească. În orice caz, ceea ce am auzit despre antecedentele acestei Sheema Nawaz, îmi întărește temerile. Această istorie despre SADM se confirmă și trebuie să găsim cu orice preț urma acestei mașinării.

— Concret, întări Malko, toate seamănă foarte bine cu prima autentică tentativă de terorism nuclear. După părerea mea, pista Hussein Khaddad este depășită. El a fost utilizat pentru a recupera această rachetă și pentru a o putea scoate din Cecenia. Tabloul următor al piesei se petrece aici, însă doi dintre protagoniști sunt morți: Hassan Kamel și Fayik Agça. Singurul care poate ști ceva este Osman Davut. Trebuie ca prietenul dumneavoastră Sokik să-l interogheze, până ce acesta o să spună tot ce știe. Totuși, eu aș avea tendința să cred că această Sheema Tomlinson este foarte implicată în afacere. Evident, noi am putea cere M.I.T-ului s-o interogheze, dar mă tem că asta n-ar servi la nimic. Nu va vorbi și pașaportul ei britanic o protejează de interogatoriile prea „musculoase”. Singura soluție, deci, ar fi s-o supraveghem, poate ne duce la SADM. În afara mărturiei cecenului care ar putea retracta ce-a spus. Nu avem altă probă contra ei.

— Eu încerc să-mi spun că această istorie nu-i adevărată în totalitate, spuse John Burke. N-avem nicio probă palpabilă, în afara crizei de delir a acestui Djokhar nebun. S-ar putea să fie un bluff liric al Djihadului.

Malko dădu din cap.

— Dumneavoastră ignorați câteva cadavre. Sunt ei islamiștii niște fanatici, dar nu nebuni furioși. Când ucid, o fac dintr-un motiv, justificat din punctul lor de vedere. Spre exemplu, pentru a proteja o operațiune în desfășurare.

— Mi-e teamă că aveți dreptate, recunoscu americanul. De-acum totul stă în mâinile M.I.T. și a prietenului dumneavoastră turc. Dacă nimic nu se mișcă aici, va trebui schimbată tactica. Nu vă închipuiți câte mesaje primesc de la Langley. Ei sunt înspăimântați…

*

* *

— Sunteți chemat la intrare de către un șofer de taxi, îl anunță funcționarul de la recepția Ciragan pe Malko.

Acesta din urmă coborî pentru a-l descoperi pe Elko Krisantem încântat, conducând un taxi vechi, cu volanul acoperit de blană, cu multe talismane peste tot.

— Ăsta costă numai zece milioane de lire[31] pe zi, explică turcul.

— Bravo! aprobă Malko. Nu aveți altceva de făcut decât să dați ocol hotelului Santral. Iată ceva ce vă poate folosi.

Îi întinse un teanc de fotografii luate de un agent MIT. În prima zi a filajului lui Sheema Nawaz-Tomlinson.

— Am s-o recunosc! afirmă turcul după ce privise clișeele. Voi lucra cu un coleg care mă va schimba, pentru a nu putea să mă repereze.

— Ai grijă, spuse Malko și noroc. Eu mă duc la M.I.T. Se pare că au noutăți.

Lăsându-l pe Elko Krisantem în rabla lui, el își luă mașina și plecă spre falsul institut meteorologic.

*

* *

Zeynel Sokik era vesel. Îi arătă lui Malko o foaie de hârtie plină cu numere de telefon.

— Au lucrat bine oamenii mei. Avem lista cu toate numerele de telefon primite de centrala hotelului, în timpul ultimelor zece zile de sejur.

— Primite! se miră Malko. Cum a fost posibil?

— Cu tehnica modernă se poate orice, surâse colonelul. Oamenii se feresc atunci când cheamă, nu și când sunt apelați. De altfel, Sheema Tomlinson nu a dat niciun telefon.

— Și ce rezultă din asta?

— Există două numere deosebit de interesante.

El îi arătă mai multe numere subliniate cu verde.

— Primul care a apelat, a fost mobilul lui Hassan Kamel, un număr canadian, explică turcul; al doilea cel al lui Fayik Agça. Hassan Kamel a sunat de cinci ori, Agça de trei ori. Comunicări foarte scurte, sigur pentru a fixa întâlniri

— Și Osman Davut? întrebă Malko.

— Acesta n-a apelat, recunoscu trist colonelul de la M.I.T. Dac-ar fi fost altfel, îi rupeam toate oasele pentru că ne-a mințit.

Din păcate nu se putea afla nimic de celelalte două aparținând unor oameni morți și îngropați. Din nou, Malko își reproșă că acționase pripit în cazul lui Fayik Agça. Aceste convorbiri stabileau relația dintre Sheema Nawaz și cei pe care C.I.A. îi suspecta că și-au procurat o bombă atomică miniaturizată. Trebuia să se afle ce rol juca ea.

— Întrebați-l pe John ce dorește să mai facem, conchise colonelul M.I.T. O arestăm pe această femeie sau continuăm s-o supraveghem. De asemenea, remiteți acest document! S-ar putea să-i fie util.

*

* *

Într-o tăcere mormântală, șeful sucursalei C.I.A. studia lista cu numerele de telefon de la colonelul Sokik. Tresări și duse mâna la un sertar, din care scoase o a doua listă și le compară, ridicând o privire triumfătoare spre Malko.

— Bingo! Un mobil pakistanez a apelat la hotel Santral a doua zi după dispariția lui William Green. Este numărul celui al cărui cod este „Jafar", corespondentul lui Oussama Ben Laden în Pakistan.

Bucla se-nchidea. De-acum, piesele de la puzzle se legau. Operațiunea pleca din Pakistan sau din Afganistan, cu o legătură prin Istanbul din cauza implicării cecene. Care era oare etapa următoare?

— Prezența persistentă a lui Sheema Nawaz-Tomlinson la Istanbul, nu se putea explica decât printr-un singur motiv, conchise Malko. Ea însoțește SADM-ul, care este încă aici. Dacă o urmărim, ne va duce la locul unde este ascuns.

— Dumnezeu să vă asculte, oftă John Burke. Am să cer instrucțiuni de la Langley. Nu pot să-mi asum riscul de a decide singur, acum când știm ce știm.

— Eu cred c-ar fi o greșeală s-o arestăm, replică Malko. Nu va vorbi. Pe când dacă o urmărim...

*

* *

Lungită pe patul său, Sheema Nawaz privea plafonul, cu o mână pusă pe pântec. Toți mușchii îi erau încordați de angoasă și trebuia să se destindă. Nu cunoștea pentru asta decât un singur mijloc. Fusese întotdeauna o persoană foarte senzuală, locuind într-o țară în care era la modă pudicitatea extremă, astfel încât trebuia să-și stăpânească impulsurile. Ea cunoscuse primul ei orgasm la școală împreună cu o colegă, în fundul clasei. Apoi, fusese foarte marcată de moartea tragică a amantului ei. Ei făceau dragoste atunci când asasinii de la KHAD pătrunseseră în cameră, îi trăseseră trei gloanțe în cap, când încă sexul lui o penetra. A fost o senzație pe care ea n-a uitat-o niciodată. În continuare, viața sa sexuală a fost un haos. La Peshawar, se-ntâlnea câteodată cu colega ei Benazir și își reaminteau de jocurile lor de adolescente. De cele mai multe ori se mângâiau, acesta fiind modul cel mai sigur de a-și produce plăcerea, cu ajutorul câtorva mici „jucării" totalmente indecente. După ce intra în camera ei, nu-și lua ochii de la ușă, așteptându-se ca polițiștii de la M.I.T. să dea năvală, ceea ce însemna sfârșitul misiunii pe care o primise chiar de la Oussama Ben Laden.

Era o misiune, care în mod normal, nu se atribuia decât unui bărbat.

Degetul ei mare, prelungit printr-o unghie roșie tăiată drept, plonjă între buzele sale mari în timp ce ea închidea ochii, imaginându-și că era penetrată de un bărbat puternic, dotat de natură cu un sex care se-

nfigea în ea prin spate, murmurându-i ce urma să-i facă el, descriind cu lux de amănunte cum sexul lui gros, o să-i forțeze desfacerea picioarelor.

Automat, Sheema începu să miște din șolduri și mișcările degetului ei se accelerară.

Ea gâfâia, cu coapsele depărtate, cu pântecul întărit, cufundată în delicioasa ei visare. Se mângâie pe sâni cu mâna care-i rămăsese liberă, spunându-și că-ntr-o zi va trebui să-și găsească un bărbat; trecuseră patru ani de când nu mai fusese penetrată de un membru viril, dar mobilizată de credința sa islamistă, nu se mai îngrijise de viața ei de femeie.

Închise ochii, concentrându-se asupra viziunii sale. Amantul ei fantomă îi spunea că se retrăgea din pântec pentru a-și lua avânt ca s-o penetreze și mai adânc. Sheema se cambră și degetul mare se agită frenetic. Ea „simțea" acest sex invizibil care o forța pentru a pătrunde mai adânc în pântecul ei.

— Nu, nu, gemu ea.

Al doilea „nu" se sfârși cu un geamăt ascuțit și mâna îi rămase lipită pe sex, ca un amant.

Soneria telefonului o smulse din plăcere. Nu aștepta niciun apel. Răspunse plină de angoasă.

— Madame Tomlinson, am putut să vă termin rochia, spuse o voce indiferentă. Puteți veni s-o luați.

— Mulțumesc, spuse pakistaneza. Am să vin în această seară.

Ea racroșă. Îi venea să cânte. În fine, va putea părăsi acest oraș pe care-l detesta, cu ploaia lui, cu această limbă oribilă și mai ales această primejdie omniprezentă. Deși musulmani, autoritățile turcești luptau cu ferocitate contra islamismului.

Sheema Nawaz se ridică într-o clipă.

Îmbrăcându-se, ea își făcu „check-up-ul". Cu niciun preț, nu trebuia să fie filată la această întâlnire. M.I.T.-ul însă o supraveghea. Cu capul din nou limpede, ea se echipă, spunându-și că mai avea de stat doar câteva ore în Istanbul. Complicele său de la recepție îi adresă un surâs, indicându-i cu un semn din cap pe un bărbat care citea un ziar pe hol. Probabil că afară, mai era unul.

Pakistaneza traversă holul și ieși, privind în jurul ei. Un taxi era oprit în fața hotelului. Se aplecă spre șofer și-l întrebă:

— Dumneavoastră vorbiți englezește?

— Puțin.

— O.K. Am niște curse de făcut pe strada Zokak, acolo la stânga. Acolo este sens unic. Puteți să veniți să mă luați din nou la colțul lui Siraselviler Caddesi?

Pentru a fi sigură, ea îi dădu două bancnote de un milion de lire.

— Nu-i nicio problemă! o asigură șoferul, care demară imediat,

coborând pe Billurcu pentru a ajunge din nou la Siraselviler.

Fără să se grăbească, Sheema Nawaz-Tomlinson coborî strada Zokak, oprindu-se în două buticuri, dar nu rămase acolo decât câteva clipe. Dacă era urmărită, o pierdeau din ochi.

Ajunsă la colțul străzii Siraselviler, sări din nou în taxi fără măcar să se ostenească să privească în urmă. Urmăritorii ei erau oricum pedeștri și până să găsească un taxi, ea s-ar fi întors.

— Merg la Eminomu, Mehmet Caddesi numărul 17. Este un butic cu haine, spuse ea șoferului.

*

* *

Elko Krisantem nu-și ascundea bucuria.

— Numai eu știu unde s-a dus! jubilă. Am văzut doi tipi de la MIT fugind disperați după taxiul meu.

Stratagema lui funcționase. Malko, încântat, îl întrebă:

— Unde s-a dus?

— Un mic butic jalnic, aproape de Cornul de Aur. Niște zdrențe. A ieșit de-acolo cu o husă și mi-a cerut s-o duc la hotel.

Gânditor, Malko se-ntrebă pentru ce Sheema Nawaz-Tomlinson efectuase o ruptură de filaj, pentru a merge să caute haine. Era ciudat.

— Mergeți la magazin și căutați să vă informați, îi ceru el. Imediat după plecarea lui Krisantem, Malko îl sună pe John Burke pentru a-l pune în curent. Era aproape ora șase.

— Mă duc să-i informez pe cei de la MIT imediat, spuse americanul. Facem progrese. Poate în acest butic a lăsat ea bomba…

*

* *

Elko Krisantem hoinărea de o oră prin cartierul Eminomu, pălăvrăgind cu negustorii ambulanți și comercianții. Nimeni nu părea să-l cunoască pe jegosul de la numărul 17. Merse până la butic și notă numele. Era închis și un afiș indica „închis până luni”. Plecă dezamăgit și urcă până la piața Takșim pentru a-și regăsi vechii amici, poate vor avea ei o idee. În orice caz, văzând calitatea hainelor, își spuse că femeia nu se dusese acolo ca să se îmbrace.

*

* *

Sheema Nawaz-Tomlinson se pregătea să studieze un plan al Istanbulului. Ea își luase ceaiul la ora opt, rezervându-și timpul pentru o scurtă rugăciune. Soarele revenise peste oraș, fapt care putea însemna un semn ceresc.

Ziua aceea era decisivă. Ori părăsea Istambulul, ori era obligată să rămână aici timp îndelungat. Se-mbrăcă cu un pantalon, un pulovăr cu guler răsfrânt și un pardesiu. Sub pulover, chiar lângă piele, își strecurase toporașul pentru spart gheața, invizibil sub lâna groasă. În

poșetă avea micul PPK, cu un cartuș pe țeavă.

Mai aruncă o privire circulară prin cameră, inspectându-și valiza cu grijă, pentru a verifica dacă nu a lăsat ceva compromițător, după care închise ușa.

Zarurile erau aruncate.

Capitolul XI

Sheema Nawaz, din taxi, privea distrată la imobilele vechi așezate de-a lungul Yuksek Caddesi, o stradă strâmtă, cu sens unic și cu aleile împrăștiate, escaladând colina Sahkander. În plus, cartierul era în lucru și drumul era mărginit de excavații enorme Ea coborâse pe Siraselviler pentru a urca din nou până la intersecția dintre Yuksek și marea arteră pietonală Isticlal Caddesi. Ajunsă la Tunel Meydan, se aplecă spre șofer, spunându-i:

— *Stop here, please!**[32]***

Șoferul opri acolo unde strada se lărgea, formând o piațetă de unde pornea funicularul, tunel în limba turcă, legând Sahkucu de bulevardul Yuzbasi-Sabohatin în dreptul Bosforului, chiar în fața podului Galata. Sheema Nawaz, fără să se grăbească, făcu câțiva pași în susul străzii, unde se deschidea o boltă permițând accesul spre o mică alee care se-nfunda. Tunel Passage adăpostea în afara câtorva buticuri, o cafenea „literară".

În momentul în care pătrunsese sub boltă, ea se-ntoarse și reperă imediat un tânăr mustăcios care tocmai sărise dintr-un taxi și părea să se-ndrepte către platforma funicularului.

Se-ntâmpla ceea ce prevăzuse. Exista riscul să mai fie încă unul, dar asta nu era sigur.

Împinse ușa cafenelei, care nu deschisese de prea mult timp și care avea trei săli înșirate una după alta, mobilate cu taburete și mese pătrate. Gravurile de pe pereți, rafturile de bibliotecă și polița din faianță verde creau o atmosferă intimă și odihnitoare. O vitrină așezată la intrare oferea o varietate de prăjituri orientale, debordând de cremă. O scară în formă de melc ducea spre un mezanin, unde cuplurile se puteau izola. Locul era frecventat de intelectuali, jurnaliști și oameni de televiziune. Sheema Nawaz se instală în a doua sală, pe un taburet, de unde putea supraveghea intrarea, fiind sigură că urmăritorul ei va veni s-o găsească, ceea ce se și întâmplă.

Tânărul mustăcios în bluzon de piele împinse ușa cafenelei și se instală în prima sală, după ce-și roti privirea. Sheema Nawaz comandă o baclava și o Coca, de care nu se atinse. De altfel, nu era capabilă să înghită nimic. Lăsă să se scurgă un sfert de oră, apoi, cu un nod în gât, ea se ridică, lăsând o bancnotă de cinci sute de mii de lire pe masă. În orice caz, nu mai avea nevoie de banii turcești…

Tânărul instalat pe un taburet în partea stângă, părea să citească ziarul. El ridică privirea atunci când tânăra femeie din fața lui îi adresă un surâs încântător, înainte de a se așeza pe scaun. Surprins, lăsă ziarul.

— *Why do you follow me?**[33]*** întrebă Sheema cu o voce plăcută.

Ea văzu, după privirea polițistului, că acesta nu vorbea engleza.

Atunci îi luă mâna stângă cu amabilitate și o puse pe masă cu palma în sus, ca o ghicitoare. Tânărul polițist se uită la ea mirat, neînțelegând ce vrea să facă. Văzu prea târziu pe tânăra femeie ducând mâna dreaptă sub mantoul ei și scoțând-o cu un gest rapid și coborând-o cu toată puterea deasupra mesei. Tânărul scoase un urlet. Cu toată puterea, Sheema îi străpunsese mâna, fixând-o de masă cu poansonul.

Ea deja era în picioare. Cuplul care era în spatele lor se-ntoarse, în timp ce femeia se-ndrepta spre ușă. Alesese această cafenea din cauza meselor din lemn și a funicularului. În fugă, trecu pe sub boltă, traversă mica piață și ajunse la stația funicularului.

Cabinele plecau la fiecare două minute. Cumpără pentru două sute de mii de lire un tichet și se strecură în grupul care aștepta cabina ce avea să urce. Cu coada ochiului, zări un necunoscut traversând piața în fugă și venind să se așeze în spatele ei. Cel căruia îi fixase mâna de masă, nu se mai arăta.

Pulsul ei probabil urcase la 200. Cabina sosi și oamenii începură să se urce. În busculada creată, tânăra se apropie de omul care-o urmărea și se plasă în spatele cabinei. Când aceasta se imobiliză la nivelul inferior, Sheema Nawaz nu ieși imediat, lăsând să coboare lumea. Urmăritorul, care se făcea că citește ziarul, nu se mișcă. Acesta nici măcar n-o văzu pe tânără apropiindu-se de el, după ce scosese din poșetă micul revolver. Cu gura țevii lipită de jurnal, ea apăsă de trei ori pe trăgaci. Nu mai era nimeni care să audă exploziile. Polițistul căzu în lungul stâlpului, grav rănit, în timp ce femeia se depărtă în fugă. Pe Yuzbasi-Sabohatin-Evarcu Caddesi, ea nu așteptă mai mult de trei minute pentru a găsi un taxi. Ceru șoferului s-o ducă la celălalt capăt al podului Galata la Topkapi. La-nceput întorcea deseori capul. Văzând că nimeni n-o urmărește, își recăpătă calmul. Desigur, reacțiile nu puteau să-ntârzie. Dar avea un avans substanțial.

Un șir lung, mai ales japonezi, aștepta în fața muzeului Topkapi. Sheema Nawaz se amestecă printre oameni, apoi plecă din nou spre stația de taxiuri din fața muzeului.

— Internațional Airport Ataturk! ceru șoferului.

*

* *

— A reușit să dispară!

Vocea lui John Burke tremura de furie! Malko, în timp se pregătea să coboare, ascultă povestea fugii lui Sheema Nawaz. Unul dintre cei doi agenți MIT era mort. Bineînțeles că serviciul turc lansase o operație de anvergură pentru a găsi pe fugară. Deja polițiștii răscoliseră camera ei de la Santral, fără să găsească nimic. Toate bagajele erau acolo.

— Sosesc imediat, spuse Malko.

Elko Krisantem aștepta afară în „taxiul” lui. Malko îl puse la curent. Turcul înjură printre dinți.

— Eu am lăsat-o la funicular. Nu puteam să mai aștept, pentru că strada era foarte îngustă.

— Avea bagaje cu ea?

— Nimic, în afară de poșeta obișnuită.

Asta nu însemna nimic, dar mai era o șansă minusculă ca ea să mai fie în Istanbul, într-un ascunziș sigur.

— Măcar dacă ar supraveghea bine aeroporturile, oftă Malko. Având numărul pașaportului, ar putea s-o intercepteze.

*

* *

Sheema Nawaz îi ceru șoferului s-o lase în fața parcării aeroportului ca și când s-ar fi dus să-și ia propria mașină. Se duse către un colț pustiu de la al doilea nivel. Ajunsă acolo, cât ai clipi din ochi, scoase din geantă un tcheartcheaf negru cu care-și înfășură părul blond. Când ieși din nou din parcare, părea o integristă. Inima îi bătea cu putere, atunci când pătrunse în holul aerogării placat cu marmură. Nu remarcă nimic suspect. Primejdia plana mai departe. Se opri la biroul de păstrare a bagajelor, de unde ridică o valiză care o aștepta acolo de la sosirea ei în Istanbul, apoi se duse la toaletă unde se încuie pe dinăuntru. Când ieși, purta o perucă cu părul scurt, ochelari, un taior de tweed verde cu ciorapii asortați și tocuri joase. Se îndreptă spre ghișeul Lufthansa și prezentă un bilet.

— Trebuia să plec peste două zile la Frankfurt, explică ea. Aveți un loc astăzi, pentru același zbor?

După ce-și consultă calculatorul, funcționara îi dădu biletul. Sheema Nawaz-Tomlinson se numea de-acum înainte Denise Lemercioer, de naționalitate canadiană.

— Poarta 18 B, o anunță funcționara de la Lufthansa îmbarcarea în jur de patruzeci de minute.

Încă patruzeci de minute de teamă. Tânăra femeie se opri la freeshop, de unde cumpără o sticlă de Defender „Succes” și un cartuș de țigări, apoi se hotărî să treacă pe la imigrare.

Polițistul privi pașaportul cu un ochi distrat, abia deschizându-l și tânăra se duse la VIP-room unde servi ceai. Nu trebuia acum decât să se roage Bunului Dumnezeu. Pistoletul Walthr PPK rămăsese la biroul de bagaje de mână și nu o mai lega nimic de trecutul său recent.

*

* *

— O vom regăsi! jură cu o voce încordată Zeynel Sokik. Am pus la cale un păienjeniș din a cărui plasă nu va putea scăpa. Am semnalat numărul ei de pașaport. Nawaz n-a dat niciun telefon înainte să plece

și dacă se ascunde pe undeva prin Istanbul, va trebui să apară odată.

John Burke și Malko răspunseră printr-o tăcere apăsătoare. Era un whishfull thinking. Șeful sucursalei CIA nu putea să-și imagineze ce explicație va da la Langley despre modul cum scăpase din mână singura pistă care-i ducea la „bombă", cu atât mai mult cu cât această femeie părea să fie creierul operațiunii, date fiind legăturile ei cu Pakistanul și cu Bin Laden. Cafeaua se răcea pe masă. Nervos, Zeynel Sokik nu putea sta locului. Telefonul lui direct sună și după câteva clipe de conversație, fața i se lumină.

— Ați găsit-o? întrebă imediat John Burke.

Colonelul MIT racroșă și se-ntoarse spre el triumfător.

— Nu, dar asta nu va dura mult. Prietenul dumneavoastră, Elko Krisantem, a lucrat bine. Poliția din Istanbul l-a identificat pe patronul buticului unde s-a dus Sheema. Este vorba de o secătură, un falsificator cunoscut, specialist în acte false, Haci Kadin. Are mai multe condamnări la activ.

— Deci ea și-a confecționat acte false, spuse John Burke. Trebuie să aflăm de urgență pe ce nume.

— Mergem noi înșine să-l interogăm pe acest Haci, spuse Zeynel Sokik, care chemă doi agenți și plecară în două mașini cu sirenele în funcțiune.

*

* *

Sheema Nawaz se ridică. Era anunțat zborul său. Pentru a mia oară, privi în jur. Nu se simțea nici-o animație suspectă, în afara polițistului îngăduitor care supraveghea îmbarcarea. Cu pulsul la 200, dar în aparență calmă, se amestecă printre ceilalți pasageri.

Minutele următoare fură cele mai grele din viața ei. Avea impresia că timpul se scurge cu încetinitorul. Femeia pândea orice mișcare din exterior. Acum, toate polițiile turcești, fără să mai spunem de C.I.A., erau pe urmele ei. Atât timp cât avionul nu decola, era în pericol. În Turcia, poliția avea brațul foarte lung. În sfârșit, reactoarele Boeingului 737 începură să urle. În câteva minute urma să iasă din spațiul aerian turc. La Frankfurt, până ce poliția urma să primească datele pașaportului său, va ajunge departe.

În poșetă, mai avea două pașapoarte: unul pakistanez și unul belgian. Pe acesta din urmă, urma să-l folosească pentru a părăsi Frankfurtul după recuperarea bagajelor, pentru a pleca imediat spre noua sa destinație, sub o nouă identitate.

Sheema mulțumi cerului. Allah o protejase. Trebuia să ducă la bun sfârșit misiunea ce-i fusese încredințată de omul pe care-l respecta cel mai mult în lume – șeful Internaționalei Islamiste, Al Qaida Oussama Bin Laden.

*

* *

— Spargeți ușa!

Cei doi polițiști nu ezitară nicio secundă și se năpustiră asupra ușii magazinului de haine. Plăcuța cu anunțul „închis până luni” se găsea în același loc de două zile, după spusele vecinilor.

Ușa cedă rapid. Buticul mirosea a praf și mucegai. Obiectele oferite ar fi fost o bucurie numai pentru șoareci. Începură căutarea, traversând camera din spatele magazinului, plină cu cutii de carton și ajunseră într-un minuscul birou în care mai ardea un bec. Had Kadin nu mai putea înfunda pușcăria. Zăcea așezat la biroul său, cu fața plină de sânge. Era mort. Examinându-l, găsiră orificiul de intrare al proiectilului în partea posterioară a craniului, foarte vizibil prin părul lui sur.

— Mizerabila! scrâșni John Burke.

Sheema Nawaz făcuse treaba asta, anticipând demersul polițiștilor. Aceștia începură o percheziție sistematică. O oră mai târziu, scoaseră la iveală vreo duzină de pașapoarte din diverse țări: Belgia, Canada, Italia, Iordania, Franța, toate în alb, gata să fie completate, plus un sortiment complet de ștampile. Had Kadin avea, probabil, o droaie de complici prin consulate.

John Burke și Malko se priviră descurajați. Sheema Nawaz-Tomlinson era, evident, plecată. Conduita sa era logică. Rămăsese la Istanbul pentru a aștepta confecționarea actelor false. Adevărata problemă, era aceea că de-acuma nu se știa sub ce identitate călătorește și nici unde se duce.

— Am să previn U.S. Immigration, propuse cu voce slabă John Burke. Am să le dau semnalmentele. Avem și amprentele ei la hotel.

Din nenorocire, nu puteau fi examinate amprentele tuturor celor care intrau și ieșeau în fiecare zi din Statele Unite.

— Hai să tragem concluziile în biroul dumneavoastră, spuse Malko, la fel de descurajat.

*

* *

Notele convorbirilor telefonice erau înșirate pe marea masă de conferințe. John Burke, unul dintre adjuncții lui și Malko încercau să interpreteze apelurile telefoanelor mobile ale diferiților protagoniști ai afacerii.

— Priviți! spuse deodată agentul. Hassan Kamel și Fayik Agça au apelat mai multe numere din Canada.

Calculatorul triase numerele apelate, descifrându-le prin cod.

— 514 este Canada, zise John Burke. În orice caz Montreal.

— Acolo unde locuia Hassan Kamel, sublinie Malko.

Era o pistă încă fragilă pentru că erau sute de numere: din Belgia, Bosnia, Iordania, chiar și U.S.A., fără să mai vorbim de Istanbul și de

anumite portabile neidentificate încă.

— Dumneavoastră ați verificat aceste numere? întrebă Malko.

Tehnicianul aprobă din cap.

— Desigur, sir, dar nu duc la nimic concret. Ele sunt în mod sigur codificate. O să le decodăm, dar asta va cere timp.

Malko rezumă situația:

— Dacă luăm toate personajele cu detaliile și implicațiile lor, avem Pakistanul, Cecenia, Turcia, Iordania și Canada. Hassan Kamel locuia în Canada Aceasta este, poate, singura pistă de urmat…

John Burke își turnă un Defender pe care-l bău dintr-o înghițitură.

— Pentru moment, tot ce avem, sunt numere codificate și adresa lui Hassan Kamel din Montreal, remarcă agentul. Ultima adresă a algerianului fiind cimitirul din Istanbul, nu riscă să fie găsit. Kamel pare să fi jucat un rol important în această operațiune. Pe agenda lui am găsit numere de telefon pakistaneze, turcești, canadiene. Ce făcea el la Istanbul?

— Și în acest caz, ce făcea Sheema Nawaz-Tomlinson?

— Nu știu nimic despre asta, mărturisi Malko.

Secretara îi transferă un apel lui John Burke. Acesta îl anunță pe Malko.

— Este Zeynel. Minibuzul IRO tocmai a sosit în oraș, venind din Georgia. Ne propune să mergem să-l examinăm.

— Merită oare osteneala? întrebă Malko.

Americanul dădu din cap:

— Nu. Toți experții noștri sunt de acord. Un SADM emite o slabă radiație de raze gamma, captabilă pe o rază de câțiva metri, dar asta nu lasă nicio urmă. Deci, chiar dacă ceea ce căutăm noi a fost transportat în acest furgon, nu vom descoperi nimic. Totuși, să mergem. Le vom spune că cercetăm urme de explozibili. O să chem un expert de la noi, care se găsește la consulat.

*

* *

Minibuzul vechi și ponosit era parcat în fața sediului IRO, pe mica stradă în pantă din cartierul islamist, păzit de doi polițiști. Colonelul Sokik, John Burke și Malko pătrunseră în dreptul culoarului ONG. Chiar în fața scării existau stelaje pentru aranjarea pantofilor vizitatorilor, care primeau pâslari imenși. Văzând pe Zeynel Sokik avansând spre interior fără să se descalțe, un tânăr bărbos, care era de gardă, se ridică dintr-un salt smiorcăindu-se.

Colonelul îl apucă de guler, îl lipi de perete și-l percheziționă.

— Du-te repede și caută-l pe șeful tău, îi ordonă colonelul MIT.

Fură instalați într-un mic salon plin cu cutii de carton, echipament militar, cu pereții tapisați cu fotografii reprezentând atrocități militare nedefinite. Osman Davut, care fusese eliberat în ajun, apăru un minut

mai târziu, slugarnic și tremurând, cu cheile minibuzului. Zeynel Sokik i le luă din mână amenințându-l cu degetul.

— Tu ai interesul să nu găsim nimic, căci altfel…

El își trecu încet degetul peste beregata sa cu o evidentă plăcere, în timp ce șeful IRO protesta, etalându-și naționalismul lui de nezdruncinat. Ajunseră în stradă.

Tehnicianul, adus de John Burke, deja dădea târcoale mașinii, își puse valiza metalică jos și scoase din ea câteva instrumente de măsură. Intrigat, colonelul Sokik îl întrebă pe John Burke:

— Ce căutați?

— Urme de explozibil, îi răspunse evaziv americanul.

Un sfert de oră mai târziu, examinarea se terminase. Sub privirile mai liniștite ale lui Osman Davut, tehnicianul își închise valiza.

— Nicio urmă de produse periculoase, anunță el.

Responsabilul IRO i-ar fi sărutat picioarele. John Burke și Malko schimbară o privire semnificativă. Absența urmelor nu spunea nimic.

— Eu cred că veți lua avionul spre Canada, spuse într-o doară șeful sucursalei C.I.A. Dacă există o șansă cât de mică de a găsi această mașinărie diabolică, aceasta este acolo.

Capitolul XII

Malko se-nfioră atunci când se dădu jos din mașina lui Martin Turturo – șeful sucursalei C.I.A. din Toronto, care venise să-l caute la aeroportul Dorval, după un voiaj infernal. Nu exista zbor direct Istanbul – Montreal. Un vânt glacial mătura strada Peel, scuturând câțiva fulgi de zăpadă. Americanul se cutremură:

— Ce climă infectă! Dacă o ține tot așa, într-o oră pe străzi zăpada atinge un metru înălțime.

Intrară la nr. 715, care adăpostea, la ultimele trei etaje SCSR-ul[34], un fel de F.B.I. canadian. Un polițist în tricou albastru îi opri imediat. Martin Turturo își dădu numele și santinela se dădu la o parte.

— Ofițerul Boisbriand vă va conduce la domnul Ward Elcork, îi anunță el.

O femeie înaltă, blondă, cu părul căzându-i pe umeri îmbrăcată într-un taior – pantalon, înaintă spre ei cu mâna-ntinsă:

— Ofițer Heloise Boisbriand, se prezentă ea. Vă voi conduce la domnul director.

Malko nu-și revenea. Ofițerul canadian părea decupat dintr-o revistă *Playboy*. Avea ochi mari, cenușii, o gură senzuală, un piept pe care taiorul nu-l putea ascunde și niște picioare care păreau că nu se mai termină. O urmară în ascensor, iar Martin Turturo îi făcu un semn complice din ochi lui Malko, vizibil încântat.

Ward Elcork era categoric mai puțin sexi, având în vedere mai ales stilul de pastor protestant, chel, cu fața lungă, tristă, pe care abia dacă se schița vreun surâs. Îi introduse pe vizitatori într-un birou care semăna cu o seră tropicală, cu o priveliște magnifică spre Saint – Laurent și partea de jos a orașului. După schimbul de cărți de vizită, se așezară cu toții în jurul unei mese joase și șeful SCRS începu conversația.

— Domnul Turturo m-a avertizat că dumneavoastră căutați să identificați o rețea teroristă islamică, spuse el. Bineînțeles, noi vă vom oferi tot sprijinul, dar am întrebat la Secția G., însărcinată cu aceste probleme și ei mi-au spus că nu au nimic concret.

— Le-ați vorbit despre Hassan Kamel? întrebă Malko.

— Desigur. Figura și în telegramă. Am cerut dosarul lui. Omul nu are o identitate falsă. A fost naturalizat canadian acum patru ani și nu ne-a atras atenția prin nimic. Este un businessman fără istorie…

— Care i-a primit pe polițiștii turci cu focuri de armă.

Martin Turturo insistă:

— Aveți ceva elemente despre Sheema Nawaz-Tomlinson?

— Nu avem nimic, dar aici pașapoartele engleze nu prea sunt

controlate. Ea a putut pătrunde în țară fără să lase urme.

Martin Turturo, mai degrabă corpolent, cu o mare cantitate de păr negru și trăsături grosolane, începea să transpire.

— Pot să-mi dau haina jos? întrebă el. Mi-e cam cald…

Câteva secunde mai târziu, cei trei bărbați erau în cămașă. Heloise Boisbriand își descheie disciplinată nasturii de la taior, confirmând așteptările cele mai optimiste ale lui Malko. O bluză din cașmir maro, încheiată până la gât, lupta cu curaj să nu facă explozie sub presiunea a doi sâni magnifici, iar când se-ntoarse să ia un dosar de pe birou, el simți furnicături în vârfurile tuturor degetelor. Heloise Boisbriand era posesoarea unei crupe magnifice, demnă de o statuie a lui Venus. Era absolut fascinantă. Din fericire, ea se reașeză, cu genunchii strânși și cu ochii în hârtii și tensiunea reveni la normal.

— Deci, conchise Malko, nu aveți niciun element care să ne poată ghida?

„Pastorul” scutură fața sa tristă.

— Niciunul.

— Dumneavoastră n-ați percheziționat domiciliul lui Hassan Kamel?

Polițistul canadian ridică ușor din umeri.

— Este imposibil, din două motive: mai întâi, acest domn n-a comis niciun delict pe teritoriul canadian. În plus, noi, la SCFIS, nu avem atribuții de poliție. Trebuie să colaborăm cu G.R.C.-ul[35]. Or, asta nu-i totdeauna atât de ușor. Adăugă el, cu o mimică dezgustată.

Martin Turturo și Malko se priviră cu același gând în minte: își pierdeau timpul și nu era cazul. Toată C.I.A. era pe picior de război pentru a găsi o rachetă aflată în mâna islamiștilor. Casa Albă era, de asemenea, prevenită și evident, hărțuia C.I.A. La rândul său alertat, F.B.I.-ul zbârnâia. La fel se-ntâmpla la Vamă, Biroul de Imigrare și NASA. Totalitatea sistemelor de securitate americană erau în activitate. Singura problema la ordinea zilei era aceea că nimeni nu avea niciun indiciu concret.

Martin Turturo se ridică și-și luă haina, cu un surâs de circumstanță.

— Noi nu vă vom face să vă pierdeți timpul. Domnul Malko Linge va încerca să avanseze cu elementele de care dispune.

„Pastorul” se ridică mai trist ca niciodată.

— Desigur! Desigur! zise el. Vreau însă ca serviciile noastre să participe la această anchetă. Doar suntem pe teritoriul canadian nu-i așa? De asemenea, o să vă pun la dispoziție unul dintre ofițerii noștri.

Malko îl observa pe Martin Turturo și crezu că acesta din urmă îl va apuca de beregată pe directorul SCRS: omul dorea pur și simplu să-i spioneze! Polițistul canadian adăugă:

— Ofițerul Heloise Boisbriand a primit această sarcină.

*

* *

— *Motherfuckers*![36] În loc să invadăm Irakul, ar fi trebuit sa invadăm Canada. În primul rând, este mai aproape și ne-am fi debarasat de ei. Sunt niște nulități! F.B.I-ul a recenzat cincizeci de organizații teroriste care prosperă în liniște.

— Sper că ofițerul Boisbriand n-o să-mi bage bețe-n roate, zise Malko.

Martin Turturo vru să facă un fel de glumă.

— Cu reputația de care vă bucurați, ea o să vă ciugulească din mână…

Agentul nu îndrăzni să-i spună că, dacă era cazul, el avea pentru ea alte proiecte. Se mulțumi să remarce:

— Ați văzut cum era îmbrăcată. Iar psihic vorbind, seamănă, probabil, cu șeful ei. N-a zâmbit niciodată.

Mașina virase pe Sherbrook, întorcându-se la Ritz-Carlton unde se instalase Malko. Americanul se-ntoarse spre el.

— Cu ce aveți de gând să-ncepeți?

— Singura informație pe care o posed, este adresa lui Hassan Kamel. Dacă nu găsesc nimic acolo, mă-ntorc în Austria. Acest oraș este prea deprimant.

— Hei! spuse Turturo, *don't pull my leg**[37]***! Trebuie găsită această bombă! Dacă aveți nevoie de întăriri de la Toronto sau Langley, nu este nici-o problemă.

— Pe moment, remarcă Malko, am mai ales nevoie de o pistă.

Ei ajunseseră în față la Ritz-Carlton.

— O.K.! Mă-ntorc la Toronto, spuse Turturo. Aveți numărul meu de mobil și linia directă. O să mă rog pentru dumneavoastră. Când începeți?

— Ofițerul Boisbriand vine să mă caute la ora două și mergem la Kamel.

*

* *

— Mă duc să-ntreb la stația-service, propuse Heloise Boisbriand, cu vocea sa calmă și gravă.

De o jumătate de oră, căutau piața Malicorne din Ville-d'Anjou, una din nenumăratele periferii din Montreal. Cartierul se-ntindea pe o insulă imensă, plasată între două brațe ale râului Saint-Laurent. Cu cât înaintau mai spre est, cu atât sărăcia era mai mare – interminabile bulevarde drepte, mărginite de imobile fără farmec. Nici-o strălucire. O deprimantă periferie americană.

Mica stație – service Petyrofina din bulevardul Metropolitain era apărată de enorme bare de fier și grilaje dese, o adevărată casă de fier. În acest colț. Vagabonzii făceau legea. Heloise Boisbriand reveni

impasibilă.

— Trebuie să ne-ntoarcem Ville-d'Anjou este în spatele nostru. Mi s-a explicat drumul.

Malko se-ntoarse, începând să-nțeleagă apatia locuitorilor regiunii Quebec. Nu se întâmpla nimic la Montreal, oraș adormit, fără interes, nici farmec, înecat în cețuri șase luni pe an. Trebuia să fii terorist ca să-ți vină ideea să te instalezi aici.

Exista încă zăpadă peste tot. Iarna dura până-n luna iunie. Ville-d'Anjou se afla la mai mult de zece kilometri de centrul Montrealului și era un cartier de chioșcuri și mici imobile de trei etaje, având în față prelate din plastic pentru a proteja automobilele de căderile de zăpadă. Trebuiră să se-nvârtească până ce nimeriră un grup de mici imobile moderne și urâte: piața Malicorne. Era un cartier tihnit, fără urmă de comerciant.

— Ce urmează să faceți dumneavoastră? întrebă Heloise Boisbriand puțin neliniștită, atunci când Malko opri în fața numărului 6303.

— Nu prea știu, mărturisi agentul. Apropo! Dumneavoastră aveți o armă?

Heloise Boisbriand păru lovită de trăsnet.

— Înarmată? Nu, de ce?

Calm, Malko se-ntoarse spre ea, înainte de a coborî din mașină.

— Pentru că la Istanbul, s-au înregistrat deja șase morți.

Evident, aici riscau să găsească un apartament gol. Singurii care ar fi putut spune ce se-ntâmplase cu racheta nucleară vândută de ruși erau morți, sau păstrau tăcerea. Polițiștii din cadrul M.I.T îl băteau cu mare plăcere pe Isa Khamadov. Care se-ncăpățâna să nu vorbească.

În ceea ce o privea pe misterioasa Sheema Nawaz-Tomlinson, aceasta se volatilizase. Cercetările efectuate începând de la aeroportul din Istanbul nu duseseră la niciun rezultat. Existau prea multe zboruri și controalele erau inexistente. Ea putea fi oriunde. Rămânea ca o pistă fragilă Canada, unde Hassan Kamel locuia și spre care duceau mai multe numere de telefon. În plus, această țară avea frontieră comună cu U.S.A. pe o distanță de exact 6416 kilometri, o adevărată strecurătoare. Teroriștilor le putea trece prin cap că era mai puțin primejdios să introducă arma nucleară pe aici, decât direct printr-un port american, Date fiind controalele din aeroporturi, transportul aerian era exclus.

— Să mergem înăuntru! spuse Malko ieșind din mașină.

În principiu, riscul era nul. Ei pătrunseră în imobilul de trei etaje. Nu exista ascensor, dar erau mașini într-un local la parter Nu existau nume scrise pe cutiile de scrisori, ci doar numere. Malko bătu la prima ușă, fără rezultat. Doar la a treia, deschise în sfârșit o femeie grasă.

— Îl caut pe Hassan Kamel, spuse Malko.

— Locuiește chiar în față! spuse femeia. Cred însă că nu-i nimeni. E plecat în voiaj și colegul lui s-a mutat.

— Colegul lui?

— Da! Tânărul foarte politicos care locuia cu el.

— Dumneavoastră îi știți numele?

Femeia își încruntă sprâncenele.

— Cred că se numește Ahmed. Este un algerian și vorbește cu un accent foarte nostim.

— Unde a plecat?

Femeia ridică din umeri.

— Nu știu. Aici nu există obiceiul de a pune întrebări.

— Nu aveți nicio idee unde l-am putea găsi?

— Nu. Ah, stați un pic! Odată m-a rugat să-l conduc la o moschee, la colțul dintre Ontario și Saint Dominique. Mașina lui, una veche portocalie, era în pană.

Femeia închisese ușa. Heloise Boisbriand deja cobora. Malko o ajunse din urmă.

— Ar trebui să vizităm acest apartament.

Canadiana deschise ochii mari.

— Trebuie să cerem autorizație de la GRC, dar obținerea ei va dura foarte mult. Trebuie numit un judecător.

Malko înțelese: treaba asta se putea rezolva în mileniul patru.

— Așteptați-mă! îi spuse el cu un surâs încântător.

Urcă din nou pentru a examina ușa apartamentului lui Hassan Kamel. Aceasta nu era o ușă de casă de bani. Fără să ezite, își luă avânt și se aruncă asupra batantului. Se auzi o trosnitură și ușa se deschise, cu încuietoarea smulsă. Malko era pe punctul de a intra în apartament, când auzi niște pași grăbiți pe scară și o exclamație.

— Sunteți nebun?

— Intrați! zise Malko, atrăgând-o în interior.

Heloise Boisbriand se smulse cu violență.

— Este ilegal. Ieșiți imediat, dacă nu, chem poliția!

Ochii ei scânteiau plini de reproș. Malko o apucă de braț și o lipi cu brutalitate de perete.

— Ascultați-mă bine, Heloise! Eu caut niște teroriști periculoși. Puțin îmi pasă de ce-i legal ori ilegal. Am să percheziționez acest apartament și dacă încercați să mă împiedicați, vă leg.

Ei se măsurară câteva clipe din priviri, apoi femeia își lăsă ochii în jos și mormăi:

— Dumneavoastră sunteți un adevărat maverick[38]!

— Așteptați-mă în mașină! sugeră Malko.

— Nu! Vreau să asist la asta.

Percheziția se desfășură rapid. Nu găsiră decât unele obiecte de îmbrăcăminte într-o debara și o listă de meniu purtând antetul

„Foufounes Electriques”, pe care era notat un număr de telefon de la Montreal. Totuși, răscolind sub saltea, Malko descoperi ceva mai interesant: o cutie de cartușe Magnum 357, începută. Lipseau șase cartușe, atât cât trebuia să umpli încărcătorul unui revolver.

Sub cartușe, existau niște documente și fotografii. Agentul le examină. Ele reprezentau o fată blondă în genunchi, pe punctul de a administra o felație unui băiat dezbrăcat, mai degrabă de tip magrebian, dotat cu un sex foarte lung, puțin curbat, ambii surâzând. El strângea în mână un cuțit cu care-și amenința partenera, dar se vedea că-i un joc.

Bărbatul nu putea fi Hassan Kamel. Probabil că era vorba de cel pe care vecina îl numise Ahmed. Malko mai găsi o fotografie. De data asta, același băiat era pe punctul de a penetra prin spate o negresă, a cărei crupă semăna foarte bine cu cea a lui Heloise Boisbriand.

— Este dezgustător!

Heloise Boisbriand privea fotografiile peste umărul lui Malko. Acesta nu-și putu refuza plăcerea unei inocente răzbunări.

— Este de mirare cât de bine seamănă această negresă cu dumneavoastră...

— Poftim?

Heloise Boisbriand îl fixa îngrozită.

— În fine, să zicem că ea are crupa magnifică, la fel ca a dumneavoastră! se corectă Malko.

Ea întoarse capul și privirile lor se încrucișară o secundă, înainte ca Heloise, împurpurată, s-o coboare pe a ei.

Împreună cu fotografiile existau și niște documente tipărite. Vreo zece pagini. Privirea lui Malko studie antetul: Bismillah Al Rahman Al Rahim. Textul era în franceză, fără niciun echivoc:

„Noi trebuie să declarăm un război necruțător imperialismului american, sioniștilor și aliaților lor arabi, până la victoria finală. Trebuie să considerăm lupta armată ca fiind singura cale ce va duce la dispariția dușmanilor Islamului de pe harta lumii.”

Era semnat de Youssouf Mohammad.

Malko îi arătă lui Heloise Boisbriand manifestul cu textul incendiar.

— La SRCS ați auzit vorbindu-se despre acest Youssouf Mohammad? întrebă el.

— Da, spuse ea. Este un locuitor al Quebecului, care s-a convertit la religia musulmană. În realitate, se numește Renaud Boisvert. Este un exaltat, un fanatic, dar bănuim, în același timp, că este agent infiltrat al GRC la islamiști, pentru că nu a fost niciodată efectiv deranjat.

— Cum este posibil? se miră Malko.

Heloise Boisbriand surâse resemnată.

— Aici, în Canada, totul este posibil. Renaud Boisvert este un personaj foarte simpatic. El se vede cu o arabă foarte frumoasă – Sabrina, care are moravuri foarte libertine. Femeia este cea care la convertit la mișcarea islamică.

Privi nervoasă în jurul ei.

— Să plecăm de-aici. Ceea ce facem noi este ilegal.

După o ultimă privire aruncată de jur-împrejurul camerei, Malko o urmă, lăsând ușa deschisă. Când se instalară în mașină, el se-ntoarse spre Boisbriand.

— Trebuie să-l găsim pe acest Ahmed. Este foarte posibil ca el să facă parte din rețea. Aparent, frecventează două locuri: moscheea din Ontario și „Foufounes Electriques" ce-o mai fi și asta.

Fața frumoasă a Heloisei Boisbriand se strâmbă cu dezgust.

— Este un fel de bar-discotecă din strada Saint-Catherine. Este frecventată mai ales de lume de proastă condiție: tineri drogați, fete ușuratice, toată fauna de genul ăsta. Este un local „problemă".

— Ei bine, vom merge acolo în seara asta!

Heloise Boisbriand tresări:

— Aveți nevoie de mine în seara asta?

— Desigur. Un cuplu este mai greu de remarcat decât un bărbat singur, cu atât mai mult cu cât eu nu mai am douăzeci de ani. Să nu veniți însă în uniformă.

— În uniformă? Eu nu port niciodată uniformă.

— Vreau să spun, se corectă Malko, îmbrăcați-vă cu ceva mai decoltat decât acest taior. Până atunci, mergem să vizităm moscheea aceea. Știți unde se află ea?

— Un pic mai departe.

*

* *

Moscheea Fatima era situată în plin centrul Montrealului. Împreună cu o măcelărie avea deschiderea spre Ontario, între Saint-Dominique și Saint-Laurent. Poarta era închisă. Heloise Boisbriand merse la măcelărie să se informeze și fu sfătuită să revină a doua zi, vineri spre ora unu.

— Ce facem acum? întrebă ea.

Agentul copie numărul de telefon scris pe meniul de la „Foufounes Electriques" și i-l întinse.

— Încercați, cu discreție, să găsiți cui îi aparține acest telefon și în seara asta mergem la „Foufounes Electriques".

Ea îl lăsă la Ritz-Carlton pe Sherbrook – Champs-Elysees-ul din Montreal. Acest oraș îl călca pe nervi pe Malko, dar trebuia să se adapteze: nu-i mai rămânea decât această pistă la dispoziție, încercă să-și imagineze ce ar însemna o explozie a unei rachete de o kilotonă într-un oraș ca New-Yorkul; zeci de mii de morți, incendii, poluare

radioactivă, o teribilă lovitură pentru Statele Unite și un triumf absolut pentru islamiști. Aceasta ar risca trezirea multor vocații teroriste, căci, exista aproape un miliard de musulmani în întreaga lume, o puternică armată.

Neavând ce face, scoase listele cu numerele de telefon copiate din carnetul lui Hassan Kamel și le compară cu cele copiate de pe hârtia de la „Foufounes Electriques". Cinci minute mai târziu, el găsi unul aproape identic, cu excepția a două cifre.

Cel care figura în carnetul lui Hassan Kamel era 514 279 4723, iar cel găsit în apartament era 514 270 4721.. Neliniștitor. Putea fi vorba de un cod cât se poate de simplu, în care zero se înlocuia prin 9 și se scădea 2 din ultima cifră. Alese un alt număr din New York și efectuă schimbarea, înainte de a forma numărul. Nimeri un robot, care-l anunță într-o engleză cu pronunțat accent oriental:

— Aici Ghani. Nu sunt acasă. Lăsați-mi numele și numărul dumneavoastră. Vă voi telefona.

Malko racroșă, pradă unei stări euforice, convins că „spărsese" codul rudimentar al islamiștilor. Acum era ușor să identifice pe proprietarii numerelor de pe listă. F.B.I.-ul urma să preia această sarcină. În ceea ce-l privea pe proprietarul apartamentului din piața Malicorne, trebuia să spere că SCRS-ul îl va depista.

Fericit că are în sfârșit o veste bună de transmis, îl sună imediat pe Martin Turturo.

*

* *

Sheema Nawaz-Tomlinson privi cerul posomorât și brazii acoperiți de zăpadă. Acest imobil situat în nord-estul Montrealului, într-o periferie din Saint-Laurent era mai degrabă sinistru și apartamentul deprimant. Mobilierul se compunea dintr-un televizor enorm, o canapea veche și decorațiunea din câteva versete din Coran, prinse în cuie de pereți. Din cauza frigului era imposibil să profiți de terasă. Apartamentul nu era pe numele ei, nimeni nu știa despre sosirea ei și printre cei două sute de locatari de origini diferite, trecea totalmente neobservată.

Se duse la bucătărie pentru a lua dintr-o cutie de biscuiți revolverul 357 Magnum, găsit la fața locului, și îl puse în poșeta ei. Apoi, de la mobil chemă un număr și coborî. Încă două sau trei măsuri de precauție și va fi gata pentru a îndeplini ultima fază a misiunii ei: provocarea exploziei unei bombe atomice la New York, declanșarea apocalipsei asupra necredincioșilor care disprețuiau numele Domnului...

Capitolul XIII

Sheema Nawaz apăsă a patra oară pe butonul interfonului de la apartamentului 403, la numărul 1250, strada Fort, încercând să-și reprime furia care punea stăpânire pe ea. Ahmed El Mali trebuia să fie acolo și s-o aștepte, potrivit instrucțiunilor pe care le primise. Venise să-l caute cu un taxi „prieten" al unui „frate" sigur. Femeia avea strictă nevoie de el. Neștiind ce să facă, rămase în fața intrării. O femeie, ducând în mână o sacoșă cu provizii, deschise ușa imobilului. Sheema se strecură fără probleme în urma ei.

Canadienii nu erau suspicioși și această străduță mică, perpendiculară pe Sherbrook în plin centru, situată într-un cartier burghez, era absolut liniștită.

Pakistaneza luă ascensorul până la etajul patru și bătu la ușa apartamentului 403. După câteva clipe, auzi un foșnet în spatele ușii și un glas somnoros întrebă:

— Cine-i?

— Deschide, Ahmed. Sunt o prietenă a lui Hassan.

Un zăvor clacă și ușa se deschise în fața unui bărbat tânăr, înalt, cu trăsături regulate, cu bustul gol și un prosop înfășurat în jurul șalelor. Expresia privirii sale se schimbă atunci când văzu o femeie frumoasă.

— Cine ești? întrebă el în limba franceză.

— Ai întâlnire cu mine aici, îi răspunse Sheema, în arabă.

Ahmed El Mali se scutură de apă.

— Tu ești aceea pe care… Hassan…

— Hassan a murit ca un martir, la Istanbul, îl anunță cu răceală tânăra femeie. Eu îl înlocuiesc. Te îmbraci și vii cu mine.

Ea aruncă o privire dezgustată spre salteaua pusă chiar pe jos. Hainele atârnate în cuie, grămada de lenjerie murdară pe jos. Islamul nu folosea întotdeauna cele mai bune elemente, dar credința scuza totul.

— La ce oră ne-ntoarcem? întrebă Ahmed El Mali.

— Nu te mai întorci, îi răspunse femeia tranșant. Începând de acum, tu ești la dispoziția Domnului. Tu vei îndeplini misiunea pe care fratele Hassan, Allah să-l aibă în paza lui, ți-a încredințat-o.

Ahmed El Mali asculta vădit indispus. Este adevărat că se angajase în fața lui Hassan Kamel care-l adăpostea și-i dădea bani, dar atunci toate acestea erau foarte departe. Acum venise momentul să plătească.

Totuși, această femeie îl tulbura. El o observa cu capul aplecat într-o parte, măsurând-o cu o privire din ce în ce mai lacomă. Pakistaneza își dădu seama de asta și se simți jenată.

— Grăbește-te, spuse ea cu brutalitate.

— Și dacă prefer să stau aici? spuse Ahmed El Mali.

În loc de răspuns, Sheema băgă mâna în poșetă de unde scoase pistolul 357 Magnum, pe care-l îndreptă asupra tânărului după ce trăsese piedica.

— Bismillah Al Rahman Al Rahim! spuse ea cu o voce energică. Dacă refuzi să mă asculți, te omor.

Ahmed El Mali citi în ochii ei o atât de fermă hotărâre, încât își schimbă poziția și ridică mâinile-n sus.

— Hei! Stai, soră! Glumeam și eu. Unde mergem?

— Eu nu glumesc cu voința lui Dumnezeu, zise Sheema cu răceală. La Istanbul am omorât doi oameni care s-au pus de-a curmezișul voinței Sale. Grăbește-te!

Docil, Ahmed El Mali începu să-și strângă lucrurile. Când Sheema văzu că vrea să-și ia mobilul cu el, se împotrivi:

— Lasă-l aici! Deocamdată nu ai nevoie de el.

— Dar sunt o mulțime de oameni care mă sună, protestă tânărul algerian: gagici, prieteni pentru biliard.

Inflexibilă, Sheema încuie mobilul într-un sertar. Cinci minute mai târziu, părăseau apartamentul. Îi aștepta un taxi de culoare vișinie, al cărui șofer îl îmbrățișă călduros pe Ahmed.

— Chebab! spuse acesta din urmă. Nu știam…

Se urcară în taxiul care demară. Sheema Nawaz se aplecă spre șofer:

— Mergem la Saint-Laurent, colț cu bulevardul Marcia-Lauzin.

Chiar și lui Chebab, care făcea parte din Djihad, ea nu voia să-i dea adresa exactă.

Comuna Saint-Laurent se găsea în nord, la jumătate de oră distanță de centru. După ce-i lăsă la locul convenit, cei doi mai merseră aproape un sfert de oră pe niște străzi pustii, cu imobile de închiriat.

Era un colț nu prea vesel. Ahmed El Mali înjura printre dinți la gândul că în acest loc pierdut de lume, nu va găsi biliard. Ajunși în apartamentul din strada Deguirre, bărbatul îl inspectă rapid.

— Nu are decât o cameră, remarcă el.

— Da, aprobă Sheema fără să se tulbure. Tu vei dormi pe canapea, eu în cameră și tu nu vei ieși fără voia mea.

Tânărul algerian cântări situația câteva clipe.

Simțea deja că se excită. Nu ar fi aceasta prima oară când se-ncurcă cu o „soră” de aceeași religie. Sheema îi aruncă o privire glacială.

— Da. Pentru câteva zile. Este mai sigur.

— O.K. Mă duc să-mi fac o baie.

Începu să-și descheie cămașa și o ridică cu o mimică provocatoare. Ahmed își spunea că tânăra femeie nu va rezista farmecelor sale, cu atât mai mult cu cât nu-i văzuse coada lui cea lungă.

*

* *

Heloise Boisbriand coborî din Fordul de-nchiriat pe care îl parcase pe un teren viran, aflat chiar în față la „Foufounes Electriques”. Îmbrăcată într-un mantou din piele neagră, model Gestapo 1941, avea o alură mândră. Contemplă cu un aer dezgustat geamurile luminate de lămpi cu neon roșiatice, ale barului-discotecă. Muzica făcea să se cutremure zidurile vechiului imobil și proiectoarele, clipind în interior, luminau siluetele care începeau să se agite.

Malko privi în jurul său. Era de-a dreptul verde-albăstrui. Această secțiune a străzii Sainte-Catherine era rezervată sex-shopurilor, cinematografelor porno, barurilor „gay” sau prostituatelor, cu câteva restaurante chinezești, unde, într-adevăr nu-ți venea să intri.

— Doriți, cu adevărat să intrăm? întrebă canadiana.

— Există o mică șansă de a găsi aici pe cineva care să ne ducă la acest Ahmed, replică Malko.

În interior era atâta lume, încât le fu greu să intre în local „Foufounes Electrique” își merita cu prisosință numele. Asurzite de o muzică tehno de infern, luminate de stroboscop, zeci de fete foarte tinere în ținută de avangardă se agitau sau flirtau fără reținere, îmbrățișate de vagabonzi palizi pe un ring minuscul. De-a lungul barului și în fiecare centimetru pătrat liber, se înghesuia o mulțime în care ambele sexe erau reprezentate.

Heloise și Malko ajunseră la vestiar, unde tânăra femeie își lăsă mantoul și se-ntoarse spre Malko, cauzându-i șocul vieții sale. Ofițerul SCRS arbora o rochie de vinyl neagră, foarte mulată, care se oprea la jumătatea coapselor, asortată cu niște ciorapi negri și pantofi decupați. Ca detaliu picant: un fermoar Eclair orizontal, aflat în lungul fiecărei cupe a sutienului pentru degajarea extremității sânilor, fără a scoate rochia. Sufocat, Malko simți un torent de adrenalină care-l inundă.

— Rochia dumneavoastră e foarte sexy! remarcă el.

Heloise Boisbriand roși.

— Este prima dată când o îmbrac. O prietenă mi-a trimis-o de la Londra și aici este singurul loc unde o pot purta.

Se-ndreptă curajoasă spre bar, făcându-i pe consumatori să-ntoarcă privirile după ea. Vinylul negru mula crupa sa monumentală într-o manieră indecentă. Când ajunse la bar agentul era deja în stare de erecție. Cu cea mai mare ușurință, Heloise comandă un dublu Defender Very Classic Pale, fără gheață și el îi ținu companie cu o dublă Stolychnaia. Nu reușea să-și desprindă ochii de la ea: metamorfoza era uimitoare.

Femeia părea în același timp în încurcătură dar și mândră de îndrăzneala ei. Un cuplu ieși din ring și se rezemă în coate, lângă ei. Era un arab înalt cu părul lins în compania unei blonde foarte slabă,

în pulover verde și pantalon roz Ei comandară niște „caribu”[39] și bărbatul o privi pe Heloise cu o privire lacomă, ațintind cele două fermoare.

— Se poate deschide pentru un dolar?

Malko crezu că Heloise o să-l pălmuiască, dar ea golise deja jumătate din Defender. Fără să coboare ochii, îi răspunse sec:

— Prețul este o sută de dolari!

Arabul izbucni în râs și o luă de mână.

— Prea scump! Dansăm?

Fără să aștepte răspunsul, el o luă lipindu-se de ea, fixându-și mâinile pe crupa extraordinară a ofițerului Heloise Boisbriand, dar nu se-ntâmplă nimic. Canadiana părea în al nouălea cer

— Îmi oferiți o băutură? întrebă fata cu pantalon fluo. Prietena dumneavoastră are un c...

Malko îi comandă un coniac Otard XO. Pe ring, arabul se freca de-a dreptul de vinylul Heloisei.

— Sunt în căutarea unui tip care se numește Ahmed, îi spuse Malko fetei. E tânăr, mai degrabă frumos și vine deseori pe-aici.

— Îi cunosc pe toți tipii bine, dar trebuie să-l întrebăm pe Mouloud. Este algerian.

Salsa se opri și Mouloud consimți să se reîntoarcă la bar, împingându-și partenera în fața lui. Heloise Boisbriand avea obrajii roșii și ochii strălucitori. Se mai deosebeau încă urmele degetelor lui Mouloud pe vinyl. Blonda îl arătă pe Malko.

— Îl caută pe Ahmed. Un algerian.

— Ahmed și mai cum?

— Nu știu, mărturisi Malko, dar am fotografia lui.

Scoase fotografia cu felația și i-o arătă lui Mouloud. Acesta izbucni mai întâi în râs.

— Păi ăsta-i „Eightball”! Spuneți-mi! Dumneavoastră sunteți judecător sau copoi?

— Nici una, nici alta. Sunt jurnalist și fac o anchetă despre imigrația algeriană în Canada.

Sprijinită cu coatele pe tejghea, cu abdomenul împins înainte, Heloise se balansa în ritmul muzicii, cu privirea tulbure.

— Pentru ce îl numiți „Eightball”[40]? întrebă Malko.

Moulou surâse.

— Pentru că-i un as în biliardul american. Adevăratul său nume este Ahmed El Mali. Ce vreți de la el?

— Să conversez. Știți unde stă?

Mouloud clătină din cap.

— Nu, dar am o prietenă care trebuie să știe.

Algerianul strigă pentru a acoperi zgomotul muzicii:

— Denise!

O fată în bluză neagră de doc și pantaloni negri, foarte tânără, cu părul blond în dezordine, cu un diamant încrustat în nas și un clip în buza inferioară veni spre Mouloud.

— Ce vrei?

— Ăsta, spuse el, arătându-l pe Malko, îl caută pe Ahmed El Mali.

— Nu l-am mai văzut de patru zile. I-am împrumutat jigodiei douăzeci de dolari și tare mi-ar plăcea să-mi recapăt banii.

Cu perfidie, Mouloud o smulse pe Heloise de la tejghea și o conduse spre haosul din ring. Cu coada ochiului, Malko văzu că el îi fixase mâna chiar deasupra coapselor Heloisei. Aceasta începu să danseze cu brațele ridicate deasupra capului. Dac-ar vedea-o „pastorul”… Malko scoase două bancnote de zece dolari și le întinse Denisei.

Aceasta băgă banii în buzunarul din care scoase o hârtie pe care i-o întinse.

— Poftim, spuse ea. Stă la numărul 1250 pe strada Fort, apartamentul 403. Pentru că îmi sunteți simpatic o să vă arăt ceva.

Îl conduse spre un colț unde erau toaletele și își desfăcu cureaua de la pantalon, și-l lăsă în vine, făcând același lucru și cu chilotul roz, dând la iveală un sex depilat. Într-una din buzele mari, era făcut un orificiu de care era fixat un lănțișor, de care atârna un turn Eiffel în miniatură.

— De obicei, ca să arăt treaba asta, cer un dolar, zise ea. Ahmed, a iubit mult asta. Mi-a spus că-i amintea de Paris.

Fata își aranjă ținuta și dispăru în mulțime.

Malko o regăsi pe Heloise la bar, pregătindu-se să-și comande un al doilea Defender. Ea se întoarse:

— Acest loc este dezgustător. Știți ce mi-a făcut acest arab?

— Nu, spuse Malko. Ce?

Ea lăsă ochii-n jos.

— Mi-este imposibil să vă spun! Sunt oameni care m-au ciupit în timp ce dansam. Un infern! Să plecăm de-aici.

Mouloud dispăruse. Heloise, totuși, își termină băutura înainte să meargă la vestiar și a se-nfășura în mantoul ei lung. După ce o instală în Ford, Malko întrebă:

— Unde mergem?

— Duceți-mă acasă! Locuiesc pe platou.

Platoul era partea cea mai veche a Montrealului, cu încântătoare vilișoare cu scări exterioare pe străzi mici întretăindu-se în unghi drept. Ghidat de Heloise, Malko parcă în fața unei asemenea mici case violete și coborî.

— Ceea ce ați făcut, este oribil! spuse ea, cu o voce ușor îngroșată. N-am să vă iert niciodată.

Totuși, nu protestă atunci când Malko, în loc să-și ia rămas bun,

începu să urce în urma ei scara metalică ducând spre apartamentul său. Mantoul lung de piele neagră nu putea ascunde în întregime balansul provocator al extraordinarei sale mișcări din șolduri. De abia intrată în casă, îi fu greu să găsească încuietoarea.

— Sunteți aici! spuse ea mirată, ca și când nu și-ar fi dat seama că Malko o urmase pe scări.

— Voiam să văd locul unde domiciliați, minți cu nerușinare agentul.

Heloise aprinse lumina, debarasându-se de mantoul care căzu:

— Ei bine, priviți!

El nu se aștepta să vadă tot ceea ce descoperi. Heloise Boisbriand avea categoric o dublă personalitate. Apartamentul ei, curat fără un fir de praf, semăna cu un show-room de decorator. Camera era dublă. La stânga un living cu o combină TV o canapea din piele albă cu o măsuță joasă acoperită cu marmură. La dreapta era o sufragerie cu mobilier din mesteacăn de Norvegia, aproape alb, în stil Ruhlman. Totul era nou.

— Am făcut o adevărată nebunie, mărturisi Heloise. Exista o reclamă despre un mare decorator pe strada Saint-Laurent. Erau ultimele creații ale arhitectului parizian Claude Dalle. M-a corupt. Dumneavoastră știți bine că pentru noi cei din Quebec, tot ce vine din Franța este sfânt!

Sânii ei palpitau, ca și când ar fi vrut să scape de vinyl. Cu mersul puțin nesigur, ea se apropie de masă, de care se sprijini cu spatele, cu mâinile mângâind suprafața netedă a mesteacănului de Norvegia și-i spuse lui Malko:

— Dumneavoastră sunteți diavolul! M-ați făcut să iau parte în această seară la un cambriolaj… omul acela…

El se apropie de ea, găsind că este nedrept ca acel Mouloud să profite mai mult decât el de această splendidă femelă. Își puse mâinile pe șoldurile ei încorsetate, apoi plecă mai jos și le cantonă pe fesele care erau atât de tari precum se așteptase el.

— Așa v-a făcut el?

— Da, gâfâi ea. E deplasat.

În orice caz, femeia nu se-mpotrivea. Atmosfera acestui apartament liniștit și înstărit avea ceva afrodiziac. Malko prinse curaj și puse palma pe abdomenul lui Heloise.

— Am văzut că el a făcut și asta..

— Luați mâna, gâfâi ea. Nu-i bine.

Totuși, ea rămase nemișcată, cu mâinile sprijinite de marginea mesei. Malko strecură degetele pe sub vinyl și simți, spre marea sa surpriză, contururile. Heloise îi adresă o privire aproape pierdută, cu ochii aproape dați peste cap.

— Dumneavoastră nu aveți nimic pe sub rochie! exclamă Malko.

— Mi-a luat chilotul în timp ce dansam, șopti tânăra femeie. Pe urmă a vrut...

Malko avu impresia că se aprinde ca un foc de Bengal. Privirea lui se-ncrucișă cu cea a canadienei și avu certitudinea că ofițerul Heloise Boisbriand era o autentică târâtură. În loc s-o sărute cuminte, el apucă cele două fermoare de la pieptul ei și le trase, descheind rochia de vinyl de sub care țâșniră două sfârcuri de sâni negri, lungi și tari. Malko le pipăi, apoi le strânse între degete. Heloise închisese ochii și respirația i se accelerase. Lăsând sânul stâng, el strecură mâna sub rochie, urcând de-a lungul ciorapului, până ce găsi coapsa goală și un sex inundat. Când el își băgă acolo degetul, Heloise gemu.

— Da, da, așa mi-a făcut! Este o rușine.

Malko o mângâie câteva clipe, apoi se desprinse. Ar fi făcut de rușine și un cimpanzeu în rut. Reunind părul lung, blond, într-o singură torsadă, el îi trase capul Heloisei pe spate, forțând-o să-l privească.

— O să-mi luați sexul în gură! spuse el cu o voce indiferentă. În genunchi!

O lumină tulbure invadă ochii frumoși ai Heloisei care murmură cu o voce de fetiță înspăimântată:

— O să-mi faceți rău dacă nu accept?

— Da, afirmă Malko, apăsând-o pe ceafă.

Ascultătoare, canadiana se lăsă în genunchi pe covorul chinezesc și fără să ezite ea prinse cu gura sexul lui Malko până la omușor, după care începu un du-te – vino neîndemânatic, dar plin de bunăvoință. Deodată, Malko simți că ea îi lua mâna și i-o puse pe capul său.. Când ridică spre el ochii, privirea se schimbase, devenind umilă, rugătoare și mai ales inundată de plăcere.

— Nu am altă alegere, nu-i așa? oftă ea, înainte de a-și relua acțiunea.

Malko plutea. Era pe punctul de a juisa, dar își spuse că are ceva mai bun de făcut.

— Opriți-vă, Heloise! spuse el. Mi-e poftă de fesele dumneavoastră. Nu vreau să ejaculez așa.

— Dumnezeule! Ce vreți să-mi faceți?

Ea vorbea de parc-ar fi fost sub hipnoză. Această docilitate era cât pe ce să-l facă pe Malko să ejaculeze în aer.

— Ridicați-vă! spuse el.

Ea ascultă. El o făcu să se-ntoarcă cu spatele, sprijinindu-i burta pe mesteacănul de Norvegia și îi ridică rochia de vinyl negru, dezvelind ciorapii „stay-up” și minunata ei crupă.

— Ce faceți? întrebă Heloise cu o voce plângătoare.

Ea nu putea ignora sexul tare, lipit de crupa ei. Malko își puse mâinile pe fesele ei îndepărtându-le, ceea ce scoase la iveală toată

intimitatea tinerei canadiene. Rapid, Malko își fixă sexul la orificiul dintre fesele ei și spuse cu o voce liniștită:

— Am să vă violez. Am să vă chinui până ce voi ajunge în adâncul feselor dumneavoastră!

— Nu, gemu Heloise, nu vreau.

Când simți membru tare depărtând mușchii sfincterului său, făcu o vagă încercare de a se degaja. Prinsă între blatul mesei care nu-i permitea să fugă și sexul dur care începuse s-o violeze, înaintând milimetru cu milimetru, ea era neputincioasă.

Malko, îmbătat de plăcere, își continua marșul de neoprit, privind cum, minusculul orificiu, înghite sexul său. El simțea o strângere delicioasă, dar Heloise nu urla de durere. Ori aceasta nu era prima ei experiență, ori această seară neobișnuită destrămase sistemul ei de apărare. Ajuns la final, Malko avu timpul să-și savureze plăcerea fără să se miște. Prosternată pe masa de lemn de mesteacăn alb de Norvegia a lui Claude Dalle, care totuși nu fusese concepută pentru așa ceva, ea gâfâia. Deodată, fu scuturată de un lung spasm, atât de violent încât era cât pe ce să se smulgă din sexul lui Malko. Femeia se aplecă și mai mult, cu crupa mai ridicată, cu gura lipită de masa lăcuită. Tocmai juisase.

Scuturat de unda de șoc, Malko își prinse degetele de carnea tare a acestor fese minunate. Nu se mai putea reține. Strecurându-și mâinile între corpul Heloisei și masă, prinse sânii dezveliți răsucindu-le sfârcurile și explodă în intimitatea tinerei femei, cu un strigăt sălbatic.

Câteva clipe mai târziu, strălucind de plăcere, el se retrase, eliberând-o pe Heloise. Aceasta rămase câteva clipe aplecată peste masă, apoi se ridică încet, cu privirea pierdută, machiajul răvășit, rochia ridicată peste șolduri. Ca și când nu l-ar fi văzut pe Malko, ea traversă camera cu un mers de marinar beat și dispăru.

Malko își aranjă ținuta, aruncând o privire recunoscătoare mesei din mesteacăn alb de Norvegia a lui Cluade Dalie. De fiecare dată atunci când va vedea una la fel, urma să simtă un fior de plăcere.

Heloise reapăru după douăzeci de minute cu ochii încercănați, dar cu fața severă fără machiaj, foarte „ofițer Boisbriand”. Totuși îi venea greu să-l privească în ochi. Cu mâinile în buzunarele capotului din eponj bleu, ea îi spuse:

— Dumneavoastră ați abuzat de mine! Băusem, și n-am știut ce fac. Acum vă rog să mă lăsați. Trebuie să-mi scriu raportul de activitate.

— Raportul?

— Da, șeful meu vrea să știe tot ce faceți.

Malko se apropie de ea și-i puse mâinile pe șolduri.

— Heloise, o preveni el, dumneavoastră nu veți scrie decât ceea ce eu vreau să scrieți, căci altfel am să-i informez pe șefii dumneavoastră ierarhici că v-am sodomizat pe masa din sufrageria dumneavoastră

Art deco.

— Asta-i șantaj, bolborosi Heloise Boisbriand.

— Este șantaj, confirmă cu voce calmă Malko.

Tânăra canadiană își scutură părul blond.

— Plecați! Dumneavoastră sunteți diavolul. M-ați făcut să beau. Nu pot să vă mai văd.

Malko îi adresă un surâs rece.

— Mâine dimineață la ora nouă mergem pe strada Fort.

Coborând scara exterioară, el își spuse că reușise să neutralizeze pe spioana SCRS într-un mod neașteptat, dar eficient.

*

* *

Strada Fort se afla în plin centru, perpendiculară pe Sherbrook și era mărginită de imobile moderne. Numărul 1250 era pe un colț, o clădire din cărămidă, având șase etaje. Ca peste tot în Canada, nu existau nume, ci doar numere. Malko apăsă de mai multe ori pe 403, fără să obțină vreun răspuns.

— Nu-i acasă, spuse Heloise Boisbriand.

Femeia își reluase aceeași atitudine distantă și era îmbrăcată cu un taior de tweed, verzuliu. Malko zări o tăblie mică pe care scria „gardian”. Sună și-i răspunse o voce de femeie:

— Cine-i?

— Îl caut pe Ahmed El Mali.

— Este plecat.

— A ieșit?

— Nu. S-a mutat ieri dimineață. Acest nenorocit îmi datorează bani.

— Pot să vi-i restitui, promise Malko.

Douăzeci de secunde mai târziu, ușa holului se deschise și o femeie grasă, cu bigudiuri, îi aruncă o privire disprețuitoare lui Malko și Heloisei Boisbriand. Ea îi întinse un petic de hârtie plin cu cifre.

— Pentru ziare, zise ea, îmi datorează 7 dolari și 25 de cenți.

Malko îi întinse zece dolari.

— El Mali a plecat cu o doamnă înaltă, blondă, îi explică portăreasa.

Scoțând din buzunar una dintre fotografiile lui Sheema Nawaz-Tomlinson de la Istanbul, o băgă sub nasul femei.

— Nu cumva e asta?

Ea îi aruncă o privire intrigată.

— Dumneavoastră sunteți de la poliție?

— Da, spuse Heloise Boisbriand, scoțând legitimația de la SCRS.

— S-ar putea să fie ea, recunoscu portăreasa. Ar trebui însă s-o revăd.

— Cum au plecat?

— Cu un taxi condus de un arab, desigur. Numai așa ceva găsești azi.

— I-ați reținut numărul?

Ea ridică din umeri.

— Nu știu nimic.

Femeia ursuză intră din nou în imobil, lăsându-l pe Malko frustrat. Încă o dată, Sheema avea o lungime avans. De ce se mutase Ahmed El Mali atât de brusc? Dacă femeia care venise să-l caute era Sheema, însemna că el făcea parte din complotul islamist, ce urmărea să provoace explozia bombei nucleare în America.

Singura pistă care-i mai rămânea, era moscheea Fatima, cu o speranță în plus că aceasta îl va conduce la misterioasa Newaz-Tomlinson, deci în centrul conjurației.

Capitolul XIV

Mai mulți arabi, ghemuiți pe trotuarul străzii Saint-Dominique, chiar înainte de intersecția cu bulevardul Ontario, se încălțau după ce ieșiseră din moscheea Fatima. Fiind instalată la parterul unui mic imobil din cărămidă roșie acoperit cu țiglă, aceasta nu avea aspectul unui asemenea lăcaș de cult. Niciun semn distinctiv nu-i arăta prezența acolo. Câteva automobile, între care două taxiuri, erau parcate pe strada în sens unic, spre sud. Malko oprise un pic mai departe, de-a lungul celuilalt trotuar El se-ntoarse spre Heloise Boisbriand, zicând:

— Duceți-vă.

Arabii ieșeau din ce în ce mai numeroși. Malko aruncă o privire pe ceasul lui Bretling Crosswind: era ora douăsprezece treizeci, fix. Heloise Boisbriand coborî din vehicul, îmbrăcată într-o vestă îmblănită, cu pantaloni și ghete. Ninsese în timpul nopții și temperatura ajunsese la minus opt grade. Tânăra traversă și-l abordă pe un mustăcios, îmbrăcat cu o canadiană.

— Caut pe un băiat care se numește Ahmed El Mali, spuse. Dumneavoastră îl cunoașteți?

Arabul își continuă drumul fără măcar să-i răspundă. Femeia o luă de mai multe ori de la capăt, fără succes. Era puțin descurajată. Existau la Montreal între zece și cincisprezece mii de algerieni și câteva zeci de moschei. Cei pe care-i întreba, grăbiți să se ducă să se-ncălzească, păreau să nici nu-i înțeleagă întrebarea.

Deodată, un om corpolent și chel se opri, curios:

— Pentru ce-l căutați dumneavoastră pe Ahmed El Mali?

Heloise Boisbriand afișă surâsul său cel mai inocent.

— Mi-a cerut să-i închiriez o cameră. Nu aveam atunci, dar acum am făcut rost de una. Îl cunoașteți?

— Cât de cât.

— Cum pot să dau de Mali?

— O să mă-ntâlnesc cu el, în mod sigur. Spuneți-mi numele și telefonul dumneavoastră.

— Heloise Boisbriand, 654 3521. Să se grăbească, pentru că am mai mulți clienți.

Bărbatul îi aruncă o privire intrigată.

— Dacă aveți clienți de ce-l căutați tocmai pe el?

— Mi-a fost simpatic. L-am întâlnit la „Foufounes Electriques”, pe strada Sainte-Catherine.

— O K. Îi voi spune…

El o părăsi și se urcă într-un Volvo vișiniu, care avea semnul galben de taxi. Poarta moscheii se-nchisese Heloise se duse la Fordul de

închiriat și-i spuse lui Malko:

— Trebuie să urmărim acel taxi.

După ce o ascultă, el dădu din cap.

— Nu! Își va da seama. Să-l lăsăm să se ducă. I-am notat numărul și-l vom identifica. Apropo, ce știți despre numărul de telefon pe care l-am descoperit?

Ea se tulbură. Episodul din noaptea precedentă lăsase urme, schimbând raporturile dintre ei.

— N-am îndrăznit să-i întreb pe superiorii mei. Ar fi trebuit să le spun cum l-am obținut, așa că am preferat să apelez la un coleg, un prieten, Bernard Hupé. El este sergent – detectiv la Departamentul Crimelor contra Persoanei al poliției din Montreal. Are acces la fișiere, așa că..

— Îl veți vedea curând?

— Da. Avem întâlnire într-un restaurant italian de pe strada Saint Laurent – Via Roma. Richard este foarte drăguț și mă curtează puțin. El o să ne ajute, cu siguranță, și în privința taxiului.

Malko demară, întoarse pe Ontario pentru a ajunge din nou pe Saint-Laurent, strada cea mai comercială din Montreal, aflată în sens unic spre nord. Via Roma era precedat de o grădină de iarnă, ceea ce-i dădea un aspect de abandonat. Un bărbat singur aștepta la o masă. Foarte brun, cu ochelari, nas lung și haină în carouri, nu părea deloc polițist. Heloise Boisbriand făcu prezentările, introducându-l pe Malko drept membru al unei agenții federale americane.

Canadianul se ridică și-i strânse cu căldură mâna lui Malko.

— Sergent – detectiv Bernard Hupé de la Departamentul Crimelor Organizate contra Persoanelor, spuse el.

Accentul lui aspru, ca al celor din Quebec, îi făcu poftă lui Malko să râdă, dar omul părea cooperant și plin de admirație pentru Heloise. După un Defender fără apă și câteva Chianti, el se destinse și mărturisi:

— La noi nu-i ușor. SCRS-ul nu are atribuții de poliție. Jandarmeriei Regale nu-i place să se ocupe de cazuri politice, iar noi nu avem mijloacele necesare pentru asta. În plus, există o tradiție la imigrația în țară, care face ca oamenii să poată practic intra și să rămână cât vor. Ei fac o cerere de azil, a cărei rezolvare trenează câteodată ani de zile. Algerienii au venit în masă în 1991 și s-au răspândit peste tot. În noiembrie trecut a fost stârpită o rețea care fura vehicule Jeep foarte scumpe și calculatoare, pe care le trimiteau colegilor lor din GIA, acolo în Algeria.

La cafea, Malko îi dădu numărul de telefon găsit la Hassan Kamel și una din fotografiile lui Ahmed El Mali, în plină acțiune Canadianul nu făcu niciun comentariu.

— Ar trebui să vă pot ajuta cu asta! spuse el băgând-o în buzunar.

Nimic altceva?

— Caut o femeie care are pașaport britanic, Sheema Tomlinson, însă nu știu nici măcar dacă ea se află în Canada.

Bernard Hupé lăsă capul jos.

— În acest caz…

În fața bunăvoinței evidente, Malko se gândi la miza misiunii sale: racheta nucleară tactică, dacă părăsise Istanbulul, nu putea veni decât cu vaporul.

— Ați putea să verificați dacă există un trafic comercial maritim important între Turcia și Canada?

— Turcia? întrebă Bernard Hupé mirat.

— Da! Noi căutăm o încărcătură de heroină.

— Am să-i întreb pe colegii de la Departamentul anti-drog, spuse polițistul canadian. Asta-i tot?

— Se poate trece ușor frontiera americană?

— Ușor! Ce vreți? Este ca o sită, domnule. Există sute de emigranți clandestini chinezi, care trec în fiecare lună prin rezervația indiană de la Akwesasne, la șaizeci de kilometri de-aici. Officers Immigration nu merg niciodată acolo. Este suficient să traversezi Saint-Laurent cu barca. Asta aduce o mie de dolari pentru fiecare chinez și un chinez nu-i chiar așa de gras. Luna trecută a fost interceptat un tip care avea șase persoane în portbagajul Lincolnului său. Indienii nu pun întrebări dacă primesc dolari. Ei trec orice.

Pe Malko îl trecură fiorii pe șira spinării.

— Când voi putea avea un feedback? întrebă el.

— E presantă treaba?

— Foarte!

— Am să fac tot ce pot. Ne putem întâlni în seara asta, la Divan. Știe Heloise. Vom fuma o țigară foarte bună și vom bea coniac. Pe la ora unsprezece.

Se despărțiră pe trotuar. Malko îl văzu urcându-se într-o mașină americană murdară și veche.

— Ar face orice pentru mine, remarcă Heloise. El este într-adevăr serviabil, dar nu știu de ce.

— Adevărat!..

Femeia nu avu timp să răspundă: mobilul lui Malko suna. Era Martin Turturo.

— Sunt la Montreal, îl anunță reprezentantul CIA. Ne putem întâlni la barul Caribou du Mariott peste o oră?

*

* *

Sheema Tomlinson citea Coranul, instalată într-o cameră mică a Centrului Islamist din Saint-Laurent, o clădire mare, construcție albă și plată, surmontată de un bulb din țigle verzi, ornat cu o semilună,

chiar în fața uzinelor Bombardier. La Montreal nu se deplasa decât în autobuz, metrou sau în taxiuri „prietene” cu revolverul 357 Magnum în poșetă. Folosea un pașaport belgian foarte bine confecționat, menționând profesiunea de „cercetătoare”. La patru zile de la sosire, nervii începeau să i se destindă. Desigur, organizația suferise pierderi la Istanbul, dar esențialul fusese salvat. Racheta aducătoare de moarte, pe care ea se-nsărcinase s-o transporte, sosise pe continentul american și nu mai rămânea decât un singur obstacol de trecut înainte de a fi pusă în acțiune.

Cei care o ajutau la Montreal – una dintre nenumăratele rețele logistice ale Islamului radical – nu știau care-i adevărata sa misiune. Primiseră prin intermediul canalelor complicate venind din Pakistan, doar ordinul s-o ajute.

Sheema încercă să se concentreze asupra Coranului, dar spiritul ei vagabonda. O rodea o mica teamă în legătură cu Ahmed El Mali, recrutat de Hassan Kamel. Se vedea de departe că-i un mic vagabond, care nu îmbrățișa cauza decât din oportunism, dar, din păcate, ea nu avea pe altcineva la dispoziție. Probabil că el era cu ochii căscați în televizor în apartamentul de pe strada Deguirre. Cum ea nu-i lăsase cheia, nu exista riscul ca acesta să iasă.

Se auzi o ușoară bătaie în ușă și ea strigă să intre. Era unul din responsabilii moscheii, un pakistanez grăsuț, cu o barbă atât de neagră încât părea vopsită.

— A venit un frate să mă vadă, spuse el. La ieșirea din moscheea Fatima, el a fost abordat de o femeie care-l căuta pe Ahmed El Mali.

Sheema simți că stomacul i se umple de plumb fierbinte.

— Cine-i această femeie?

— Am un nume și un număr de telefon. Vrei s-o cunoști?

— Nu, este inutil, dar vreau să știu cine-i, cât se poate de repede. Se poate?

— Cred că da.

— Atunci, ocupă-te imediat de treaba asta și ține-mă la curent.

Bărbatul ieși încet și ea se readânci în lectura Coranului, dar era tulburată și literele îi dansau înaintea ochilor. Se felicită pentru ideea de a-l fi mutat pe Ahmed El Mali din circuit, ceea ce, chiar dacă se iveau anumite probleme, încă îi lăsa o lungime drept avans. Nimeni nu cunoștea apartamentul din strada Deguirre din Saint-Laurent.

*

* *

La barul Caribou, la parterul lui, nu erau decât doi clienți: Martin Turturo și un bărbat foarte corpolent, cu părul perie, cu trăsături grosolane. Șeful stației CIA i-l prezentă lui Malko:

— Jim Crow reprezentantul Biroului 1 la Toronto. El a ținut să meargă cu mine. Sunt foarte îngrijorați.

Jim Crow îi trosni falangele lui Malko, înfigându-i ghiulul în carne. Dacă CIA și FBI-ul cooperau, însemna că situația era gravă.

— Ați descoperit ceva? întrebă Martin Turturo Cei de la Langley sunt livizi de spaimă.

Malko relată vizita sa la Hassan Kamel și ceea ce a găsit acolo, precum și comparația pe care o făcuse între cele două numere de telefon, pentru a „sparge" codul islamiștilor. Aplecat deasupra mesei, Jim Crow uita să se atingă de băutura sa.

— Îmi dați acest număr? întrebă el.

— Bineînțeles, spuse Malko, întinzându-i hârtia.

— Și despre Sheema Tomlinson? întrebă Turturo.

— Nici-o urmă, mărturisi Malko.

— Noi am difuzat semnalmentele sale și numărul pașaportului britanic la toate posturile de imigrație, preciză agentul FBI, dar aceasta nu este decât o măsură pasivă.

— Din păcate, până-n prezent, nu se poate face mai mult, spuse cu regret Malko.

— Ofițerul Heloise Boisbriand, oare n-o să ne dea de gol? întrebă Martin Turturo.

— Cred că am neutralizat-o, spuse cu modestie agentul. Americanul nu căută să aprofundeze chestiunea. El aruncă o privire pe ceasul său Breitling, cu curea din piele și spuse obosit:

— Trebuie să plec, dacă vreau să prind avionul spre Toronto. Jim rămâne aici câteva zile. El va locui în același hotel cu dumneavoastră. Când credeți că veți avea noutăți?

— În această seară, promise Malko, dacă se ține de cuvânt sergentul-detectiv Hupé.

*

* *

Tahar Haich agăță de ușa buticului său un afiș „Closed" și trase perdelele. Minuscula prăvălie era alături de un cinema porno, cu firma „L'Amour". Avea spre vânzare numai antichități din diferite țări, la prețuri foarte scăzute. Ceea ce vindea el, era ori furat, ori falsificat. Tahar Haich își rotunjea veniturile, traficând cărți de credit, dar era un islamist fanatic de la al cărui ultim sejur în Pakistan abia trecuse un an. Acolo, fusese recrutat pentru Djihad, după ce adusese cauzei numeroase servicii.

Deschise o trapă care dădea în subsol și începu să coboare o scară din lemn. Un bec chior lumina o harababură de nedescris. Cu respect, el ridică o bucată de pânză ce ascundea o ladă din lemn, lungă de nouăzeci de centimetri, lată de șaptezeci și înaltă de șaptezeci. Era acoperită cu inscripții în limba turcă, descriind conținutul: o statuie veche, descoperită în Mesopotamia.

Obiectul sosise cu o săptămână în urmă de la Istanbul, cu un

cargou cipriot. Funcționarul care se ocupa cu tranzitarea, o scosese din vamă fără probleme, valoarea comunicată fiind de două mii de dolari canadieni. Tahar Haich nu știa adevărata identitate a expeditorului. Fusese avertizat de unul dintre frații de la Centrul Islamic din Saint-Laurent să aibă mare grijă de ea și s-o păstreze până la noi ordine.

Era sigur că această statuie ieșise fraudulos din Turcia, dar ar fi dat orice ca să cunoască adevăratul conținut al acestei lăzi. N-ar fi îndrăznit, însă, s-o deschidă fără aprobare. Liniștit că o găsise în același loc, el urcă din nou în prăvălie.

*

* *

Aflat în partea de sus a străzii Saint-Laurent, Divan era un bar-restaurant afumat și zgomotos, unde veneau amatorii de țigări. Țigările se puteau procura pe loc, într-un beci foarte bine aprovizionat. Când sosiră Malko și Heloise, Bernard Hupé era deja instalat în fața unui pahar-balon de Otard XO, pregătindu-se să fumeze un long Cohiba. Polițistul canadian se uită cu un aer lacom la femeia care se dezbrăca de vesta îmblănită. Privirea stărui pe crupa-i extraordinară, pusă în valoare de pantalonul gri, foarte mulat. Purta o bluză roșie, tocuri foarte înalte, mișcarea ei de șolduri era remarcabilă, așa că nu e de mirare că polițistul se purta atât de drăguț cu ea.

Se așezară în niște fotolii confortabile și agentul comandă pentru Heloise o cupă de Taittinger Comtes de Champagne Rose Millesime 1995 iar Bernard Hupé intră imediat în subiect.

— Am informațiile pe care mi le-ați cerut, anunță el. Mai întâi, Ahmed El Mali. Nu avem o persoană cu acest nume în fișier. Din contră, confruntând fotografia cu ceea ce există la noi, credem că l-am identificat. Este vorba de un algerian ajuns în Canada în 1995 cu un pașaport fals francez, pe nume Tahar Medjaddi. A cerut azil politic și a fost lăsat în libertate. În cursul următorilor trei ani, a fost arestat de două ori pentru furt, odată pentru violarea unui băiat de cincisprezece ani și altădată pentru acela al unei fete de optsprezece ani. Trece drept un jucător de biliard profesionist, violent și, aparent, obsedat sexual.

— Și a fost lăsat în libertate? întrebă Malko, uimit.

Richard Hupé făcu un gest de neputință.

— La noi așa este.. Pentru furturi a fost doar admonestat. Puștiul violat nu a depus plângere. Era un băiat care hoinărea prin cartier. În privința fetei, ea venea din Ontario și el a acuzat-o că a vrut să-l facă s-o plătească. Mali i-a dat adresa unui hotel din Montreal, dar era falsă. Apoi nu se mai știe ce s-a întâmplat cu el.

Canada era într-adevăr paradisul vagabonzilor. Bernard Hupé

degustă câteva picături din coniacul lui, cu o satisfacție evidentă și adăugă:

— Are sigur o altă identitate acum. Aici, în Canada, este suficient un certificat de botez pentru ca să obții acte canadiene și nu-i atât de greu să le confecționezi.

Înspăimântat de atâta libertate, Malko întrebă:

— Dar numărul de telefon găsit la Hassan Kamel?

— Este al unui butic din Saint-Laurent, la numărul 4009, un negustor de lucruri de ocazie, care se numește Tahar Haich, de asemenea algerian. El a fost de două sau trei ori luat la întrebări pentru niște istorii cu cărți albastre traficate, dar nu mai există altceva contra lui.

Lui Malko îi reveniră în minte manifestele virulente semnate Youssouf Mohammad, găsite în apartamentul lui Hassan Kamel.

— Dumneavoastră cunoașteți un anume Youssouf Mohammad? întrebă el.

Polițistul avu un surâs complice.

— Ah, vreți să spuneți Renaud Boisvert! Desigur, s-a vorbit mult despre el, cu trei ani în urmă. Este un *zozo*. Suntem mulțumiți că este informator al GRC. Pentru ce-mi vorbiți de el?

— Existau manifeste semnate Youssouf Mohammad în apartamentul lui Hassan Kamel, spuse Malko.

— Asta nu spune mare lucru! spuse Bernard Hupé. Din astea există peste tot la islamiști. Boisvert a fost chiar la Mecca și și-a schimbat numele. Eu cred că toată povestea asta o face pentru că o iubește pe mica Sabrina, sora unui imam tunisian.

— Știți unde-l putem găsi? insistă Malko, nevoind să neglijeze nicio pistă.

Bernard Hupé trase din țigara lui.

— Pot să dau câteva telefoane, recunoscu el, dar nu-i un tip serios.

Reîncepu să tragă din Cohiba, studiind un cuplu înlănțuit, care stătea alături. Malko își notă adresa lui Tahar Haich, ce reprezenta o nouă pistă. Heloise Boisbriand își terminase cupa de șampanie și privi ostentativ ceasul.

— Mâine mă duc devreme la birou. O să iau un taxi..

— Vă conduc eu acasă, propuse Malko.

Ea-și îmbrăca deja mantoul.

— Nu, nu trebuie, mulțumesc.

Fugi ca o hoață, ca și când i-ar fi fost teamă să nu se repete povestea din seara precedentă. Bernard Hupé clătină din cap.

— Frumoasă femeie! Și nu-i căsătorită. Nu i se cunoaște amantul. Probabil că-i frigidă. Nu se gândește decât la serviciul ei.

Iată cum se construiesc reputațiile. La rândul lui, Malko pretextă oboseala pentru a se retrage. Mai avansase un pic, dar nu prea mult,

iar mașina infernală continua să facă „tic-tac”...

*

* *

Karim, bărbosul de la Centrul Islamist din Saint-Laurent, discuta cu voce joasă la restaurantul La Calebasse, pe strada Jean-Talon, cu un bărbat cu craniul ras, cel pe care toate polițiile canadiene îl cunoșteau sub numele de Youssouf Mohammad.

Trăia cu o încântătoare tunisiană, la fel de fanatică precum era și el, dar cu sângele fierbinte. Mereu nesătulă, ea-și înșela soțul căutând ceva mai bun, iar acesta sfârșise prin a se resemna. Youssouf luă hârtia pe care i-o întinsese Karim, se ridică și se depărtă de pakistanez.

— Pe mâine, aici, la aceeași oră, îți dau informația care te interesează, promise el. Mai rămâi puțin! Plec eu primul.

*

* *

Malko parcă în fața cinematografului „L’Amour” și traversă strada Saint-Laurent. Buticurile se aliniau la nesfârșit. La numărul 4009, el reperă pe cel al negustorului de antichități, înfipt între cinematograf și un sex-shop. Vitrina era plină de lucruri fără valoare. El încercă să intre, dar era închis.

Agentul trebuia să se-ntâlnească cu Heloise spre prânz, pentru a lua masa. Din nou se făcea timp frumos, aproape cald.

— Unde oare putea fi găsit insensibilul Ahmed El Mali?

Ceea ce-l intriga, era amestecul de profesionalism al oamenilor ca Sheema Nawaz-Tomlinson sau chiar Hassan Kamel cu mici vagabonzi, fără anvergură, pe care el îi descoperea. Cum să crezi că un găinar mărunt ca Ahmed El Mali poate să participe la o operațiune atât de importantă? Merse la dreapta și se-ntoarse spre centrul orașului, rugându-se ca Bernard Hupé să poată găsi urma acestui bănuit agent dublu, ciudatul Youssouf Mohammad. El era cel care putea cunoaște ca pe propriul buzunar, organizația islamistă din Montreal. Rămânea de văzut dacă voia să colaboreze.

*

* *

Karim aștepta de o jumătate de oră la „La Calabasse” atunci când Youssouf Mohammad își făcu apariția. Se aplecă peste masă și spuse cu o voce imperceptibilă:

— Ai făcut bine că m-ai contactat, o fratele meu!

— De ce? întrebă Karim speriat.

— Femeia care-l caută pe fratele Ahmed este un ofițer de la SCRS! spuse el. Se pare că ea lucrează cu americanii.

Pakistanezul rămase fără glas, gândindu-se la reacția pe care o va avea Sheema. Asta însemna că Ahmed era reperat de poliția

canadiană, ceea ce era grav. Se ridică imediat, grăbindu-se să-și termine ceaiul.

— Ești sigur? insistă el.

— Sigur! afirmă Youssouf Mohammad. Eu am bune contacte cu GRC. Îi aburesc de ani de zile și cum ei nu iubesc SCRS-ul...

— Bravo! aprobă pakistanezul.

Se ridică și-l îmbrățișa călduros pe Youssouf Mohammad.

— Domnul să te aibă în paza lui!

— Domnul îi protejează pe cei care luptă contra tiranilor apostați! replică Youssouf Mohammad cu un ton sentențios.

Câteodată, nu se exprima decât în versete din Coran. Karim se grăbi să plece. Era atât de grăbit, încât chemă un taxi pe strada Jean-Talon.

*

* *

Trecuseră douăzeci și patru de ore fără să fi apărut nimic nou. Malko începea să fie muncit în mod serios de gânduri negre, fără să mai punem la socoteală mesajele lăsate de Martin Turturo. În ciuda eforturilor sale era în impas, Heloise Boisbriand, de asemenea, părea să fi abandonat cursa. În ajun, de-abia dacă o văzuse, De-altfel, nu mai avea ce să-i ceară, așa că ridică telefonul fără niciun entuziasm atunci când sună.

— Mi-a dat telefon! îl anunță triumfătoare Boisbriand.

— Cine?

— Șoferul de taxi cu care am vorbit la moschee. Mi-a spus că l-a văzut pe Ahmed El Mali, că acesta nu-și amintește de mine, dar caută un apartament nu prea scump.

— V-a dat întâlnire?

— Da! Se pare că Ahmed lucrează la Casino de Montreal. Ar vrea ca eu să trec să-l văd când termină serviciul, spre orele zece seara.

Era prea frumos ca să fie adevărat. Ori Ahmed El Mali nu era implicat în acest complot, ori subterfugiul lor funcționase perfect.

— Dar nu vă cunoaște, remarcă Malko. Cum îl veți recunoaște dumneavoastră?

— Șoferul de taxi m-a descris. Afară de asta nu uitați că eu sunt considerată a-l fi văzut deja pe Ahmed. Ne-am fixat întâlnire la parter, lângă vestiar. Ce facem? Doriți să-l previn pe șeful meu?

— Nu, spuse Malko după câteva clipe de gândire. Ahmed El Mali nu este căutat în Canada. Am să-l previn pe Martin Turturo. Bineînțeles că trebuie să mergem la întâlnire. Credeți că Bernard Hupé ne-ar putea însoți?

— Nu cred să accepte. Treaba este prea delicată.

Malko trebuia să găsească o soluție: nu avea de două ori ocazia să pună mâna pe un om, de la care putea afla multe lucruri. Ahmed El

Mali împărțise același apartament cu Hassan Kamel și cunoștea, probabil, pe prietenii acestuia din urmă. Desigur, mutarea sa se putea explica prin motive personale, dar trebuia să-l interogheze.

— Foarte bine, spuse Malko.

El închise și sună imediat la camera lui Jim Crow. Agentul special FBI îi răspunse cu o frumoasă voce de bas.

— Am noutăți, îi comunică Malko. Aș vrea să veniți în camera mea, pentru a lua legătura cu Martin Turturo.

— Vin! spuse laconic Jim Crow.

Malko se gândi la cutia cu cartușe pentru Magnum 357 găsită în apartamentul lui Hassan Kamel. Undeva, trebuia să se afle și arma corespunzătoare, iar el nu era înarmat.

*

* *

Malko îi întinse receptorul lui Jim Crow, spunându-i:

— Martin dorește să vă vorbească.

Se făcuse o jumătate de oră de când discutau cu Toronto. Șeful sucursalei din Canada era partizanul unei soluții în forță, mai ales pentru a nu-l lăsa să scape pe Ahmed El Mali, cu niciun preț. Convorbirea dintre Jim Crow și Martin Turturo se mai prelungi câteva minute apoi Special Agent al FBI-ului închise.

— În seara asta vin cu dumneavoastră, spuse el. Voi fi înarmat, deși, legal, nu am dreptul. Dacă acest algerian este cooperant, îl ducem la consulatul nostru pentru un „debriefing”. În caz contrar, punem mâna pe el și Martin îi alertează pe canadieni, astfel încât să apucăm să stoarcem de la el tot ce știe. Vom merge la cazino cu două mașini; miss Boisbriand într-una și noi în cealaltă. Totul este să-l atragem afară din cazinou, pe urmă îl împachetăm.

— Planul pare bun, spuse Malko.

*

* *

Amplasamentul Cazinoului din Montreal părea ales pentru a-i descuraja pe jucătorii cei mai înrăiți. Fără Heloise Boisbriand, care era în mașina din față, Malko nu l-ar fi descoperit niciodată din prima mișcare. Trebuia să mergi pe centrul autostrăzii Bonaventure și mai ales să nu ratezi intersecția cu aleea care ducea spre insula Notre-Dame. Urma apoi bulevardul Pierre-Dupuy, care era un chei la fel de sinistru ca și portul Montreal, pentru a trece apoi fluviul pe podul Concorde. Cazinoul era într-un fel de *„no man’s land”*[41], ca un tort mare, luminat, de unde-ți oferea o priveliște de „skyline” a Montrealului. Cei care veneau aici, nu admirau panorama. Aglomerați în jurul meselor de ruletă, de blackjack, de chemin de fer, sau în picioare în fața sutelor de automate de jocuri mecanice, ei nu se gândeau decât la un singur lucru: să câștige.

Cele cinci etaje erau legate prin scări rulante, care duceau la baruri și restaurante.

Malko o văzu pe Heloise pătrunzând în cazinou, după ce-și lăsase mașina la parcare. El făcu același lucru, un minut mai târziu. Ceasul arăta ora zece fără cinci. Jim Crow își plimbă privirea asupra mulțimii de la parter cu un ochi profesionist. Pistolul fixat de o bretea sub brațul lui stâng, nu se vedea.

Oamenii erau prost îmbrăcați și nu se auzeau decât strigătele crupierilor, clinchetele jocurilor mecanice și exclamațiile jucătorilor. Heloise începu să se plimbe prin hol, chiar în fața sălii de jocuri.

*

* *

Se făceau treizeci și cinci de minute de când Heloise Boisbriand stătea în fața parcului de mașini. Nu venea nimeni, nici șoferul taxiului, nici Ahmed El Mali. Lăsând-o sub protecția lui Jim Crow, Malko exploră cele cinci etaje ale cazinoului de pe o scară rulantă pe alta, fără să vadă nimic, Atunci când coborî, situația rămăsese aceeași.

O oră mai târziu, agentul decise să plece. Șoferul taxiului îi păcălise. Grație numărului mașinii, începând de a doua zi, el urma să-l caute pe proprietar. Le mai trebui un sfert de oră pentru a-și lua mașinile.

— Vă supărați dacă mă-ntorc cu Heloise? îl întrebă austriacul pe Jim Crow.

Agentul Special al FBI nu vedea în asta niciun inconvenient, așa că Malko urcă în mașina tinerei femei, lăsându-i-o pe a sa lui Jim Crow. De departe, cazinoul semăna cu un mare pachebot iluminat, aflat în mijlocul unei mări negre. Nostimă idee să-ți vină să construiești un cazinou într-o zonă industrială, fapt care era o mană cerească pentru taximetriști. Ei trecură podul Concorde, mergând apoi de-a lungul portului, un chei luminat, în lungul căruia erau ancorate cargouri și petroliere, care păreau abandonate.

Jim Crow îi urma la o sută de metri. Malko își puse mâna pe coapsa lui Heloise Boisbriand și-i propuse:

— Ce-ar fi să mergem să bem un pahar, undeva?

Tânăra femeie nu avu timp să răspundă. Tocmai venea din spatele lor un taxi care-i dubla, dar în loc să-i depășească, rămase la nivelul lor. Concentrată asupra conducerii, Heloise nu-i dădu atenție. Malko, alertat de vechea sa obișnuință cu primejdia, întoarse capul și simți un puseu brutal de adrenalină, cât pe ce să facă să-i explodeze arterele.

Geamul portierei din față era coborât. Zări o femeie cu fața acoperită cu un fular, care ținea un revolver mare, îndreptat asupra sa. Se auzi detunătura asurzitoare și cele două geamuri din față ale mașinii lor zburară în țăndări. Heloise Boisbriand scoase un țipăt și roti volanul spre stânga, încât era cât pe ce să cadă în apă, apoi călcă

frâna. Conducătorul taxiului executase o coadă de pește, forțând-o să oprească.

Totul se petrecu foarte repede. Un bărbat corpolent, coborî din taxi cu o pușcă cu alice în mână. El se-ndreptă prudent spre mașină. Malko o apucă pe Heloise în brațe și o culcă pe banchetă, cu puțin timp înainte ca ploaia de alice să spargă parbrizul. Pe pipăite, el reuși să deschidă portiera în partea dinspre port și căzu în exterior.

Ridicându-și capul, se pomeni nas în nas cu arabul cel gras, pe care-l zărise la moscheea Fatima și care-și ținea pușca la o distanță de doi metri, cu țeava îndreptată spre capul lui.

Capitolul XV

— *Freeze!*[42]

Somația lui Jim Crow aproape se confundă cu explozia.

Malko, întins pe trotuar, adăpostit de mașină, abia după câteva secunde înțelese de ce mai trăia. Intervenția lui Jim Crow îl salvase. Șoferul taxiului se pregătea să-l omoare, dar preferase să-l lichideze mai întâi pe agentul FBI.

Malko ridică ochii.

Asasinul își încărca cu febrilitate arma. Cu un salt disperat, agentul ajunse cu viteza unui alergător la Jim Crow, profitând de puținele secunde de răgaz. Americanul zăcea culcat pe spate și gâfâia, grav rănit, cu pieptul străpuns de ploaia de alice. Malko se întoarse: asasinul venea spre el cu pușca reîncărcată. El se aplecă și smulse Glockul din mâna lui Jim Crow. Fără să ochească, ținând arma cu amândouă mâinile, goli încărcătorul în omul cu arma de vânătoare.

Îl văzu pe acesta din urmă clătinându-se și scăpând arma. Ținându-se cu ambele mâini de burtă, făcu un pas spre spate și se aruncă în apa întunecată a portului. Malko se ridică dintr-un salt și fugi în direcția taxiului oprit în fața mașinii sale. Acesta tocmai demara. Ridică Glockul, ochi și nu se auzi decât un clinchet. Fără să-și dea seama, el golise încărcătorul în corpul șoferului.

Taxiul demară în trombă, cu frânele urlând. Placa cu numerele de înmatriculare nu era luminată și-n câteva secunde se pierdu în noapte.

Portiera mașinii se deschise și coborî Heloise Boisbriand. Ezitând, făcu câțiva pași spre Malko și bâlbâi:

— Pe toți dracii! Ce s-a-ntâmplat?

— Au încercat să ne omoare, răspunse Malko. Jim Crow este grav rănit.

Se duse grăbit la american și îngenunche aproape de el. Dintr-o privire, văzu că acesta nu mai respira. Heloise Boisbriand spuse cu o voce pierdută:

— Este...

— Mort, spuse Malko. El mi-a salvat viața.

Se lăsă pradă furiei pentru că nu prevăzuse această eventualitate și revedea fața femeii cu fular care trăsese asupra mașinii lor. Era aproape sigur că era vorba de Sheema Nawaz-Tomlinson.

Malko auzi cum se apropia o mașină dotată cu girofar. Aceasta opri în spatele lor și din ea coborî un polițist în uniformă.

*

* *

Ahmed El Mali conducea cu smucituri, crispat, cu dinții strânși, uitându-se fără-ncetare în retrovizor.

— Ne urmăresc? întrebă el, cu teamă.

— Nu! răspunse Sheema cu o voce rece, dar Chebab a fost doborât.

Pierderea aceasta nu păru să-l tulbure peste măsură pe tânărul bărbat.

Sheema Nawaz-Tomlinson îi aruncă o privire întunecată. Îl detesta din ce în ce mai mult. Era frumos, comunicativ, play-boy, sigur de el și surescitat din cauza cocainei pe care o priza fără-ncetare și din care luase o doză mare înainte să plece în misiune. Astfel se face că Sheema decisese să nu-i încredințeze armă. Cât despre Chebab, acesta luptase în cadrul GIA și știa să se servească de o pușcă.

Femeia nu respiră ușurată decât atunci când trecură podul Champlain. Arma 357 Magnum pe care ea o reîncărcase, era caldă, încă, sub genunchii ei. Se blestema pentru că nu remarcase cea de-a doua mașină. Era cât pe ce să fie prinși cu toții.

— Mergi până la radio Canada, îi spuse aspru lui Ahmed.

Clădirea enormă de cincisprezece etaje, unde avea sediul Radio Canada se ridica în mijlocul unui teren viran, între bulevardul Rene-Levesque și bulevardul Vigor. Sheema îi ordonă lui Ahmed să oprească în centrul terenului viran unde rugineau alte câteva mașini abandonate. Coborâră amândoi din taxi. Femeia șterse cu grijă volanul și mânerele portierelor, apoi plecară pe jos pe bulevardul Levesque.

— Grăbește-te! spuse femeia cu un glas mâhnită. În zece minute toată poliția din Montreal va căuta această mașină. Vom lua autobuzul și pe urmă mergem pe jos.

Ahmed El Mali îi aruncă o privire, aproape dușmănoasă.

— Mie mi-e poftă să mă amuz. Vreau să găsesc o puicuță pe care s-o smotocesc. Aventura asta m-a terminat.

Pakistaneza nu-i răspunse. Nu-ți alegi totdeauna tovarășii de luptă. Trecând peste dezgustul său, ea repetă, cu o voce ispititoare:

— Acum trebuie să mergem acasă. Mai avem multe lucruri de făcut. Am nevoie de tine.

Ahmed El Mali se-nvoi:

— OK., OK., o să facem atunci ceva drăguț acasă?

— Dacă tu vrei, spuse distrată pakistaneza.

Înainte de orice, trebuia să-l facă să se-ntoarcă împreună! Mali era ca un animal nebun, primejdios și obsedat sexual. Ea îl surprinsese de mai multe ori pe punctul de a se masturba. Avea însă absolută nevoie de el… Merseră puțin și se opriră la stația de autobuz, la intersecția dintre Rene-Levesque și Bassi. Ahmed părea resemnat.

*

* *

Cu mâinile împreunate în jurul unui pahar plin cu coniac, Heloise Boisbriand era palidă ca o moartă. Datorită legitimației sale SCRS,

reușise, într-un timp record, să-l transporte pe Jim Crow la spitalul Notre-Dame, unde nu făcură altceva decât să se constate decesul agentului special FBI. Acum se găseau într-un bistrou din fața spitalului și Malko comandase un Otard XO pentru tânăra care era serios șocată. Ea începu să realizeze cât de aproape fusese de moarte.

Toată lumea era anunțată: Martin Turturo, biroul FBI din Toronto, SCRS-ul, poliția locală. Pe moment, cercetările pentru găsirea taxiului nu duseseră la nimic. O patrulă a poliției fluviale căuta corpul șoferului de taxi în port, dar erau puține șanse de a-l pescui înainte de a se lumina de ziuă.

Malko privea trăsăturile albite ale femeii. Acest atac însemna că, fără să știe, el reprezenta un pericol pentru adversarii săi. Altfel, ei nu și-ar fi asumat un asemenea risc. Richard Hupé, prevenit la rândul lui, începuse cercetarea identității șoferului de taxi, dar asta putea să-i ia câteva ore. Pe moment, el nu avea mare lucru de făcut.

Malko puse mâna pe încheietura Heloisei Boisbriand.

— Ce vreți să faceți?

Îi ridică o privire plină de lacrimi.

— Să merg acasă, să dorm, să uit. Uitați-vă la mâinile mele!

Își întinse mâna dreaptă în față: degetele îi tremurau ușor.

— O să vă însoțesc, îi propuse Malko.

Ea nu obiectă și aproape că adormi în mașină. Malko trebui s-o ajute să urce scara vilei. Ajunsă acasă, Heloise se-ntoarse spre el, cu fața răvășită:

— Vă mulțumesc. O să vă telefonez imediat ce mă voi simți mai bine.

Puțin mai târziu, agentul se pomeni pe mica stradă întunecoasă, șocat la rândul lui. Fără Jim Crow, el ar fi fost la morgă. Acest tragic schimb de focuri avea și ceva pozitiv: era sigur acum că Sheema Nawaz-Tomlinson era la Montreal, deci erau mari șanse ca și bomba să fie tot aici.

*

* *

Întins pe canapeaua veche din living. Ahmed El Mali privea cu un ochi distrat programul stupid al televiziunii canadiene. Cocaina își mai făcea încă efectul și el se simțea ca o pilă electrică. Mai mult decât atât, de când intraseră în apartamentul din strada Deguirre, Sheema se-nchisese în cameră, fără să-i adreseze niciun cuvânt și el avea o poftă nebună să facă dragoste. De câtva timp el își masa sexul aflat în stare de semi-erecție. Privi versetele din Coran atârnate de pereți și rânji în sinea sa. Trecut direct de la rangul de mic vagabond la cel de luptător pentru Credință, dobândise oarecare avantaje. Mai întâi bani, mândrie și apoi siguranța că în caz de probleme, avea o țară în care să se refugieze: Pakistanul. Era deja căutat în Franța

pentru viol și din aceeași cauză era cât pe ce să-nfunde pușcăria în Canada.

Erecția lui creștea în volum. Se ridică cu o mișcare bruscă, gata să fugă. La această oră la „Foufounes Electriques" ar fi găsit cu ce să-și astâmpere foamea sa sexuală. Apoi, realiză că n-avea cheia apartamentului și nici bani de taxi. Nebun de furie și frustrare se reașeză și se gândi la Lily, o tânără târâtură cu ochii plini de inocență care făcea sex oral așa cum respira. Într-o sâmbătă seară, de față cu toată lumea, ea venise să i se așeze pe genunchi, ridicându-și pur și simplu fusta și așezându-se în sexul lui.

Acest suvenir revenea în creierul înfierbântat al lui Ahmed, dându-i lovituri ca de ciocan. Cu mâna stângă el desfăcu fermoarul și-și eliberă sexul întărit. Cu ochii ieșiți din orbite, se privi în oglindă. Când era în această stare de excitație sexuală, exacerbată de cocaină, el ar fi făcut orice pentru a-și satisface dorința. Și ajunsese deja la acest punct. Împins de un impuls subit, se duse pe culoar și bătu la ușa camerei.

Sheema Nawaz-Tomlinson răspunse imediat:

— Ce este?

— Nu mai pot! gemu Ahmed. Cred c-am să crăp. Inima-mi bate foarte repede. Cocaina e de vină.. Ar trebui chemat un doctor.

Cheia se răsuci în broască și femeia întredeschise ușa. Privirea ei se-ntâlni cu cea a tânărului algerian și înțelese într-o clipă, mai ales că văzu sexul acestuia afară din pantalon. Ea vru să-nchidă ușa, dar Ahmed fu mai rapid. O împinse cu violență și intră cu privirea fixată asupra ei.

Sheema realiză că nu-i mai rămânea decât o singură șansă ca să iasă. Dintr-o săritură încercă să ia poșeta în care se găsea arma 357 Magnum. Ahmed ajunse înaintea ei la poșetă și cu o lovitură de picior, o împinse mai departe. Apoi se-ntoarse cu ochii strălucitori, ținându-și sexul în mână ca pe un sceptru.

— Uite ce am pentru tine! rânji el. Nu ești mulțumită?

*

* *

Vârful cuțitului apăsa chiar pe carotida dreaptă a Sheemei. Nu era un cuțit prea mare, dar Ahmed știa să se folosească de el. Acesta, lipit de spatele tinerei femei, cu sexul apăsat de ea, profita de frica pe care i-o inspira. Când începu să-i pipăie sânii, Sheema se zbătu.

— Oprește-te, Ahmed! spuse cu o voce indiferentă. Ești un nerușinat. Aș putea să-ți fiu mamă.

Algerianul rânji.

— Ce dacă? E mișto să te joci cu mama ta, nu? Mai ales atunci când are sâni frumoși ca tine…

Tot vorbind, el îi băgase mâna sub bluză. Îi îndepărtase sutienul și-

i palpa sânii, așteptând să li se întărească sfârcurile. Femeia încercă să nu intre-n panică.

— Lasă-mă imediat! spuse ea cu o voce glacială. Dacă mai continui, o să ai mari probleme.

Această amenințare îl scoase pe Ahmed din fire. Apăsă mai tare cuțitul în carnea fragedă a gâtului ei și-i șopti la ureche:

— Dacă mă lași să te aranjez, te voi penetra, și pe urmă o să te dezmierd…

Pakistaneza simțea că bărbatul este capabil de orice. El o răsuci, apăsându-i cuțitul pe piept. Când îi văzu ochii, ea înțelese că nu mai are niciun sens să lupte. Viața îi arătase ce-i pragmatismul.

— Fă ce dorești! spuse ea. Dumnezeu să te ierte.

Fără niciun cuvânt, Ahmed începu să-i smulgă hainele. Mai întâi bluza, și sutienul, apoi pantalonul. Sheema se pomeni repede în slip. Cu delicatețe, Ahmed strecură cuțitul între nylon și carne și-l tăie, dând la iveală o blăniță neagră și abundentă, pe care o salută cu un rânjet, înfundând imediat în ea un deget inchizitor.

— Ai să vezi tu cum o să trezesc mica ta pisicuță, pentru ca ea să-nghită coada mea cea mare, îi șopti el la ureche.

Dezbrăcată, cu ochii în jos, Sheema Nawaz încerca să-și golească creierul, ceea ce-i displăcu lui Ahmed. El o apucă de ceafă și o curbă cu violență înainte, până ce gura femeii fu în dreptul sexului.

— Haide! Suge! spuse el.

Cum ea mai păstra încă gura închisă, el apropie cuțitul de sexul femeii, zgâriindu-i buzele mari cu vârful acestuia. Înghețată de oroare, simți cum i se desfac picioarele. Acest nebun era în stare de orice! Atunci, maxilarele sale se depărtară, până ce sexul umflat îi violă gura, lovindu-se de cerul gurii și provocându-i o tresărire. În mod reflex, ea-și strânse buzele și Ahmed reacționă imediat.

— Dacă mă muști, te strâng de gât.

Bărbatul o luă de păr și făcu astfel ca sexul să pătrundă mai adânc, aproape înăbușind-o pe pakistaneză. Tânărul se mișca frenetic și ea se gândi, ușurată, că el va juisa și totul se va termina. Ahmed părea hipnotizat de mișcarea de du-te-vino a capului Sheemei. Dar se retrase brusc.

— Ajunge, târâtură! Vreau să juisez, dar în c… l tău.

— Nu, protestă ea. Este păcat!

Ahmed o respinse, și apucând-o de ceafă, o aruncă pe pat, cu capul înainte. Sheema nu avu timp să se eschiveze: deja el era călare, întins cât era de lung. Ea îi simțea suflul în ureche și țeava lungă a sexului în crăpătura dintre fese. Din nou vârful cuțitului o apăsă pe gât, spre carotidă. Ahmed se ridică ușor și femeia simți cu oroare capul masiv al penisului apăsând pe deschizătura dintre fese. Crezu c-o să leșine de spaimă.

— Nu te mișca! spuse Ahmed. Simt c-o să explodez ca un foc de artificii.

„Cu atât mai rău, am să mor, gândi Sheema, dar nu, nu am voie…”.

Ea vru să se ridice, dar involuntar cambră fesele. Timp de o secundă, simți membrul apăsând sfincterul care rezista, apoi o durere puternică o făcu să urle. Ciudat, violatorul ei nu se mai mișca. Apoi vocea lui spartă ți șopti la ureche:

— Acum ești bine penetrată..

Ea mai încercă să se zbată, cu corpul crispat de durere. Lent, de această dată, Ahmed reluă mișcarea, progresând milimetru cu milimetru. Sheema avea impresia că burta ei va face explozie.

— Ah, ce bine mă strângi, târâtură mică! murmură Ahmed.

Sexul lui era tot intrat și nu se mai mișca. Sheema, printre pleoapele sale închise, revăzu sexul un pic curbat, aproape violet la vârf și atunci, simți o undă de căldură care se ridica din abdomen, o iradia, o ardea. Simți că toți mușchii i se destind, mucoasele i se deschiseră și avu deodată senzația că sexul care o penetrase făcea parte din ea însăși. Arzând de umilință, simți o senzație nebună de mâncărime, apoi sexul ei se destinse și-i păru că ia foc. Nervii se-ncordară, precum corzile unei viori și coapsele i se întăriră. Avu impresia unui clitoris triplat ca volum. Moartă de rușine, se frecă de cuvertura aspră.

Ca într-un coșmar, îl auzi mormăind pe violator:

— Văd că-ți place asta!

Din adâncul ființei sale, simțea o pulsație din ce în ce mai sacadată, care-i invada sexul. Acesta începu să bată în ritmul accelerat al inimii.

Ahmed se dezlănțuia între fesele sale de-acum deschise, ridicându-se și recăzând cu toată greutatea corpului, ca și când ar fi vrut s-o străpungă. Sheema auzi un țipăt strident, răsucit și sălbatic, și-i trebui câteva secunde ca să realizeze că acela ieșise din propria ei gură.

*

* *

Femeia, revenindu-și din orgasm, cu ochii fixați în tavan, nici nu se gândise să se-mbrace, aruncând doar o pătură peste ea. Împietrită de rușine, căuta să-și pună ordine în gânduri. Nici măcar cu soțul ei, ea nu juisase cu atâta violență. Dar soțul ei nu o sodomizase. Desigur, era o fantasmă care-i traversa mintea câteodată, dar nu se gândise niciodată s-o concretizeze. Din cameră, auzea televizorul, în fața căruia se așezase Ahmed, acum satisfăcut, după ce abuzase de ea. Bărbatul o violase sub amenințarea cuțitului, cu excepția ultimelor secunde. Acestea din urmă erau cele care o obsedau pe tânăra femeie.

Sheema avea mai multe opțiuni. Sigur de șarmul lut, Ahmed îi lăsase Magnumul 357. Ea putea să-i tragă un glonț în cap. Organizația

se putea apoi ocupa de corpul lui, dar trebuia să caute pe altcineva care s-o ajute, acum când CIA era pe urmele rețelei.

Altă soluție ar fi să se omoare, să șteargă această rușine, dar asta însemna să trădeze, să dezerteze și fără ea, misiunea nu s-ar fi îndeplinit niciodată.

Se gândi că putea să-l omoare și să se omoare, dar pagubele ar fi aceleași. În final, ea găsi soluția și-i oferi lui Dumnezeu umilința sa, rugându-L s-o răsplătească pentru asta. Nu va mai retrăi orgasmul până ce Ahmed nu va fi pedepsit.

Își făcu un duș. Acolo, sub apa călduță, se gândi la detaliile operațiunii care urma să facă din ea o eroină a Djihadului. Tot curățindu-și cu meticulozitate toate orificiile corpului său, ea-L ruga pe Dumnezeu să rămână de partea ei.

Capitolul XVI

În sala de conferințe a SRCS, ale cărei geamuri erau biciuite de rafale de zăpadă topită, domnea o liniște apăsătoare. Unul câte unul, participanții – Ward Elcork, Malko, Heloise Boisbriand. Martin Turturo și un bărbat cu părul grizonat și fața severă, John Mac Millan, directorul new-york-ez al FBI, sosit cu o oră mai devreme cu avionul, se așezau în jurul mesei prezidate de director.

Ward Elcork își mângâie beregata și spuse cu o voce încurcată:

— Serviciul meu și eu însumi prezentăm condoleanțe FBI-ului pentru moartea domnului Jim Crow. Vom face tot ce va depinde de noi pentru a-i regăsi și pedepsi pe asasini.

John Mac Millan plecă privirea cu un aer absent, la aceste cuvinte protocolare, dar Martin Turturo îl apostrofă pe directorul SRCS.

— Îl cunoaștem pe asasin. Din păcate a fost omorât prea târziu de domnul Malko Linge. Cei care ne interesează sunt ocupanții taxiului. Domnul Malko a identificat o femeie pe care a urmărit-o la Istanbul. Ea se numește Sheema Nawaz-Tomlinson și, aparent, a reușit să intre fără probleme în Canada. Conducătorul mașinii este foarte probabil, un tânăr algerian pe care noi îl cunoaștem sub numele de Ahmed El Mali, intrat în țara dumneavoastră cu un pașaport francez fals, în urmă cu cinci ani.

— Dumneavoastră ne-ați semnalat deja pe acești indivizi, recunoscu șeful SCRS-ului, dar, din păcate, nu avem niciun element care să ne permită să-i găsim.

— Dar asasinul, al cărui corp a fost pescuit, nu ne poate duce nicăieri?

Ward Elcork își coborî ochii în hârtiile sale.

— Se numește Chebab Ramda, spuse el, algerian naturalizat canadian cu cinci ani în urmă, fără antecedente judiciare. Am ordonat o anchetă asupra sa, în colaborare cu Montreal și Urban Community Police Intelligence. Sper să obținem rezultate rapide.

Malko urmărea descurajat acest schimb de cuvinte. Se plutea în vid. Singurul element neexploatat era adresa negustorului de antichități din strada Saint-Laurent. Canadienii erau atât de incompetenți, încât el ezita să bage SRSC-ul pe fir. Reprezentantul FBI-ului întrebă cu o voce gravă:

— Dumneavoastră nu ați întreprins nicio investigație în ceea ce privește imigrația algeriană? Sunt destui în această țară, totuși…

— Nu i-am considerat niciodată primejdioși, replică încurcat directorul SCRS. În afară de asta, ducem mare lipsă de efective. De altfel, ne găsim pentru prima dată în fața unor acțiuni atât de violente. Eu nu-mi pot explica de ce au tras acești oameni asupra

dumneavoastră.

Martin Turturo și Malko se uitară unul la celălalt. Doar reprezentantul FBI-ului cunoștea adevărul.

În această fază, nu se punea problema să le spună mai mult canadienilor, care nu le puteau fi de niciun ajutor.

— Ați difuzat fotografia Sheemei Nawaz-Tomlinson? întrebă Martin Turturo.

Ward Elcork pică în nas pe masă.

— Hm! Nu încă, recunoscu el. Trebuie mai întâi s-o trimitem GRC-ului. Ei sunt aceia care o pot difuza.

Malko gândi că șeful sucursalei CIA îl va apuca de beregată pe „pastorul reformat". El se grăbi să mai pună o-ntrebare.

— Ați întreprins ceva în privința unui anume Renaud Boisvert, canadian convertit la religia musulmană, care a adoptat numele de Youssouf Mohammad? Știm că era în legătură cu Hassan Kamel, unul din capii rețelei, ucis la Istanbul.

— L-am supravegheat timp îndelungat, afirmă imediat Ward Elcork, dar i-am pierdut urma de aproximativ doi ani. Anumite surse spun c-ar fi murit.

Martin Turturo inspiră profund, se ridică și spuse:

— Vă mulțumim pentru colaborare. Când veți avea noutăți, vă rugăm să ni le comunicați.

La ieșirea din sala de conferințe, Ward Elcork le strânse mâna fiecăruia, pe rând. Era la fel de vesel ca la o ceremonie funerară. Heloise Boisbriand, coborî împreună cu ei într-o tăcere de moarte. Doar când ajunseră pe trotuar li se dezlegară limbile.

— Un idiot! mormăi Mac Millan. Ăștia sunt niște adevărate nulități. Noi am recenzat cincizeci de grupări teroriste, care au baza de operare în Canada și, în așteptare, am pierdut un om…

Martin Turturo strănută sub crivățul tăios și spuse gânditor:

— Eu cred că există o rațiune evidentă pentru această dezlănțuire de violență: racheta nucleară este ascunsă aici, la Montreal și ei se grăbesc s-o treacă peste frontieră. Pentru asta îi omoară pe cei care le iau urma.

— Ne rămâne o pistă, spuse Malko și anume, vânzătorul de antichități din strada Saint-Laurent, al cărui număr s-a găsit la Hassan Kamel, Tahar Haich…

— Nu trebuie s-o scăpăm, recomandă Martin Turturo. Am să chem niște oameni de la Toronto, să vă ajute. Vă rog să nu le spuneți canadienilor, pentru că vor zădărnici totul.

Heloise Boisbriand, mută până-n acel moment, îl luă pe Malko de-o parte și-i șopti:

— Ar trebui să-i reamintesc lui Bernard Hupé despre Youssouf Mohammad. Mă voi duce să-l văd la birou.

— Mulțumesc, spuse Malko.

— Am fost bulversată de moartea lui Jim Crow, deși abia-l cunoșteam.

John Mac Millan se apropie la rândul lui de agent.

— Datorită dumneavoastră, noi am identificat pe proprietarul unui număr de telefon din New-York, un anume Ghani Akmani care trăiește la Brooklyn, în cartierul pakistanez, deasupra unui restaurant afgan. I-am pus telefonul sub urmărire, dar fără niciun rezultat.

— Poate vom sfârși prin a descoperi ceva, își exprimă Malko speranța. În ceea ce mă privește, o să mă ocup de Tahar Haich.

*

* *

Tahar Haich, instalat la o masă chiar în spatele vitrinei restaurantului situat mai sus puțin decât buticul lui, era intrigat de prezența unei mașini care se oprise de-a lungul celuilalt trotuar și din care nu coborâse nimeni. Nu-i plăcea ce vedea. Obișnuit cu clandestinitatea, îl incomoda tot ce nu era normal. În fine, zări coborând din mașină un bărbat, înalt, blond, îmbrăcat într-un palton din păr de cămilă. El traversă un pic mai jos și reveni, oprindu-se în fața fiecărei vitrine, inclusiv cea a magazinului său. Mai continuă puțin în acest fel și intră, în sfârșit, în restaurant.

Algerianul se ghemui, dar necunoscutul trecu prin fața lui fără să clipească și se instala la o masă vecină. Câteva minute mai târziu, Tahar Haich era sigur de un lucru: necunoscutul îi supraveghea magazinul.

Pulsul său acceleră vertiginos. După alură, necunoscutul nu părea a fi un copoi canadian, iar el îi aștepta pe Ahmed și Sheema, care trebuiau să sosească dintr-un moment în altul. Își luă febril mobilul și formă numărul de telefon al pakistanezei.

— Sunt scos din circuit!

Mai mult, el nu știa cum vor sosi aceștia. Trebuia să-i oprească, oricum. În primul moment, intră în panică neștiind ce să facă. Singurul lui atu era faptul că tipul nu-l cunoștea. Tocmai se hotărâse să se-ntoarcă la butic, când reperă un taxi urcând pe strada Saint-Laurent. Din momentul în care-i recunoscu numărul, intră și mai tare în panică. Aceia nu puteau fi decât cei pe care-i aștepta. Se gândi la cea mai simplă soluție, aceea de a nu se mișca și a lăsa buticul închis, numai că în acest caz, necunoscutul care-l urmărea, îi va identifica pe Ahmed și Sheema, ceea ce însemna catastrofa.

În viteză, se hotărî cât ai clipi din ochi.

Plăti foarte grăbit și se ridică, trecând prin spatele necunoscutului blond.

*

* *

Sheema Nawaz-Tomlinson, instalată în spatele taxiului, căuta să nu-l atingă pe Ahmed. Nu mai schimbaseră niciun cuvânt de la incidentul din ajun și tânărul algerian părea să-l regrete, după ce trecuse efectul cocainei. Femeia se-nfășurase și mai mult în grosimea veșmintelor sale, dar nu putea uita acel viol brutal. Se cutremura încă, deși încerca să refuze în adâncurile memoriei sale extraordinara senzație pe care o simțise. Ceea ce o deranja mai mult, era faptul că Ahmed își dăduse seama de senzația trăită.

Șoferul se întoarse.

— Ajungem!

Taximetristul aparținea grupului lor, ca cea mai mare parte dintre șoferii de taxi algerieni sau pakistanezi din Montreal, ceea ce le ușura mult treaba. Grație acestui sistem, Sheema putea circula prin oraș, fără a fi reperată. Era suficient să cheme la centrală, dându-și un număr de cod. Ea privea distrată la defilarea vitrinelor de pe Saint-Laurent, mai degrabă urâte. Se grăbea să treacă la îndeplinirea ultimei etape a planului, sau mai degrabă a penultimei.

Șoferul exclamă:

— Iată! Tahar ne așteaptă afară.

Efectiv, buticarul algerian stătea pe marginea trotuarului, agitându-și frenetic brațele, ca pentru a opri un taxi. Mahmoud, șoferul opri așa cum se înțeleseseră în fața buticului. Imediat, Tahar Haich deschise portiera și sări în vehicul, strigând:

— Cară-te! *Fissa!*[43]

Ascultător, Mahmoud demară imediat, virând pe ultima stradă transversală, în timp ce Tahar Haich le explica ce se întâmplase. Sheema crezu c-o să-i explodeze inima. Descrierea omului care supraveghea buticul, corespundea cu cea a agentului americanilor, pe care ea încercase să-l lichideze în portul Montreal.

Cum ajunsese el în acest loc?

— Unde mergem? întrebă șoferul.

— Ne întoarcem acolo de unde ne-ai luat, ordonă Sheema, cu o voce pierită.

Trebuia să se gândească. Cercul urma să se strângă în jurul lor. De-acum, fiecare oră conta. Ajunși în nordul Montrealului, ceru șoferului s-o lase într-o fundătură. Când rămaseră singuri, ea îl întrebă pe Tahar Haich:

— Coletul este la tine?

— Sigur că da.

— A venit cineva să îl vadă?

— Nu.

Însemna că mai există o mică șansă.

— Magazinul tău are o ieșire în spate?

— Nu.

Față de liniștea care se lăsase, el preciză:

— Putem să trecem prin pivniță, deoarece comunică cu aceea a cinematografului vecin.

— La ce oră este ultimul spectacol?

— La ora zece și se termină în jur de miezul nopții.

— Bine. Ahmed, tu o să scoți din garaj mașina de teren și vei veni în seara asta să preiei coletul. Pe urmă te vei întoarce la garaj.

— Voi fi singur?

— În mașină da, însă eu, împreună cu Mahmoud și toți ceilalți, vom fi pe aproape. Dacă ești în primejdie, vom interveni. Te vei întâlni cu Tahar în holul cinematografului, spre miezul nopții.

— Bine, spuse buticarul, puțin decepționat că rolul său era pe punctul de a se termina.

Fără alte comentarii, se despărțiră imediat.

*

* *

Lui Malko, aflat în restaurant, nu-i scăpase ciudata manevră a taximetristului. Nu-i putea vedea pe ocupanții acestuia, dar îl intriga ceva: de ce un taxi, deja ocupat, se oprise pentru a lua un nou client?

El notase ora: 2 h și 24 de minute, precum și numărul taxiradioului. Fără să-nceteze supravegherea buticului vânzătorului de antichități, el o sună pe Heloise Boisbriand și-i lăsă un mesaj.

Femeia îl chemă atunci când ajunse la Ritz-Carlton.

— Este necesar să identificăm pe proprietarul unui taxi. Este posibil? întrebă el.

— Cred că avem șanse, spuse ea. Mă întâlnesc cu Bernard Hupé. El poate să facă asta. Să ne întâlnim la Sofa, la intersecția dintre Rachel și Bezei, pe platou, într-o jumătate de oră.

*

* *

Muzica zgomotoasă îl agresă pe Malko încă de la intrare. Era aglomerație mare. Mulți oameni erau îngrămădiți în jurul barului, cu un pahar în mână și conversațiile erau la fel de gălăgioase ca și muzica. O descoperi pe Heloise așezată în compania lui Bernard Hupé, la o masă lipită de vitrină și reuși să se strecoare până la ei.

Sergentul-detectiv strigă la urechea agentului:

— Ce noutăți aveți?

Malko îi povesti incidentul de pe strada Saint-Laurent și polițistul notă scrupulos numărul taxiului.

— Treaba asta o rezolv mâine, promise el.

— Acest butic mă intrigă, spuse Malko.

— Vom vedea, spuse polițistul, ridicând paharul său de scotch. La ora asta este închis.

— Richard are știri bune, interveni Heloise.

Conform obiceiului, tânăra își comandase o cupă de Taittinger Comtes de Champagne Rose 1995. Ea păru să se fi emancipat, din nou fiind îmbrăcată în pulovăr de culoare galben canar, cu pantaloni de latex care-i mulau fesele și coapsele, cu o precizie anatomică. Atunci când Malko îi interceptă privirea, citi în ea un fel de tulburare, dar era probabil din cauza băuturii.

— Care sunt știrile cele bune? îi strigă Malko în urechi sergentului-detectiv.

— Am un prieten bun în MUCPI. Are „antenele" lui la Jandarmeria Regală și a prins o istorie interesantă. Youssouf Mohammad le-a propus o informație capitală pe care ei au refuzat-o din lipsă de buget și atunci au început supravegherea de la distanță. Mohammad încearcă să-și vândă informația altcuiva.

— Se știe unde poate fi găsit?

— Nu, dar „sursa" mea are contacte cu metresa lui, Sabrina. M-am gândit că ați putea fi interesat.

— Evident!

Youssouf Mohammad știa, desigur, multe lucruri despre mișcarea islamică și l-ar putea duce la Sheema Nawaz-Tomlinson.

— Cum ați convenit? întrebă Malko.

— Sabrina vă va aștepta la barul restaurantului Expres, o braserie pe Saint-Laurent, la ora nouă.

Capitolul XVII

Bruneta cu păr scurt, nasul coroiat, fruntea acoperită cu un breton, avea niște trăsături provocatoare de mică vagaboandă. Cocoțată pe un taburet înalt, cu puloverul ei negru conturând niște sâni agresivi, îmbrăcată cu o fustă foarte scurtă, dezvelind niște picioare încorsetate în negru, făcea notă aparte în atmosfera mai degrabă familială a Expresului, o braserie lungă, zgomotoasă și afumată.

Agentul o studie câteva secunde. Conform semnalmentelor, aceasta nu putea fi decât amanta lui Youssouf.

Se apropie de ea și o întrebă cu voce joasă:

— Dumneavoastră sunteți Sabrina?

Bruneta întoarse spre Malko o față încruntată și îi răspunse astfel încât barmanul să poată auzi:

— Lăsați-mă în pace! Aștept pe cineva.

Surprins, Malko bătu în retragere și se instală în celălalt capăt al barului. Bruna mai zăbovi pentru a-și termina Defenderul, luă pachetul cu țigări și eleganta brichetă Zippo. Apoi luă din cuier o manta impermeabilă neagră cu care se-mbrăcă înainte să iasă. Malko abia dacă avu timpul să plătească și să-și ia pardesiul. Afară, el o zări pe fata în impermeabil care mergea pe strada Saint-Laurent, fără grabă. Aceasta dădu colțul pe o stradă transversală și dispăru.

Bărbatul grăbi pasul și dădu colțul, la rândul lui, angajându-se pe o stradă calmă și atât de întunecoasă, încât nu văzu fata lipită de zid, cu mâinile în buzunare.

Ei se opriră la câțiva centimetri unul de celălalt, atât de apropiați încât îi simțea parfumul.

— Pe mine mă căutați? întrebă tânăra cu voce joasă.

— Dacă dumneavoastră sunteți Sabrina, da.

— Eu sunt Sabrina. Ce vreți de la mine?

— Vin din partea lui Bernard.

— Bun. Aveți o mașină?

— Da.

— O.K. Scuzați-mă pentru ce a fost mai devreme, dar trebuie să fiu prudentă. Mergeți înainte, O.K.?

Ca toți canadienii francezi, ea spunea „O.K.” după orice frază. Malko ajunse la mașina sa și lăsă portiera din dreapta deschisă. Câteva clipe mai târziu, Sabrina se strecură înăuntru, parfumând tot habitaclul. Își încrucișă picioarele cu un fâșâit agreabil și se-ntoarse spre Malko.

— O.K. Cel mai bine ar fi să mergem la mine. Mă feresc de locurile publice. Demarați și, mai sus, luați-o pe Jean-Talon, spre est.

În mod mecanic, agentul își pipăi crosa pistoletului împrumutat de

la Heloise. După cele întâmplate, era mai bine să fie prudent. Sabrina surprinse gestul lui și zâmbi ironic.

— Nu vă fie teamă! Tot ce riscați este să fiți violat...

Ceva din privirea ei îi spunea că nu glumea chiar de tot. Îi urmă instrucțiunile, ajungând pe o străduță paralelă cu Jean-Talon, în fața unui fel de pavilion. Înainte de a se da jos din mașină, ea examină câteva clipe împrejurimile. Ajunseră la parter într-un living dezagreabil, cu mobilă din anii cincizeci. Imediat, Sabrina puse muzică, înainte chiar de a se fi dezbrăcat de impermeabil. Dintr-unul din buzunare scoase un revolver mic, cu țeava de doi țoli, pe care-l puse pe masă, după care dispăru în bucătărie revenind cu o cutie de bere și se instală pe canapeaua veche, scoase din poșetă un pachet de țigări și aprinse una cu bricheta ei Zippo, îmbrăcată în marchetărie bordo.

— Dumneavoastră știți de ce am vrut să vă văd?

— Mi s-a spus că ați avea ceva de vânzare.

Ea aprobă din cap.

— Da. O informație care valorează aur. Acești imbecili de la G.R.C., care în principiu ne protejează, spun că n-au fonduri. În realitate, le este frică; ne abandonează și, de-aici până a ne lăsa la discreția celorlalți… Atunci, l-am convins pe Youssouf să luăm banii și să ne cărăm cât mai departe, acolo unde găsim soare. Eu aș prefera un mic bar, unde să pot dansa cu clienții.

În ochii ei apăru o privire desfrânată.

— Ce aveți de vânzare și care-i prețul? întrebă Malko.

— O informație excepțională care valorează cincizeci de mii de dolari.

Ea fuma nervos, încrucișându-și și desfăcându-și într-una picioarele.

— Cincizeci de mii de dolari înseamnă bani mulți, remarcă Malko.

Sabrina i-o reteză.

— Este vorba de dolari americani nu gunoiul ăsta de dolari canadieni.

— Bine! Care-i această informație?

Femeia ezită câteva secunde înainte să spună:

— OK. Un grup islamist, care are numeroase ramificații în exterior, a decis să comită un atentat la New-York. Sunt niște oameni pe care-i cunosc și care trebuie să însoțească peste frontieră un vehicul plin cu exploziv. Știu unde este acesta. Vă interesează?

— Da! recunoscu Malko. Dar nu vă voi da banii decât după ce voi verifica și, afară de asta, îmi trebuie timp ca să-i obțin.

— Treaba trebuie făcută foarte repede, precizează Sabrina, pentru că ei îi pot schimba locul.

— Foarte bine. Să ne întâlnim mâine dimineață. Eu vă voi da banii

și dumneavoastră mă veți însoți acolo unde se găsește explozibilul.

Sabrina strivi țigara într-o scrumieră.

— O.K. Cunoașteți marele magazin C&A, pe Guy Street? Voi fi la raionul lenjerie, la ora patru. Veniți cu două pachete: unul cu patruzeci de mii, celălalt cu zece mii. Acela este pentru mine. Youssouf nu trebuie să știe.

Ea se ridică, îl conduse până la ușă și se opri pentru a se lipi de el, introducându-i în gură o limbă ascuțită.

— Pot conta pe dumneavoastră? Mâine seară, veți putea reveni aici, numai pentru a vă amuza.

Sabrina știa să-i motiveze pe bărbați.

Când rămase singur în mașină, Malko nu-și putea reveni. Ceea ce auzise întărea ipoteza sa despre bomba de buzunar Dacă n-ar fi fost vorba de o rachetă de negăsit în Statele Unite, de ce atâta osteneală pentru a trece frontiera niște explozibile care ar fi fost ușor de procurat acolo? Atentatele de la World Trade Center și Oklahoma City făcuseră dovada. El își deschise mobilul și formă numărul lui Martin Turturo.

*

* *

Walid Slami reaprinse luminile de poziție ale taxiului său și merse spre strada Jean-Talon, pradă unei furii sacre. Îl urmărise pe agentul american după plecarea sa de la Ritz-Carlton, conform instrucțiunilor unuia dintre șefii Centrului Islamist de pe Saint-Laurent și nu fusese decepționat. Filajul său îi permisese să asiste la întâlnirea dintre acest agent și cea care era considerată o bună musulmană, datorită legăturilor sale cu Youssouf Mohammad. Toată lumea știa despre rolul jucat de Sabrina în convertirea acestuia. Youssouf era nebun după ea.

Acum iată, Walid descoperea trădarea femeii. Ea îl dusese pe agent la ea acasă, ceea ce era un fapt extrem de grav.

Se opri douăzeci de minute în fața unei băcănii deschise „nonstop”, proprietatea unuia din verii lui, și transmise informația, după care plecă imediat. Grupul lor era fragmentat și ignora modul în care informația va fi utilizată. Zvonurile cele mai nebunești se răspândeau prin moscheile din Montreal, prezicând un eveniment iminent care va produce moartea printre necredincioși.

*

* *

Martin Turturo se strecură la masa unde Malko își termina micul dejun, vizibil satisfăcut și încurajat.

— John Mac Millan este atât de morcovit, încât canadienii acceptă să se miște, îl anunță el. Ne întâlnim peste o oră la buticul lui Tahar Haich împreună cu Bernard Hupé, care aduce un comisar de la Montreal Community Police Intelligence cu un mandat de percheziție.

— Bravo, zise Malko. Mă-ntreb dacă nu vom câștiga jackpotul. Ați identificat pe șoferul taxiului în care s-a urcat Haich?

— Nu încă, dar știu că acest taxi aparține rețelei Co-Up. Sunt meseriași care se grupează pentru a folosi aceeași centrală.

— Dar întâlnirea pentru după masă?

— Totul va fi gata la ora două. Eu însumi merg să ridic banii de la bancă. Din momentul în care această Sabrina ne va da adresa mașinii încărcate cu exploziv, John Mac Millan și cu mine vom merge pe strada Atwates, la Jandarmeria Regală și ei vor avea interesul să se miște foarte repede dacă nu vor un incident diplomatic de primă mărime.

— Suntem obligați să trecem pe acolo?

— Da. Va trebui în mod sigur să le forțăm mâna. Apropo, D.D.O. vă felicită. S-au mai liniștit.

— Să nu vindem pielea ursului din pădure, spuse Malko. Va trebui felicitat și Bernard Hupé.

Șeful sucursalei CIA surâse.

— Asta-i datorită ofițerului Boisbriand. Nu știu ce i-ați făcut, dar vă ciugulește din palmă.

— Acesta-i șarmul bătrânei Europe, pretinse Malko.

Își privi ceasul, care indica ora nouă fără zece.

— Este timpul să mergem pe Saint-Laurent, spuse în timp ce se ridica. Să ne rugăm ca percheziția la vânzătorul de antichități să dea rezultate.

*

* *

Cei patru bărbați pătrunseră unul după altul în minusculul butic de la numărul 4009 al străzii Saint Laurent. Părea că nu e nimeni dar, din camera din spate, veni un bărbat cu trăsături pronunțate de magrebian, neras, cu părul ondulat, îmbrăcat cu un pulovăr gros în dungi. Polițistul de la MUCPI îi arătă mandatul de percheziție.

— Eu n-am făcut nimic, protestă imediat buticarul. Sunt un comerciant cinstit.

Malko îl privi atent. Era chiar bărbatul pe care-l văzuse urcând în taxi, în seara din ajun. Îl privi în ochi și algerianul își întoarse imediat capul. Și el îl recunoscuse… Cei doi polițiști canadieni începură percheziția. O jumătate de oră mai târziu, trebuiră să se-nchine în fața realității: nu exista niciun obiect suspect și nimic care să poată semăna cu un SADM. Ori erau pe o pistă falsă, ori ajunseseră prea târziu. SADM-ul nu lăsa nicio urmă de radioactivitate și era deci inutil să încerce măsurarea radioactivității din butic. Malko se gândi deodată la altceva.

— Să ne arate registrele cu evidența intrărilor, îi șopti lui Bernard Hupé.

Tahar Haich se duse să caute o grămadă mare de facturi prost clasate și Bernard Hupé începu să le examineze. Agentul se uita cu atenție peste umărul lui. Haich importa multe obiecte artizanale din Pakistan. Deodată, Malko zări o scrisoare de trăsură la care era atașată o foaie de ieșire din vamă. Era vorba de intrarea în Canada a unei lăzi în greutate de cincizeci și opt de kilograme – o statuie antică, încărcată la Istanbul pe cargoul cipriot Doral, cu o lună în urmă. Era și o declarație de export ștampilată de vama turcă, precum și cea de import a canadienilor, cu o chitanță de 137 de dolari și 68 de cenți.

Bernard Hupé îi arătă factura negustorului.

— Ați putea să ne arătați această marfă?

— Am vândut-o.

— Cui?

— Nu-mi amintesc numele. Cuiva care mi-a plătit cash.

Era imposibil să-l faci să spună ceva. Trebuiră să-și încheie percheziția. Pe trotuar, Malko se-ntoarse spre Martin Turturo:

— Sunt sigur că SADM-ul a fost depozitat aici.

— Imposibil de probat, oftă americanul. Suntem încă în aer. Să sperăm că întâlnirea din această după-amiază cu această Sabrina ne va aduce noroc.

*

* *

Ahmed El Mali închise din nou cu grijă grilajul de fier al marii magazii închiriate cu doi ani în urmă de islamiști în zona industrială a bulevardului Bourassa. Ea servea ca depozit pentru mărfurile furate de rețelele sponsorizate de GIA înainte de a fi expediate în Algeria. În seara din ajun, transferul lăzii depuse la Tahar Haich se petrecuse cu bine. Vechea sa mașină GMC portocalie din 1989 staționase doar câteva minute în fața cinematografului „L'amour". Algerianul era foarte mândru că Sheema îi destăinuise amplasamentul acestei magazii secrete, închiriată pe numele unui onest cetățean canadian. El se-ndreptă spre stația de autobuz. Pakistaneza îi permisese, în sfârșit, să iasă din apartament, cu o misiune precisă: contactarea a doi susținători algerieni care, cutreierând strada Sainte-Catherine, își sanctificau activitățile prin colaborări ocazionale la Djihad. Ahmed avea trei mii de dolari pentru a-i motiva. Bineînțeles, ei nu știau cine-i adevăratul comanditar al operațiunii, dar puțin le păsa.

*

* *

Magazinul C&A era frecventat de o clientelă mai ales feminină și semăna cu orice Department Stores din lume. Malko hoinărea pe la etajul doi de vreo douăzeci de minute, pe la raionul de lenjerie, printre localnice gânditoare, îmbrăcate ca niște mătuși, care-l luau probabil drept un pervers.

Sabrina întârzia.

La fiecare două minute, el își arunca ochii pe ceasul Crosswind, cu inima strânsă. Dacă metresa lui Youssouf Mohammad nu venea la întâlnire, nu mai aveau nicio pistă. Satisfacția de a fi ajuns pe urma SADM-ului până la buticul din strada Saint-Laurent era o consolare modestă. Agenția fusese obligată să informeze Casa Albă despre insuccesul eforturilor sale pentru prevenirea catastrofei programate.

Deodată Malko simți că-i crește pulsul. Sabrina tocmai se ivise pe una din scările rulante, îmbrăcată într-o haină din piele neagră. Se duse la celălalt capăt al raionului de lenjerie fără să-l zărească, și el trebui să ocolească standul „Calvin Klein" pentru a ajunge la ea. Numai în acel moment, se întoarse și-l văzu. Un surâs îi lumină câteva clipe obrazul și se șterse brusc. Făcând un semn cu ochiul, ea se-ntoarse și fugi.

În același moment, doi bărbați îl îmbrânciră pe Malko. Totul se petrecu atât de repede încât el nu apucă să le vadă decât spatele. Mergând în zigzag printre clienți, ei o urmăreau pe Sabrina. Aceasta se-ntoarse și scoase un țipăt ascuțit. Greșise direcția și ajunsese la scara rulantă care urca; se dezechilibră și căzu.

Primul dintre cei doi bărbați, un tânăr arab cu craniul ras era deja peste ea. O ridică cu mâna stângă și cu dreapta îi înfipse un cuțit în burtă, retrăgându-l și lovind-o din nou. Colegul lui îl ajunse din urmă și o lovi pe tânăra femeie aruncând-o pe o masă plină cu sutiene și continuă s-o lovească. Clienții fugeau în toate părțile țipând. Un paznic neînarmat veni repede. Malko pusese mâna pe revolverul său Smith & Wesson, dar era prea multă lume pentru a trage de departe, așa că încercă să se apropie de asasini.

Aceștia se înverșunau asupra corpului inert al fetei. Unul dintre ei îl zări pe Malko și-i strigă ceva complicelui său. Abandonându-și victima, alergară în direcția scării. Malko apăsă pe trăgaciul pistolului și unul dintre atacatori se rostogoli pe dalaj. Se zvârcoli puțin și rămase nemișcat. Cel de-al doilea încremeni în fața pistoletului, cu o figură rea, cu cuțitul în mână. Imediat fu imobilizat de paznici.

Malko se duse grăbit la Sabrina. Fața și hainele ei erau acoperite de sânge. Ochiul stâng nu mai era decât o gaură sângerândă. Lui i se păru că ea mai respiră încă, în ciuda rănilor multiple, ceea ce era o minune. Trecându-și o mână pe sub ceafa ei, îi ridică capul și-i vorbi la ureche.

— Sabrina totul va merge bine. Vei fi dusă la spital. Am banii. Spune-mi unde-i lada aceea.

Buzele tinerei femei se mișcară, dar nu-i ieși niciun cuvânt din gură. Mai avu o ușoară tresărire, după care ochii îi deveniră ficși. Cu inima strânsă, Malko îi reașeză capul pe grămada de sutiene. Imediat fu înconjurat de mai mulți bărbați, care-i imobilizară brațele la spate,

luându-i arma care era prinsă la centură. O femeie strigă:

— El e! L-am văzul trăgând.

Un polițist în uniformă începu să-i pipăie toate cusăturile. Un altul, îi puse cătușe. Un al treilea se-nfipse în fața lui.

— Cine sunteți dumneavoastră? De ce umblați înarmat?

— Chemați imediat pe ofițerul Boisbriand de la SCRS, spuse el. Arma îi aparține. Veți primi toate explicațiile necesare.

*

* *

— Cel pe care l-ați omorât era muncitor la un măcelar halal de pe strada Jean-Talon, anunță Dan Lambert – numărul doi în cadrul SCRS-ului și nu avea antecedente penale. Era un refugiat politic algerian.

Era ora șase și se-nnopta. Grație intervenției SCRS-ului, problemele agentului fură rezolvate rapid. Heloise Boisbriand, precedată de un telefon al superiorilor ei, debarcase la comisariatul din strada Ontario pentru a lămuri lucrurile. Din Toronto, intervenise în mod expres Martin Turturo. Heloise îl dusese imediat pe Malko la sediul SCRS pentru a trece în revistă evenimentele.

Sabrina era la morga spitalului Royal Victoria, împreună cu unul dintre asasini.

— Cine-i celălalt? întrebă Malko.

— Salim Mabouk, un tânăr vagabond din cartierul Sainte-Catherine. Când avea șaisprezece ani, teroriza bătrânele doamne din parcul Saint-Leonard și, mai apoi, prostituatele care se plângeau că le sfâșia cu lama pentru că nu-i dădeau suficienți bani. Din păcate, ele n-au depus niciodată mărturie. Deocamdată am scăpat de acest gunoi.

— A mărturisit cine i-a dat ordin s-o omoare pe femeie?

— Un algerian pe care el îi cunoaște sub numele de „Eightball”. Acesta din urmă i-a dat trei mii de dolari US, pe care Salim îi mai avea încă asupra lui. El i-a prezentat victima ca pe o „informatoare”.

„Eightball”, era porecla lui Ahmed El Mali, cel despre care îi vorbise Mouloud, algerianul de la „Foufounes Electriques”. Cu aceasta cercul era închis.

— Știe unde locuiește „Eightball”? întrebă Malko, deși cunoștea deja răspunsul.

— Nu.

Agentul bău puțină cafea, cuprins în același timp de furie și descurajare. Avea în față o organizație feroce, ramificată și bine pusă la punct atât de puternică încât ținea piept celor mai puternice servicii de informații din lume, CIA și FBI.

Cum aflaseră cei care ordonaseră asasinarea Sabrinei că ea se pregătea să-i trădeze? Deodată, fu obsedat de un gând. Dacă ei o lichidaseră pe Sabrina, amantul ei, faimosul Youssouf Mohammad, urma să împărtășească aceeași soartă, dacă nu cumva se și întâmplase

acest lucru. Or, informația pe care bruneta se pregătea să i-o vândă lui Malko, o deținea de la Mohammad. Mai exista deci o șansă de a găsi SADM-ul. Se uită la ceas: era ora șase și șapte minute.

— Heloise! spuse el, trebuie să-l găsim cu orice preț pe Youssouf Mohammad.

*

* *

Cu inima strânsă. Malko privea cadranul ceasului la fiecare treizeci de secunde, de parc-ar fi vrut să oprească curgerea timpului, în biroul vecin. Heloise Boisbriand era la telefon de trei sferturi de oră. Dan Lambert plecase. Singur în birou, Malko se juca cu învelitoarea brichetei sale pentru a-și calma nervii. Cursa aceasta contra cronometru, presărată cu obstacole mortale era de mare uzură.

Heloise Boisbriand reapăru în sfârșit, cu fața obosită, și se apropie de el cu un surâs epuizat.

— Cred că am lucrat bine. Avem întâlnire peste o jumătate de oră la barul Marriott cu ofițerul care tratează cu Youssouf Mohammad, un maior din GRC, Leo Monbouquette. El va veni împreună cu Bernard Hupé.

— De ce nu aici?

Ea surâse ironic.

— Aici este sediul concurenței și nu dorește să calce pe la noi.

Malko dădu din cap, un pic mai destins. Așa cum spunea Mao: puțin interesa culoarea pisicii, din moment ce ea prindea șoareci.

Capitolul XVIII

Portarul de la Marriott, cu casca sa colonială albă ornată cu o egretă roșie, era ridicol sub ploaia rece, eroic ca un lăncier din Bengal.

Malko îl descoperi pe Bernard Hupé prin lemnăria barului Caribu, în fața unui Defender vechi de cinci ani, bine amețit. Vizibil șocat, așteptă ca Malko să comande o vodkă și spuse:

— Este oribil. Mă simt puțin răspunzător de moartea fetei aceleia.

— Unde-i Leo Monbouquette? Credeam că vine și el.

— Sosește imediat M-a sunat de pe mobil.

— Vă gândiți că, poate, a fost o scurgere de informații de la dumneavoastră?

Polițistul neagă din cap.

— Nu văd cum.. Ah, iată-l pe Monbouquette.

La intrarea barului se oprise un bărbat care examina clienții. Era înalt și slab. Purta ochelari cu ramă de oțel și avea obrajii supți. Aducea mai degrabă a intelectual decât a jandarm. El se apropie de masă și-i întinse lui Malko o mână slabă.

— Leo Monbouquette.

Se așeză între ei doi, și Bernard Hupé îi comandă un Defender *on the rocks*. Malko îi ceruse Heloisei Boisbriand să rămână la SCRS, pentru a nu-l speria pe omul GRC-ului. Dar acesta părea totuși încurcat. Se-ntoarse spre Bernard Hupé.

— Dumneavoastră mă puneți într-o situație dificilă, spuse el cu o voce spartă, ca și cum ar fi avut un cancer al coardelor vocale.

— De ce? nu se putu reține Malko să-ntrebe.

— Trebuie să obțin o autorizație de la șefii mei ierarhici de la Toronto, pentru a putea dezvălui detaliile unei operațiuni secrete așa cum este utilizarea lui Boisvert.

Malko simți cum îl copleșește furia.

— Și asta cât timp necesită? întrebă cu o voce perfect controlată.

— S-ar putea să dureze și o lună, replică Leo Monbouquette. De altfel, eu nici nu trebuia să fiu aici. Doar pentru a-i face plăcere prietenului meu Bernard, am venit.

Malko fu mulțumit că-i predase lui Heloise arma Smith & Wesson, ceea ce-l scutea de tentații funeste.

— Domnule Monbouquette! spuse el cu vocea vibrând de furie, amanta lui Youssouf Mohammad a fost asasinată acum mai puțin de trei ore, de asasini în solda unei organizații islamiste, pentru că ea se pregătea să-mi vândă o informație pe care dumneavoastră ați refuzat-o. Informația este în posesia lui Youssouf Mohammad, care se numea Boisvert. Dacă nu va fi găsit foarte repede, el va fi asasinat la rândul său, fapt pentru care puțin mi-ar păsa dacă el nu ar fi în posesia unei

informații de importanță vitală pentru Statele Unite.

Agentul apăsase asupra cuvântului „vitală”.

— Întrebarea pe care v-o pun, este simplă, continuă el. Acceptați să cooperați sau nu? În acest din urmă caz, dumneavoastră și șefii dumneavoastră va trebui să vă explicați cu C.I.A., F.B.I. și guvernul Statelor Unite. Pot să vă promit că presa americană va fi bucuroasă să prezinte funcționarea lamentabilă a G.R.C.-ului. Cu siguranță, ați fi țintuit la stâlpul infamiei. Aștept deci răspunsul dumneavoastră.

Leo Monbouquette trecuse prin toate culorile curcubeului în timpul diatribei lui Malko, fără să vadă nici măcar Defenderul de culoarea chihlimbarului, ispititor totuși, pe care chelnerul îl pusese în fața lui. După câteva secunde, spuse cu o voce tremurând de furie:

— Domnule! dumneavoastră insultați Jandarmeria Regală a Canadei. Este inadmisibil. La revedere.

Și plecă cu pași mari. Bernard Hupé se ridică din fotoliul său și fugi după el. În culmea furiei, Malko formă pe mobil numărul lui Martin Turturo. În momentul în care acesta răspunse la celălalt capăt al firului, îi povesti ce se-ntâmplase. Americanul explodă:

— *Jesus-Christ! Gonna raise hell! I will have this bastard thrown out of his agency!*[44]. Chem Washingtonul.

— Așteptați! spuse Malko.

Leo Monbouquette tocmai reintrase în bar, escortat de Bernard Hupé. Se așeză din nou, cu fața încruntată.

Malko îi întinse mobilul său.

— Cineva dorește să vă vorbească. Este vorba de Martin Turturo – responsabilul C.I.A. din Canada.

Leo Monbouquette luă aparatul și spuse „alo”, cu o voce nesigură. Apoi, rămase mut timp de zece minute. Agentul auzea tunetele vocii din aparat. Bernard Hupé își privea pantofii. În sfârșit, ofițerul GRC închise cu o mână tremurătoare, și-i întinse telefonul lui Malko, după care bău dintr-o înghițitură jumătate din Defenderul său, în care gheața se topise. Spuse cu o voce încă spartă:

— Voi coopera, dar asta trebuie să rămână un secret.

— Vă promit, spuse Malko. Primul punct: este adevărat că ați refuzat să cumpărați informația deținută de Youssouf Mohammad?

— Da. Șefii mei nu voiau să deblocheze fonduri.

— Bine. Știți unde-l găsim pe Mohammad?

Ofițerul GRC mișcă din cap.

— Nu. Eu n-am avut niciodată adresa lui, din prudență. El este cel care mă contactează, lăsându-mi mesaje pe robotul meu personal, fixându-mi întâlnirile, niciodată în același loc.

— Unde l-ați văzut ultima dată?

— La stația de metrou Côtes-des-Neiges.

— Când?

— Acum o săptămână.

— V-a mai contactat pe urmă?

— Nu.

— Deci, în seara aceasta sunteți în imposibilitate de a-l contacta?

— Da.

Malko era atât de concentrat, încât simțea că-i explodează neuronii. Deodată își aminti de un film în care poliția prevenea prim megafon o femeie pierdută în mulțime, că un asasin era pe urmele ei ceea ce-i sugeră o soluție.

— Iată cum o să facem, domnule maior Monbouquette: în ora următoare am să fac astfel încât mijloacele mass-media să facă maximum de publicitate asasinării Sabrinei, subliniind faptul că ea și amantul ei sunt bănuiți de către islamiști ca fiind informatorii dumneavoastră.

— Dumneavoastră sunteți nebun! Îl…

— Ce credeți că va face Youssouf Mohammad?

Leo Monbouquette îi aruncă o privire speriată.

— O să-mi telefoneze, desigur, pentru a mă acuza că l-am vândut. Este oribil.

— El o să vă telefoneze repetă Malko, dacă mai este în viață. Vom avea deci o posibilitate să-l contactăm și să-l salvăm. Pentru asta vă va mulțumi.

Leo Monbouquette nu părea convins de acest ultim punct, dar era liniștit că nu avea un rol activ în asta.

— Bine, spuse el. Mă întorc acasă. Unde vă pot întâlni?

Malko îi dădu numărul mobilului său.

— Eu cred, spuse el, că dacă Youssouf Mohammad ar fi auzit de moartea Sabrinei, v-ar fi telefonat deja. Poate nu-i la Montreal.

Leo Monbouquette se ridică, cu umerii încovoiați, ca și cum ar fi dus întreaga lume în spate.

— Foarte bine! Dacă telefonează vă anunț imediat.

Părăsiră barul în același timp și se despărțiră în stradă. Malko nu avea de parcurs decât câțiva metri până la sediul SCRS, pe Peel Street, pentru a o pune pe Heloise Boisbriand la treabă.

*

* *

Sheema Nawaz parcursese aproape un kilometru până să găsească un telefon public ca să poată vorbi în străinătate. Nu avea încredere în mobil, deși era înregistrat pe un alt nume. De când cu ultimele evenimente, nu mai era la curent cu ce știau adversarii săi. Când auzi pe corespondentul ei din New-York răspunzând cu o voce calmă, normală, femeia se mai liniști, însemna că poliția nu ajunsese până acolo. Ei schimbară câteva cuvinte codificate, obișnuite, după care-i transmise instrucțiunile. Omul, un fidel între fideli și el, nu discuta

ordinele. Când închise, pakistaneza fu liniștită.

Nu era totul pierdut, dar era pe muchie de cuțit.

Când ajunse acasă, Ahmed El Mali, cu bustul gol, pregătea pastele ascultând muzică. Atunci când ea intră în cameră, el își legănă șoldurile, făcând mișcări bruște din șolduri, imitând raportul sexual. Sheema întoarse capul, dezgustată. Dumnezeu îi dăduse acest țap lubric spre a o pedepsi pentru păcatele ei. Și totuși, simțea arsura delicioasă a sexului său între fese.

— E totul în regulă? întrebă algerianul.

— Așa se pare. Vom pleca în două zile Tu ești sigur de pașaportul tău?

Mali avea un pașaport canadian pe un alt nume decât al lui, în sfârșit unul în regulă, obținut pe baza unui certificat de botez fals, care era suficient în această țară frumoasă.

— Nicio problemă. Vom rămâne la New-York? Eu nu cunosc orașul.

— Poate, răspunse tânăra evaziv.

Cum ea se-ntoarse, el o cuprinse de șolduri și o lipi de el, introducându-i cocoașa sexului său între fese.

— O să reîncep mica sărbătoare înainte să plecăm! îi șopti la ureche.

Sheema reuși să scape și fugi în camera ei. Dacă n-ar fi avut nevoie de el...

Își privi ceasul, cuprinsă de angoasă și se lungi în pat pentru a citi câteva versete din Coran, dar nu se putea concentra. Dacă n-ar fi avut ideea de a-l pune pe Walid Slami să-l urmărească pe agentul care-o supraveghea de la plecarea din Istanbul, Dumnezeu știe ce s-ar fi întâmplat. Descoperirea contactelor dintre Sabrina și CIA explodase ca un tunet. Avusese loc o *chara*[45] la Centrul Islamist pentru a evalua situația. Membrii rețelei canadiene erau îngroziți să afle că Youssouf Mohammad, un om ale cărui scrieri îi înălțau spiritual pe islamiști, era un trădător.

Moartea lui fusese votată în unanimitate, numai că era o problemă: nimeni nu știa unde se găsea, nici unde locuia. Atunci, responsabilul moscheii lansase un „anunț de căutare” clandestin, către toți frații siguri din Montreal. În speranța că Youssouf Mohammad va sfârși prin a apărea.

Atât timp cât nu era mort, Sheema stătea ca pe jăratec, deoarece conform celor spuse de frații canadieni, acesta știa foarte multe lucruri. Era foarte posibil ca el să știe și despre magazia din bulevardul Henri-Bourassa. Totuși, nu se punea problema deplasării vehiculelor. Mai era nevoie doar de câteva ore… Nu-i mai rămânea decât să se roage.

Mobilul Sheemei sună. Ea recunoscu vocea gravă a lui Walid Slami.

— Nu a intervenit nimic nou! o anunță el. Allah însă va veni în ajutorul nostru. Fie numele Lui binecuvântat.

— Sună-mă când ai vești! spuse scurt Sheema.

În timpul acesta, îl auzi pe Ahmed:

— E gata masa.

*

* *

Renaud Boisvert, cunoscut de mult timp sub numele de Youssouf Mohammad, deschise ușa restaurantului Al Amine, din colțul bulevardului Lacombe – în cartierul Côte des Neiges, unde locuiau mulți arabi. Era ora cinei și restaurantul era plin. Youssouf se strecură până la o masă mică, lipită de tejghea, și comandă un ceai. Analiză în grabă fețele clienților. Pe mulți îi cunoștea din vedere: niște militanți islamiști care-l simpatizau pentru luările sale de poziție. Scrierile sale, voiajul în Afganistan și pelerinajul la Mecca, făceau din el un om sfânt.

Când chelnerul îi aduse ceaiul, îl întrebă dacă poate să dea un telefon.

— Aparatul de-aici este stricat, spuse omul, dar este un telefon public afară, spre Côte des Neiges. La douăzeci de metri.

Youssouf Mohammad mulțumi. El nu mai știa nimic de Sabrina, care era însărcinată să negocieze informațiile pe care le deținea, și începuse să fie neliniștit. Dacă fugise cu banii? La telefon nu răspundea. Își propuse ca, după ce mănâncă, să riște un drum până la ea. Tresări; barmanul dăduse mai tare televizorul pentru a asculta știrile. Mașinal, Youssouf ridică privirea și avu impresia că primește un cuțit în inimă. Pe ecran, cât era de mare, apăruse imaginea Sabrinei.

Stupefiat, ascultă povestea asasinatului, văzu corpul metresei sale lungit pe un cearceaf și figura unuia din asasini. Dar ce era mai rău abia venea. O femeie necunoscută apăru în locul Sabrinei, și numele ei apăru pe ecran: ofițer Heloise Boisbriand – ofițer SCRS. Era intervievată de o jurnalistă și, auzind ceea ce spunea, Youssouf Mohammad simți că i se urcă tot sângele-n cap.

Fiecare cuvânt ieșit din gura ei, reprezenta un cui bătut în coșciugul său. Povestea cum Youssouf Mohammad acceptase să lucreze pentru GRC, ca informator, pentru a-și păstra libertatea și că asasinarea Sabrinei – metresa lui – se explica prin faptul că islamiștii se convinseseră de trădare. Youssouf Mohammad privi în jurul său, convins că persoanele aflate în restaurant erau cu ochii pe el. Aceștia însă nu erau interesați de știri. Era pierdut. Dacă Sabrina era moartă, următorul la rând era el. O singură persoană îl putea proteja: Leo Monbouquette, ofițerul cu care lucra.

În momentul în care se ridica, apăru pe ecran imaginea sa. Noroc

că era o fotografie mai veche, când încă mai purta barbă. Se apropie de tejghea și-i spuse barmanului:

— Adu-mi o chawerma, eu mă duc să dau un telefon!

Ieși pradă unui sentiment între spaimă și furie. Știind despre animozitatea dintre GRC și SCRS, își imagină o răzbunare a acestui din urmă serviciu. Ajuns la cabină, introduse o monedă de douăzeci și cinci de cenți în aparat și formă numărul lui Leo Monbouquette, care răspunse imediat.

— Aici Monbouquette. Cine vorbește?

— Știți ce se-ntâmplă? îl întrebă Mohammad. Ați văzut la T.V?

— Știu, răspunse calm ofițerul GRC. Am să vă explic. Unde sunteți dumneavoastră? Trimit imediat pe cineva să vă caute.

Youssouf Mohammad îi dădu adresa restaurantului, un pic mai liniștit, și închise, cu inima bătând puternic. Își reproșa că vorbise prea repede. Ar fi trebuit să fixeze o întâlnire undeva aiurea. Se simțea protejat de mulțime. Când se-ntoarse la restaurant, chawerma sa era pusă lângă ceai și muzica arabă luase locul informațiilor. Parcurse cu privirea sala și crezu că o să i se oprească inima.

Unul dintre clienți, care-l fixa cu o privire plină de ură, tocmai închidea telefonul său mobil.

*

* *

Leo Monbouquette formase numărul de telefon al lui Malko, dar se răzgândi și închise. Această afacere urma categoric să declanșeze un scandal. Măcar să-l mai atenueze. Dacă Youssouf Mohammad cădea viu în mâinile americanilor putea să facă niște destăinuiri foarte incomode, lucru care nu era de dorit, așa că ofițerul G.R.C. își privi ceasul și hotărî să dea o mică șansa destinului: Nimeni nu va ști niciodată timpul scurs între apelul „clientului” său și al lui.

Își dădu un răgaz de zece minute.

*

* *

Youssouf Mohammad aproape își terminase chawerma sa și comandase un alt ceai. Bătăile inimii se mai liniștiseră, chiar dacă își întorcea privirea spre ușă fără-ncetare. Nemairezistând, se ridică pentru a arunca o privire în stradă, întrebându-se de ce întârziau salvatorii lui. Văzu imediat două vehicule, două taxiuri, care urcau pe Côte-des-Neiges. Când acestea se opriră în față la Al Amine, Youssouf Mohammad știu că viitorul său era terminat. Șoferul primei mașini își făcu apariția. Era un anume Walid Slami, un activist care-și făcuse stagiul în Afganistan ca mudjahid, și era un dur. Cu pulsul la 200, Youssouf reintră în restaurant și se precipită spre barman.

— Trebuie să dau un telefon!

— Ți-am spus că nu merge. Du-te la cabină.

Youssouf se-ntoarse. Walid Slami tocmai intrase, urmat de alți trei zdrahoni. Youssouf scoase din buzunar o bancnotă de zece dolari și o agită, strigând:

— Poate cineva să-mi împrumute telemobilul său pentru un minut?

Zece dolari era totuși un preț bun pentru a împrumuta un telemobil, dar nu mișcă nimeni. Deja, cei patru noi veniți înconjurară masa lui Youssouf Mohammad. Walid Slami, îl salută cu mâna pe inimă.

— Frate! Sunt însărcinat să te duc să vezi pe cineva.

Pentru că bărbatul continua să stea pironit locului, doi dintre oamenii lui Slami îl luară pe sus. Toți clienții se uitau în altă parte. Conversațiile se reluară după ce se-nchise ușa.

*

* *

Bătrânul Volvo al lui Bernard Hupé urca pe interminabila Côte-des-Neiges atât de repede pe cât putea, cu girofarul în funcțiune. Malko și Heloise Boisbriand tăceau, prea încordați să poată vorbi. Plecaseră imediat după apelul lui Leo Monbouquette. Malko nu-și lua ochii de pe cadranul ceasului. De-abia se scurseseră opt minute.

— Vom reuși, spuse Bernard Hupé. Aproape am ajuns.

Treceau deja pe lângă parcul universității. După terminarea pantei, urma bulevardul Lacombe. Malko se destinse puțin, văzând firma restaurantului Al Amine. Coborâră din mașină și intrară în restaurant, dar nici urmă de Youssouf Richard Hupé îi băgă barmanului sub nas legitimația de polițist și-l întrebă:

— Căutăm pe un anume Youssouf Mohammad. Este aici și ne-a chemat la telefon.

— Nu-l cunosc. A fost un client care a ieșit să telefoneze și nu a mai revenit.

Renunțară furioși, și merseră la cabina al cărei număr Malko și-l notă. Mai așteptară un sfert de oră până să se hotărască să plece. Bernard Hupé încercă să le ridice moralul.

— Așteptați! Poate că i-a fost frică să rămână aici. Îi dau un telefon lui Leo.

Formă numărul ofițerului GRC. Youssouf Mohammad nu-l mai chemase, așa că trebuiră să se hotărască să coboare din nou spre Sherbrook. Deși nu luase cina, Malko se simțea incapabil să-nghită ceva.

— Nu ne mai rămâne decât o singură urmă, spuse el, șoferul care l-a luat pe Tahar Haich.

— Am să-i pun în mișcare pe colegii mei, mâine dimineață promise polițistul. Pentru ei nu este o treabă grea. Îl vor căuta prin telefon. Atunci când voi avea numele șoferului, o să-l convoace și mă vor anunța.

În sinea lui, Malko turba de furie. De-acum înainte. New-Yorkul putea sări în aer de zece ori.

Ajunseseră la Ritz-Carlton.

— Haideți să bem ceva, sugeră Malko. Pentru moment nu mai avem ce face.

Cu excepția unei prostituate triste, blondă și bătrână, în barul hotelului nu era nimeni.

— Mi-ar prinde bine puțină șampanie, spuse Heloise.

— O meritați cu prisosință, spuse Malko și ceru chelnerului sa aducă o sticlă de Taittinger, bine frapată.

*

* *

Sheema Nawaz nu se atinsese de pastele preparate de Ahmed. Ea nu mai trăia decât prin telefonul mobil, ca un general care urmărește înaintarea trupelor adverse pe o hartă. Chiar și Ahmed, se calmase atunci când percepu tensiunea care o cuprinsese pe tânăra femeie. Era prima dată când participa la o operațiune importantă. La-nceput, ideea de a trece o mașină încărcată cu exploziv în Statele Unite îl excitase, cu atât mai mult cu cât treaba asta i se prezentase ca pe-o simplă formalitate. Americanii controlau superficial pe canadieni și mii de vehicule treceau frontiera zilnic.

Puțin câte puțin realizase că lumea sa se schimbase. Felul în care Sheema îl amenințase, atacul din apropierea cazinoului și acum asasinarea Sabrinei.. Era angrenat într-o operațiune periculoasă. Telemobilul care sunase îl smulse din gândurile sale. Sheema recepționă apelul, ascultă, întrerupse convorbirea și se ridică.

— Vino! îi spuse ea, pe un ton fără replică, după ce-și luase din sac arma 357. Magnum.

*

* *

De data asta, barul de la Ritz-Carlton era gol, în afară de masa la care se găseau Heloise Boisbriand, Bernard Hupé și Malko. Prostituata blondă și tristă plecase să-și caute în altă parte norocul. Nu mai rămăsese nicio picătură din conținutul sticlei de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanc 1994, băut în cea mai mare parte de Heloise Boisbriand, care vorbea ceva mai tare ca de obicei.

Bernard Hupé își privi ceasul.

— Cred că-i terminat! oftă el.

— Mi-e foame, oftă Heloise Boisbriand.

Cum Malko nu spusese nimănui că este în căutarea unei rachete nucleare, aliații lui canadieni aveau tendința de a nu acorda cazului o prea mare importanță. Din păcate, numai D.D.O și C.I.A. îl putea autoriza să divulge această informație.

— Am putea merge la Express pe Saint-Laurent, sugeră Bernard

Hupé. Este un loc simpatic și se mănâncă bine.

Cuvântul „Saint-Laurent” produse un șoc în creierul lui Malko. El se-ntoarse spre polițistul canadian.

— Spuneți-mi, apropo de taxi, șoferii din Montreal au obligația să-și noteze toate destinațiile într-o evidență?

— Nu, niciodată n-am văzut așa ceva. De ce?

— Taxiul care l-a pescuit pe Tahar Haich avea aparat radioemisie. Când l-am văzut eu, venea deja de undeva, încărcat cu alți pasageri; niște oameni pe care-i cunoștea Haich. Dacă am putea ști de unde…

— Centrala de la Co-Up trebuie să noteze apelurile, spuse Bernard Hupé. O să mergem acolo mâine dimineață.

Malko îi puse mâna pe braț.

— Bernard, vom merge chiar acum. O centrală de taxi funcționează douăzeci și patru din douăzeci și patru de ore. Puteți afla unde-și are sediul?

— Bănuiesc că da, spuse fără entuziasm polițistul, care vedea cum se îndepărtează ora cinei.

Își luă telemobilul și apelă informațiile. Trei minute mai târziu, anunță:

— Biroul lor este pe Beaubien-Est la numărul 4243. Le telefonăm?

— Nu! Mergem acolo, îl corectă Malko.

*

* *

Cei trei funcționari de la centrala telefonică Co-Up păreau total depășiți de evenimente. Baza de taximetre se găsea într-o mare parcare, într-o baracă din lemn. Telefonul suna fără-ncetare.

— Iată, sergent, spuse el, aici sunt toate apelurile din ultima săptămână, cu numerele de taxiuri care le-au deservit.

Bernard Hupé și Malko se instalară la o masă, în timp ce Heloise Boisbriand fuma o țigară. Douăzeci de minute mai târziu, Malko puse degetul pe un rând.

— Iată!

Găsise o înregistrare: „2h02, strada Deguirre nr. 135. SLR FW 67095. Mahmoud cerut de client”

Lui Malko îi venea să sărute registrul.

— Ce înseamnă acest SLR? întrebă el.

— Saint-Laurent, care este în nord.

— Să mergem acolo! Nu avem niciun minut de pierdut.

Era foarte posibil să fi depistat ascunzătoarea Sheemei Nawaz-Tomlinson, ceea ce lui Malko îi dădu aripi.

Capitolul XIX

Cei cinci bărbați care-l înconjurau pe Youssouf Mohammad păstrau o liniște apăsătoare. Erau membrii comandoului care-l ridicaseră, precum și proprietarul măcelăriei *halal* din strada Jean-Talon, unde fusese adus. Se auziră bătăi în ușă și măcelarul se duse să deschidă. Sheema Nawaz își făcu apariția, acoperită cu un fular, însoțită de Ahmed El Mali. Youssouf Mohammad făcu un efort pentru a-i înfrunta privirea, dar regretă imediat. În ochii femeii citi un amestec de ură și dispreț care-i făcu pielea de găină. Totul se petrecea în camera folosită pentru sacrificarea berbecilor după ritualul *halal,* adică însângerându-i.

— Frate Youssouf, vorbi Sheema, toți frații din Montreal mi-au lăudat atașamentul tău față de Djihad.

Bărbatul își lăsă capul în jos, fără să rostească un cuvânt.

— Totuși, continuă ea, tu ne-ai trădat. Tu l-ai trădat pe Dumnezeu. Prietena ta a fost surprinsă în tovărășia unuia dintre cei mai mari dușmani ai noștri, și televiziunea a dezvăluit trădarea ta.

— Voiam să-i protejez pe frații mei, protestă convertitul. Grație mie, poliția nu v-a făcut niciodată greutăți. Eu n-am trădat niciodată vreun secret. Desigur, eram în contact cu GRC-ul, dar le dădeam informații nesemnificative.

Pakistaneza adăugă calmă ca și când nici nu l-ar fi auzit:

— Youssouf, tu l-ai supărat pe Dumnezeu. Ai părăsit calea lui Allah, pentru a te înregimenta în cohorta necredincioșilor și celor care-l disprețuiesc pe Dumnezeu – fie numele Lui binecuvântat. Tu trebuie să mori.

Făcu un semn măcelarului. Youssouf Mohammad nu putu nici măcar să protesteze. Deja doi dintre vlăjgani îl răsturnaseră pe masă, sprijinindu-l astfel încât doar capul să iasă în afară. Îl văzu cu oroare pe măcelarul *halal,* murmurând o rugăciune, cu cuțitul lung și subțire în mână, cu ochii ficși și un rictus dezvelindu-i dinții îngălbeniți. Îl apucă liniștit pe Youssouf Mohammad de păr pentru a-i putea ține capul nemișcat la orizontală.

— Nu! strigă prizonierul. Eu nu...

Ultimul cuvânt i se transformă într-o gâlgâială oribilă. Măcelarul cu un gest moale și abil îi tăiase beregata de la o ureche la cealaltă, depărtându-se imediat pentru a nu fi stropit de sângele care țâșnea pe masă și cădea în găleata pusă pe dușumea. Mohammad se mai zvârcoli puțin înainte de a rămâne nemișcat, pentru totdeauna, în timp ce sângele continua să curgă din rana oribilă.

Sheema Nawaz privi scena până la ultimul act. Nu simțea nimic altceva decât o imensă oboseală, cu gândul la ce mai avea de făcut.

Când totul se termină, ea se lansă într-o canonadă:

— Mergeți și aruncați corpul pe un teren viran, să fie cât mai repede găsit, ca să servească drept lecție celor care ar vrea să trădeze.

Se-ntoarse apoi spre Ahmed El Mali care era livid.

— Vino frate Ahmed.

Începea ultima parte a periculoasei sale călătorii.

*

* *

Malko se uita descurajat la imensul imobil de la numărul 135, strada Deguirre. Cele douăzeci de etaje ale sale puteau adăposti pe puțin două sute de apartamente.

Urmat de Bernard Hupé și de Heloise Boisbriand urcă scara și se opri în fața interfonului. La lumina fidelului său Zippo, examină toate numele. Cinci aveau consonanțe musulmane, iar celelalte reprezentau mai multe comunități. El se-ntoarse spre Heloise Boisbriand.

— Ce putem face?

— Nu mare lucru, în afară de punerea imobilului sub supraveghere. Pentru a răscoli apartamentele, trebuie să așteptăm ora șase dimineața, ora legală.

Asta însemna riscul unei mari pierderi de timp.

Malko își ridică ochii spre balcoanele întunecate. Numărul 135 era un pic mai retras, iar în față avea un parc. Bernard Hupé conversa în șoaptă cu Heloise. Malko privi acele fosforescente ale Breitlingului său: unsprezece jumătate. Însemna să petreacă un interval de șase ore și jumătate de angoasă. Bernard Hupé și Heloise vorbeau amândoi la telemobil. El reexamină tabelul interfonului, fără să descopere ceva nou.

Heloise Boisbriand se apropie și spuse:

— Totul este organizat, îi comunică ea. O echipă a MUCPI va fi aici în mai puțin de o oră. Imobilul va fi filtrat și supravegheat până mâine dimineață. Din momentul sosirii lor, vom putea pleca.

Lui Malko, extrem de îngrijorat, nu-i era foame. El ar fi rămas acolo toată noaptea, dar era un gest idiot. Începu să se roage din toate puterile, ca Sheema Nawaz-Tomlinson să se găsească într-unul din apartamente, fapt care ar fi însemnat sfârșitul chinurilor tuturor.

*

* *

Sheema Nawaz, la volanul unui vechi Chrysler Neon înregistrat sub numele unui simpatizant al Djihadului, urmărea furgonul GMC portocaliu condus de Ahmed El Mali. Părăsiseră Montrealul pe la podul Champlain și rulau spre drumul Sherbrookului, pe autostrada nr. 10, aproape pustie.

Peisajul era monoton, cu câmpii acoperite de zăpadă și niște păduri. În acest sezon, pe-acolo nu circula multă lume. Nenumăratele

lacuri erau înghețate și era prea frig pentru plimbări în aer liber.

La vreo treizeci de kilometri spre sud, frontiera cu Statele Unite se-ntindea rectilinie. De partea cealaltă se găsea Statul Vermont.

Înaintea ei, Ahmed El Mali își puse girofarul în funcțiune și intră în parcarea unui motel – Champlein, chiar în fața orașului Magog. Trei sau patru mașini erau staționate în fața camerelor. Sheema Nawaz se opri în spatele furgonului portocaliu, coborî și se duse la Ahmed.

— Cere o cameră, îi spuse ea.

— Și dumneavoastră?

— Eu plec și mă reîntorc. Nu trebuie să fim văzuți împreună…

Femeia se urcă din nou în mașină și porni, mergând până la bifurcația ce deservea Magogul, pentru a se întoarce, ca și cum ar veni dinspre est.

Douăzeci de minute mai târziu se înregistra, la rândul ei, la motelul Champlain. Un funcționar blazat o informă că se află la o sută douăzeci de kilometri de Montreal și îi dădu cheia camerei 23, pentru douăzeci și cinci de dolari canadieni.

După ce parcă mașina în fața camerei, bătu la ușa lui Ahmed El Mali. Algerianul deschise imediat, vizibil neliniștit.

— Totul merge bine?

— Totul merge bine, afirmă ea intrând în cameră.

De-acum înainte, nu-i mai era frică de impulsivitatea tânărului bărbat. Execuția lui Youssouf Mohammad îl înfricoșase.

— Mi-e foame, spuse el.

— Există un distribuitor de sandwichuri pe hol. Trebuie să ne culcăm devreme. Tu știi câte avem de făcut mâine dimineață?

Tânărul o privi speriat.

— Dumneavoastră mergeți cu mine?

Ea îi întinse o hârtie pe care era notat itinerariul.

— Nu! Vom merge separat. Tu vei merge în față, mai întâi pe autostrada 10 spre est. Pe urmă, mergi pe 55 spre sud și acolo treci pe 141, spre Coaticook. Traversezi Coaticook continuând pe drumul 141 și ajungi la frontiera Vermontului, la postul de trecere Canaan, și pe-acolo intri în oraș.

— Și dumneavoastră?

— Eu merg pe 55 până la frontieră, la Rock Island. Pe urmă pe US 91 până la orașul Bradford și te aștept la stația-service Gulf, la intrarea în oraș. Apoi ne vom continua drumul împreună.

Ahmed fu cuprins de o frică animalică și începu să tremure.

— Asta-i foarte primejdios, murmură el.

— Nu, deloc, afirmă Sheema cu un surâs liniștitor Canaan este un post minor. Tu trebuie să treci pe-acolo între șapte și opt când sunt puține mașini și ei practic nu fac niciun control. Niște frați au făcut teste. Roagă-te lui Dumnezeu ca totul să fie bine. Noapte bună!

Femeia închise ușa și Ahmed își spuse că el n-o să aibă o noapte bună. Ar fi preferat să fie mai bătrân cu câteva ore.

*

* *

Malko stătea întins pe patul lui, la Ritz-Carlton, dar nu reușea să aţipească, uitându-se fără-ncetare la acele ceasului Breitling Crosswind. Avea noduri în gât și avea nervii întinși precum corzile unei viori. Nu mâncase, dar nici nu îi era foame Deschise minibarul, dar nu mai era vodkă. Deschise o sticlă de jumătate de Taittinger ale cărei bule îi mai liniștiră puțin angoasa.

Era ora 1 și 12 minute. Mai erau încă cinci ore de așteptat. Pentru a încerca să se destindă, o chemă pe Alexandra la castelul Liezen, dar îi răspunse robotul. Era cât pe ce s-o cheme pe Heloise, care se dusese acasă, dar nu îndrăzni s-o deranjeze. Nu-i mai rămânea altceva de făcut, decât să numere orele.

*

* *

Sheema Nawaz, întinsă pe patul său, era pradă unor gânduri nebunești, foarte puțin în acord cu linia sa de viață. Ea își privi ceasul: ora două și douăzeci și cinci. De când revenise în cameră și se așezase pe pat, se răsucea de pe o parte pe cealaltă. Nereușind să adoarmă. Dacă cineva i-ar fi spus că își va petrece ultimele ore ale vieții sale într-un motel din Canada, n-ar fi crezut.

De-acum, totul era clar în mintea ei.

Cu voia lui Dumnezeu, îi rămâneau mai puțin de douăzeci și patru de ore până la îndeplinirea misiunii, care coincidea cu sfârșitul vieții sale. Nu avea poftă să-și termine zilele în închisoare, să simtă cum îmbătrânește și se stinge departe de țara ei. Pedeapsa cu moartea nu se mai aplica în Statul New-York. Dar închisoarea pe viață, da. În final, Sheemei nu-i era frică de moarte, deoarece credea cu fervoare într-o viață ulterioară. Cum ea îl servise bine pe Dumnezeu riscându-și viața, acesta va fi bun cu ea.

În așteptare însă, pântecul ei ardea de poftă de sex. Această senzație o cuprinsese la întoarcerea în cameră, gândindu-se la cele ce i se întâmplaseră cu Ahmed, în apartamentul din Montreal. Se simțea violată din nou, cutremurată de plăcere, dar nu voia să comită păcatul. Dorința însă o chinuia în așa măsură, încât găsi un șiretlic pentru a se împăca cu propria conștiință. În timpul Djihadului, Coranul autoriza lucrurile care, în mod normal, erau interzise. Știa că dacă Ahmed gusta din farmecele corpului ei, el își va îndeplini misiunea cu mai mare fermitate, deci, dându-i-se lui, ea lucra pentru Dumnezeu.

Se ridică. Își scoase lenjeria intimă și se-nfășură într-un sari de care nu se despărțea niciodată. Cu picioarele goale, ea traversă culoarul și

bătu ușor la ușa lui Ahmed. Aproape imediat, auzi un foșnet de partea cealaltă. Probabil că el era lipit de ușă, astfel încât îi putea auzi bătăile inimii. Ea bătu încet la ușă și spuse cu voce șoptită:

— Ahmed sunt eu, Sheema. Deschide!

Ușa se întredeschise și apăru privirea înnebunită a tânărului algerian.

— Ce s-a-ntâmplat? gâfâi el, mort de frică.

Sheema se strecură în cameră, atingându-l.

— Nimic rău, afirmă ea. Dimpotrivă.

Se-ntoarse cu fața la el. Imediat, remarcă două lucruri. Televizorul era aprins și, pe ecran, o femeie în patru labe avea în gură sexul unui bărbat tânăr, în timp ce un altul o penetra prin spate, cu un membru interminabil. Acest spectacol ar fi trebuit s-o dezguste și totuși se simți instantaneu umectată. Privirea ei căzu apoi asupra lui Ahmed. El nu purta decât un slip, deformat de o enormă erecție.

El o privea pe Sheema, cu gura căscată.

— Tu ai poftă de dragoste? întrebă ea în șoaptă.

Era mai degrabă o constatare, decât o întrebare. Se apropie de el și puse mâna pe bumbacul întins.

— Sunt a ta, spuse ea. Dumnezeu binecuvântează unirea noastră. Noi suntem doi mudjahedini, care luptăm pentru Djihad. Când vom găsi un imam, îi vom cere să binecuvânteze unirea noastră.

Stupefiat, Ahmed rămase țintuit locului.

Atunci, simțindu-și inima de prostituată, Sheema se apropie, se frecă încet de el, îndepărtă slipul și apucă în mână membrul tare, ca o bară de oțel. Ea simți cu bucurie pulsațiile venelor între degetele sale și începu să-l masturbeze.

Ahmed scoase un oftat răgușit, ca și când ar fi revenit la viață, își înfipse ambele mâini în mătasea sariului, frământându-i sânii ca un nebun. Aceștia îi scăpară. Sheema îngenunchease pe mocheta aspră și luase în gură sexul lui Ahmed. Ea nu avu timpul să profite. Cu un strigăt sălbatic, tânărul bărbat ejacula deja. Stăpânindu-și dezgustul, Sheema înghiți sperma lui până la ultima picătură și-și reîncepu felația. Ca prin minune, membrul care-i umplea gura nu-și pierduse nimic din tărie.

Ea continuă să-l lingă și să înghită ca o bună hetairă[46], simțind că se-ntărește și mai mult, până când Ahmed o respinse, o aruncă pe pat, îi smulse sariul și-și înfipse cu un singur elan sexul până în abdomen. Sheema avu senzația că zboară, burta sa se cutremura, inima i se ambală și țipă.

Ahmed își regăsi sângele rece. Cu ochii în ochii ei, îi spuse, aproape cu răutate:

— O să te am toată noaptea și o să-ți deșir fesele. N-ai să uiți niciodată.

El începu să își plimbe membrul lung în abdomenul inundat al Sheemei. După un timp el se retrase, o răsuci pe tânăra femeie pe burtă și îi ridică bazinul, până ce aceasta ajunse în genunchi. Pe urmă, îi contemplă timp îndelungat crupa și mai ales orificiul mov, încă închis. Își fixă sexul deasupra și apăsă cu toată puterea, privind tija masivă care se adâncea între fesele Sheemei, care gemea de durere cu mâinile înfipte în cearceafuri.

*

* *

Malko tocmai se pregătea să se bărbierească cu multă grijă, pentru a mai omorî câteva minute. Nu închisese ochii toată noaptea și era grăbit să se întoarcă la imobilul din strada Deguirre 135.

Începu să se îmbrace și de data asta își dori să fie mai bătrân cu câteva ceasuri.

*

* *

Sheema Nawaz își puse mâna pe sânul stâng pentru a simți bătăile precipitate ale inimii. Avusese încă o dată un orgasm devastator. Împlântată în membrul încă tare al tânărului ei partener, îl călărise până ce sfera de foc din pântecul său iradiase tot corpul. Moleșită, acoperită de sudoare, cu creierii încinși, nu crezuse niciodată că sexul se face în felul ăsta. Ahmed El Mali își aprinse o țigară și-și contemplă membrul obosit, culcat pe coapsă. Mali nu schimbase zece cuvinte cu Sheema, ci numai câteva obscenități și indicații pentru a-și amplifica plăcerea. Impresiile plăcute pricinuite de viol se disipaseră în această formidabilă baie de sexualitate, care-l lăsă la fel de apăsat ca și cum n-ar fi existat niciodată.

— Trebuie să plec!

Vocea Sheemei îl smulse din reveria sa. Ea era deja în picioare pe punctul de a pleca, înfășurată în sari. Realiză deodată că nu schimbaseră nici măcar un sărut. Se ridică într-o rână și-i propuse:

— Luăm dejunul împreună?

— Nu. Ne reîntâlnim la Bradford, așa cum este prevăzut, la stația Gulf.

Înainte ca el să poată deschide gura, femeia ieșise din cameră. Bărbatul își dădu seama că televizorul continua să funcționeze în surdină. Filmul care-l excitase la începutul serii aparținea deja trecutului.

*

* *

Malko se uită la acele cronografului său Breitling, ridicându-se în picioare. Era ora șase fix. De o oră, întăririle cerute la poliție completaseră dispozitivul de încercuire al imobilului de la numărul 135 din strada Daguirre, unde, în afara unor polițiști în uniformă, se

mai găseau Bernard Hupé și Heloise Boisbriand. Martin Turturo părăsise Toronto cu douăzeci de minute mai devreme.

Bernard Hupé se apropie, în compania unui colonel al GRC.

— Mergem acolo.

Micul grup înaintă până la ușă și apăsă pe interfonul portarului.

Cinci minute mai târziu, polițiștii dădură buzna în hol, blocând scările rulante și ascensoarele. Însoțit de Bernard Hupé, Malko începu cu apartamentele ale căror locatari aveau nume arabe, trezind oameni toropiți de somn și răscolindu-le casele.

După o jumătate de oră, nu obținuseră niciun rezultat.

Nu mai rămânea decât să cotrobăie tot imobilul, apartament cu apartament, ceea ce reprezenta o muncă de ore întregi. Travaliul plictisitor începu.

La anumite apartamente nu răspundea nimeni și polițiștii le marcau printr-o bulină roșie lipită pe ușă. În sinea lui, Malko fierbea. Aveau termen până la prânz. Imobilul era cuprins de o animație de nedescris, cu soldați pe toate culoarele. Toți cei care ieșeau erau percheziționați. Malko atacă etajul șapte. Mereu același mod de lucru. Băteau la ușă, dădeau explicații, se vizita sumar apartamentul și se puneau întrebări.

Băiatul blond, care deschisese la 701, avea părul ras, ochii aproape albi cu toate că erau albaștri și era tatuat pe tot bustul, având cruci celtice. Când Bernard Hupé îl întrebă dacă a remarcat arabi pe etajul lui, răspunse dezgustat

— Daaa. Am văzut destui. Un bărbat și o femeie la 709 acolo, în fund, pe culoar. Tânărul are aer de vagabond.

Malko scoase fotografiile Sheemei Nawaz-Tomlinson.

— Nu cumva aceasta e femeia?

— S-ar putea, nu sunt sigur

Bătură la ușa apartamentului 709. Nu primiră niciun răspuns. Prin talkie-walkie, Bernard Hupé verifică numele corespunzător la interfon: Perocevic. Sârbi? Nu se prea potrivea.

— Deschideți ușa totuși! ceru Malko.

Lăcătușul poliției nu zăbovi prea mult. Abia ajuns în interior, ochii agentului se opriră pe peretele de deasupra canapelei.

— Priviți!

O jumătate de duzină de versete scoase din Coran erau prinse în pioneze, unele lângă altele, ca singură decorație interioară. Totul fu răscolit, fără rezultat. Ceva merinde, în congelator, dar niciun indiciu.

— Trebuie să știm cui aparține acest apartament. Chemați administratorul.

Se așeză pe canapeaua din apartamentul 709, în timp ce cercetările continuau. Pe la ora opt jumate, Bernard Hupé năvăli în apartament. Răspunsul veni puțin înainte de ora nouă.

— A fost cumpărat de un anume Hassan Kamel acum trei ani. A plătit cash optzeci de mii de dolari canadieni.

Cercul era închis. Amărât, Malko își reproșa că nu se gândise mai demult. Era însă imposibil să verifici tot cadastrul din Montreal.

— Să mergem! spuse el resemnat.

Sheema Nawaz și Ahmed El Mali erau deja departe, probabil pe teritoriul Statelor Unite. Coborând în tăcere, Malko remarcă rândurile de cutii de scrisori. El se apropie de cutia aparținând apartamentului 709. Aceasta era încuiată.

— Deschideți-o! ceru el.

Lăcătușul interveni din nou. Cutia era plină. Se adunase corespondență de cel puțin trei săptămâni. Agentul o examină rapid și tresări când ochii îi căzură pe un plic cu antetul Ontario Insurance Ltd. Îl deschise și găsi o factură de asigurare pentru un furgon GMC portocaliu din 1989. Aparținând domnului Hassan Kamel.

Privi plicul. Acesta avea scris pe el „M. KAMEL Hassan, apartamentul 709, 135 rue Deguirre. Saint-Laurent”

— Mai avem o șansă! spuse el. Trebuie prevenite imediat toate posturile americane de frontieră.

Capitolul XX

În ciuda dușului prelungit, aproape rece, Ahmed El Mali avea impresia că dormise în picioare. Frigul îl luase în primire de la ieșirea din motel. După intermezzoul amoros cu Sheema, adormise și se sculase tresărind la ora nouă, îngrozit de întârziere. Se-mbrăcase foarte grăbit și plecase la drum. Fu puțin șocat de absența Chryslerului Sheemei. Femeia plecase înaintea lui. Acum el rula încet spre postul de frontieră Canaan, pe șoseaua 141 înzăpezită și pustie, traversând sate care păreau împietrite de frig.

Ar fi plătit oricât ca să fie mai bătrân cu câteva ceasuri, nu numai ca să fie în siguranță, dar și pentru a o găsi pe pakistaneză. Încă îi mai simțea conturul tare al feselor în căușul palmelor, în timp ce-și înfigea sexul în adâncul orificiului dintre fese, încet, savurând momentul.

Încetini și acționă frâna. La capătul unei linii drepte, zări pe partea dreaptă a drumului niște clădiri mici, albe cu acoperișuri maro, semănând cu o stație-service. Apropiindu-se, distinse panoul de deasupra peronului, scris cu albastru pe fond alb: „CANAAN – VERMONT – UNITED STATE – BORDER INSPECTION STATION.”

Ajunsese...

În fața lui, continua drumul drept, spre colinele înzăpezite. Era Vermontul. Își stăpâni un imbold de a accelera și a trece. În raza lui vizuală nu era nimeni. Cu un efort supraomenesc, viră spre dreapta și opri sub peron, rămânând la volan, cu pașaportul în mână.

După câteva clipe, un ofițer în uniformă bleu, cu pistol într-o parte, înalt și voinic, ieși din clădire cu un surâs îmbietor.

— *Good morning, sir! Nothing to declare?*[47]

— No, răspunse Ahmed El Mali, întinzându-i pașaportul.

Americanul îl frunzări repede înainte să-l închidă. El îl păstră în timp ce dădea ocol vehiculului, oprindu-se în fața lui. Algerianul îi văzu privirea coborând spre placa de înmatriculare. Ofițerul continuă să surâdă în timp ce-și ridica privirea, dar Ahmed simți că inima i se oprește. Din nou își reprimă un impuls furios de a demara. Oricum, era prea târziu. Cu mâna pe crosa pistoletului, americanul îi ordonă cu voce calmă:

— Sir, puteți opri motorul și să deschideți portiera din spate pentru a inspecta mașina?

Ahmed El Mali simți o sudoare rece lipindu-i cămașa de omoplați. Ca un robot, opri motorul și sări jos. Ceea ce se-ntâmplă în continuare, fu mai presus decât voința lui. El o luă la fugă cât îl țineau picioarele de-a lungul drumului pustiu, spre America, țara libertății. Auzi exclamația de surprindere a ofițerului, apoi ordinul său:

— *Stop, stop immediatly!*[48]

Continuă să fugă orbește, ca o rață fără cap. Focul de armă îl luă prin surprindere și se opri brusc. Americanul, cu picioarele depărtate și cu brațele întinse, se pregătea să mai tragă odată. Ahmed ezită, apoi se întoarse încet, știind că viața sa lua sfârșit pe această mică șosea pustie din Vermont.

*

* *

— *They got Ahmed El Mali!**[49]***

Martin Turturo radia de fericire pe când își închidea telemobilul, după ce-și notase ceva cu fervoare.

El și Malko se găseau în biroul Heloisei Boisbriand de la SCR. Era abia ora șase dimineața.

— Unde este? întrebă Malko.

— La postul de frontieră Canaan.

— E departe?

— Circa două ore de drum.

— Au găsit ceva?

— Am dat ordin să aștepte niște specialiști pentru a percheziționa mașina. John este anunțat și merge cu noi.

Malko se rugă în sinea sa ca totul să se termine acolo. Îl intriga o treabă: Ahmed El Mali era singur. Unde se găsea atunci Sheema? Femeia îl lăsase pe tânărul algerian să-nfrunte toate riscurile, în timp ce ea nu-și asumase niciunul. Pe de altă parte, dacă SADM-ul fusese capturat, atunci prinderea ei era mai puțin urgentă.

*

* *

Sheema Nawaz depășise localitatea Barton, atunci când auzi știrea la radio. Tocmai fusese arestat un terorist, care încerca să introducă exploziv în Statele Unite, la postul de frontieră Canaan. De neînțeles, ea nu fu încercată nici de cea mai mică emoție. Era firesc. Dacă îl trimisese pe algerian să treacă frontiera pe la un post unde era examinat fiecare vehicul, mai ales foarte devreme dimineața, o făcuse tocmai pentru a-și acorda ei o șansă mai bună. Ahmed nu era decât un pion. Ea își făcuse calculul că tam-tamul produs de capturarea acestuia se va răspândi foarte repede și-i va permite ei să treacă mai ușor pe la Rock Island, printre sute de mașini care, ca în fiecare dimineață, se duceau în Statele Unite, pentru o grămadă de motive. La trecere, prezentase pașaportul britanic fără să declanșeze nici cea mai mică reacție.

Modestul ei Chrysler Neon nu atrăgea atenția. Sheema continuase apoi să meargă pe freeway 91, intrând imediat pe un drum secundar, pentru a ajunge la Sr. Johnsbury. Avea o prioritate foarte presantă, aceea de a schimba mașina. Ahmed El Mali cunoștea Chryslerul Neon și putea vorbi. Sheema luase în calcul și acest risc, dar găsise modul

de apărare. Totuși se mai găsea în zona periculoasă. În sacul ei de voiaj se găsea mereu acel 357 Magnum, cu încărcătorul plin, dar interceptarea însemna sfârșitul misiunii sale și, deci, eșecul. Patruzeci de minute mai târziu ajunse la St. Johnsbury și se opri la o stație service pentru a întreba dacă există o agenție Hertz în oraș. Îi comunicară adresa acesteia și ea se prezentă acolo, câteva minute mai târziu.

— Merg la New York, explică ea. Mașina mea nu merge așa cum trebuie. Frânele nu prea funcționează bine. Am s-o las la un garaj aici și aș vrea să închiriez una, pe care o voi aduce în trei zile.

— Nu-i nicio problemă, o asigură funcționarul. Aveți la dumneavoastră un act de identitate și o carte de credit?

Sheema îi dădu pașaportul său belgian, cu cartea de credit corespunzătoare. Zece minute mai târziu, ea închiriase un Chrysler Voyager, categoric mai spațioasă. Apoi ceru să fie chemat un mecanic de la un garaj, repetă toată istoria și-l duse pe acesta la mașina Chrysler Neon.

— Ați fi drăguț să mă ajutați să-mi transfer bagajele? îl rugă ea.

— Desigur!

Mecanicul trebui să apeleze la colegul lui rămas ia volan, pentru a transporta containerul negru de la o mașină la cealaltă. Sheema le dădu zece dolari și ei își văzură de treabă. Pakistaneza traversă orașul și se opri la ieșire, lângă o stație-service.

Avea o senzație ciudată: un fel de greață persistentă, probabil din cauza oboselii ș a nopții de pomină pe care o petrecuse. Se dăruise în totalitate. Îi mai rămânea să îndeplinească ultima fază a operației.

Trebui să aștepte mult timp până să răspundă telefonul al cărui număr îl formase și pulsul ei se acceleră. În fine, corespondentul ei răspunse.

— Este totul în regulă? întrebă el cu îngrijorare.

— Sunt în Vermont, spuse ea simplu.

Asta însemna că trecuse frontiera. Sheema intui sentimentul de ușurare al celui de la celălalt capăt al firului.

— Allah Akbar! zise acesta în șoaptă. Ajungi în cursul zilei de azi?

— În seara asta, la locul stabilit și la ora convenită. Inch'Allah!

Aparent, interlocutorul nu ascultase la radio, sau media americană nu vorbea de un incident petrecut la frontiera de nord. Ea se urcă în noua mașină și plecă pe șoseaua înghețată, rulând încet cum îi stă bine unei femei singure.

*

* *

— Am găsit 131 kg de RDX, un pic de HMTD și un sistem de aprindere făcut dintr-un ceas Casio și un fir introdus în exploziv. Este un dispozitiv simplu dar eficace. Am găsit și o mașinărie neagră pe

care nu am deschis-o.

Vameșul de la postul Canaan își dusese vizitatorii în micul garaj care deservea stația, unde era parcat furgonul lui Ahmed El Mali. Portiera din spate era deschisă și cuverturile care acoperiseră încărcătura erau pliate cu grijă.

— Nicio armă? întrebă John Mac Milla, Special Agent al F.B.I.

— No sir. Numai acest container. Vă așteptam ca să-l deschideți

Malko privea obiectul negru lung de nouăzeci de centimetri și lat de șaptezeci. Părea că-i din material plastic, dar putea să fie ceva mai sofisticat, poate fibră din carbon și kevlar. Era fascinat. Ce drum făcuse de la a Douăsprezecea Direcție a Armatei Roșii până în acest loc pierdut din Vermont… Avea în fața lui o bombă atomică în miniatură… El se întoarse.

— Când sosesc experții?

— Nu mai întârzie mult. Elicopterul lor a decolat acum o jumătate de oră.

— Unde-i Ahmed El Mali?

— Înăuntru. Doriți să-l vedeți?

— Da.

Ofițerul îi conduse într-un mic birou. Tânărul algerian era așezat pe un scaun, cu mâinile încătușate la spate, vizibil întristat.

Malko se așeză în fața lui și-l întreba:

— Ahmed, dumneavoastră știați ce transportați?

El îi vorbise în limba franceză și algerianul îl privi mirat.

— Sunteți francez?

— Nu, zise Malko. Răspundeți la-ntrebarea mea.

— Nu, eu nu știam nimic, se bâlbâi tânărul. Mașina îi aparținea unui prieten.

— Cui?

— Hassan și nu mai știu cum. Eu n-am făcut nimic.

Agentul oftă.

— Ahmed! Dumneavoastră locuiați cu Hassan Kamel. Acesta a fost omorât la Istanbul de serviciile turcești. Unde-i femeia cu care împărțeați apartamentul din Montreal, Sheema Nawaz?

Algerianul nu răspunse. Cu capul în palme, mintea sa părea dusă aiurea, probabil cu gândul la virusul SIDA pe care în mod sigur îl transmisese și partenerei sale. El însuși fiind seropozitiv. Toate astea erau acum însă departe. Vocea interlocutorului îl lovi în creier.

— Ahmed, riscați treizeci de ani de închisoare pentru a fi încercat să introduceți în USA exploziv și o bombă atomică.

La auzul cuvântului „bombă atomică”, algerianul ridică vioi capul, vizibil stupefiat.

— O bombă atomică? repetă el zăpăcit.

— Ea nu v-a spus nimic? continuă Malko. Cutia neagră, mare,

conține o rachetă nucleară, având puterea de o kilotonă, adică o mie de tone T.N.T. Cu asta ați călătorit în spate și această femeie, Sheema, a expediat-o în Canada. Sunt sigur că dumneavoastră trebuie s-o așteptați undeva. Dacă cooperați cu justiția americană, puteți să sperați că într-o zi vă veți revedea familia. Dacă nu... Spuneți-mi unde-i această femeie.

Ahmed El Mali rămase mut. Îl revedea pe Youssouf Mohammad murind și apoi el nu credea în justiția americană.

— Femeia călătorea cu dumneavoastră? insistă Malko. Ea v-a trimis la o moarte sigură. Dumneavoastră știți sigur unde se ascunde.

Nu mai era nimic de făcut. Ahmed El Mali se-ncăpățâna să rămână mut. După douăzeci de minute, agentul abandonă. Nu algerianul era cel care le va fi de ajutor s-o găsească pe Sheema Nawaz-Tomlinson. Din fericire, capturarea ei era acum mai puțin importantă.

Ahmed El Mali rămase tăcut, încă mult timp. Apoi se uită la Malko și spuse:

— Nu am familie. N-au nicio importanță douăzeci sau treizeci de ani.

*

* *

Zgomotul motorului unui elicopter stârni agitație. Acesta tocmai se pregătea să aterizeze pe drum, ridicând valuri de zăpadă. Din el coborâră patru bărbați, dintre care doi în combinezoane albe, cu niște cutii metalice în mâini. Se făcură repede prezentările. Era o echipă a Diviziei Tehnice a FBI-ului, venită de la Rochester.

Se duseră la vehiculul imobilizat și unul dintre ei scoase un detector de radiații gama, pe care-l plimbă meticulos de-a lungul furgonului, fără să obțină nici cea mai mică reacție. El încercă apoi în interior și-și îndreptă aparatul spre container. Nimic.

— Despre ce-i vorba? întrebă el.

— În principiu despre o rachetă nucleară, spuse Malko. Un „back-pack nuke”

— Imposibil, spuse tehnicianul. Ar fi trebuit să detectăm niște raze gamma, ori noi nu am găsit nimic. O să vedem ce-i înăuntru.

Malko văzu cum era ridicat capacul containerului negru, apoi tehnicianul se întoarse mirat.

— Este gol.

*

* *

Sistemul de încălzire producea o căldură insuportabilă în biroul de imigrare, îngreunând și mai mult atmosfera. Experții plecaseră luând cu ei cutia goală, în care fusese SADM-ul rusesc. Malko, îndopat cu cafea, nu-și revenise încă din decepție. Sheema Nawaz-Tomlinson era cu mult mai vicleană decât se gândise el. Ahmed El Mali nu era decât

un pion pe care ea-l sacrificase cu bună știință, făcându-l să treacă printr-un punct de frontieră unde putea fi ușor reperat, în timp ce ea trecea prin altă parte.

Era gata să parieze pe o sumă mare de bani că ea se găsește în Statele Unite în posesia SADM-ului, pe care știa în mod sigur să-l activeze. Iar Vermont era doar la cinci ore distanță de New-York. Existau zeci de drumuri de acces și ei nu știau cu ce mașină se deplasează pakistaneza. Singurul care-i putea ajuta, era tânărul algerian.

— Trebuie să anunț la Langley, spuse cu o voce lugubră Martin Turturo. Ei vor fi obligați să anunțe Casa Albă. Numai președintele poate să decidă ce va urma. Nu aș dori să fiu în pielea lui.

În afara evacuării New-York-ului, Malko nu vedea altă soluție. Anunțul că o teroristă islamistă se plimba prin Statele Unite cu o bombă atomică, chiar dacă miniaturizată, era suficient pentru a provoca o panică cu consecințe imprevizibile. Pe de altă parte, dacă totul era ținut sub tăcere, s-ar provoca o dezlănțuire a mass-mediei, ceea ce se numește o „Catch 22 Situation" fără soluție.

Avea cu ce-și chinui mintea. El nu vedea ce trebuie făcut în continuare. Canada nu le mai era de niciun folos. Ahmed El Mali fusese neutralizat și rețeaua logistică, în mod sigur, nu era la curent cu mersul operațiunii. Nu mai era decât o speranță: omul din New-York supravegheat de FBI grație numărului de telefon găsit în carnetul lui Hassan Kamel.

— Trebuie să ajungem în America. Urgent. Puteți obține un elicopter?

— De ce?

El îi expuse motivele. Agentul FBI se repezi la telefon. Un sfert de oră mai târziu, îi explică lui Malko:

— O echipă de-a noastră îl supraveghează zi și noapte pe Ghani Akmani. El nu s-a mișcat. Un elicopter ne va căuta peste o oră, pentru a ne duce direct la cartierul nostru general de la Federal Building, New-York, unde-i centralizată toată acțiunea.

Nu le mai rămânea decât să se roage și să aștepte. Malko se-ntoarse pentru ultima oară spre Ahmed El Mali. Algerianul continua să fie abătut. Refuza să vorbească.

— Necooperând, ați ratat ultima șansă. Mai aveți timp.

Ahmed El Mali se uită la el, plin de ură.

— Ciocănește-o pe mă-ta! Eu sunt seropozitiv și în doi ani voi fi mort.

*

* *

Un soare vesel strălucea deasupra New-York-ului, transformând Manhattanul într-o hartă. Din elicopterul FBI-ului, Malko zărea chiar

și Statuia Libertății, pe Ellis Island. Aparatul aterizează pe acoperișul unui enorm building negru, de patruzeci de etaje, ridicat în Federal Plaza, în partea de jos a orașului. Cartierul General al FBI-ului new-yorkez, care superviza toate afacerile terorismului islamic.

Doi bărbați tineri cu părul tuns scurt, cu cravată și costume de culoare închisă îi primiră. Fiecare intrare era protejată de un sistem de control declanșabil printr-o cartelă magnetică. Ei ajunseră în fine în fața unei plăci enorme de cupru FBI OPERATIONS CENTER.

Ansamblul ocupa trei etaje din enorma clădire. Malko fu condus imediat în biroul cu o vedere panoramică spre World Trade Center, de Bill O'Neill, noul șef al FBI-ului new-yorkez – un bărbat corpolent, cu părul grizonat, care-și fuma țigara. Chiar și în biroul lui, el nu renunța la holsterul ce conținea un Glock mare. Ai fi spus că-i unul dintre *Incorruptibles*.. Un perete întreg al biroului era ocupat de o hartă care recapitula toate atentatele atribuite lui Oussama Bin Laden..

Pe o hartă mai mică, agentul recunoscu itinerarul SADM-ului de la Moscova până-n Canada, cu adnotările care marcau fiecare etapă. De la Montreal încolo, linia plină se transforma într-o linie punctată, mergând spre New-York. Urmărind privirea lui Malko, Bill O'Neill remarcă:

— Noi am avut în vedere New-York-ul, dar poate fi la fel de bine Chicago, Los Angeles sau oricare altul. De ce nu și Washingtonul?

— Există o mare posibilitate ca ținta vizată să fie New-York-ul, replică Malko, dacă nu, n-aș fi fost aici. Ce știți dumneavoastră despre Ghani Akmani?

— Nu mare lucru. Noi nu l-am fi reperat niciodată dacă dumneavoastră nu ne-ați fi dat numărul lui de telefon. Stă liniștit într-un mic apartament din zona supranumită „Little Pakistan" în Brooklyn, între Coney Island Avenue și Newkirk Avenue. Astăzi, n-a plecat de-acasă. De altfel, el iese foarte puțin. Dumneavoastră credeți că ei joacă un rol important?

— Nu știu nimic despre asta, mărturisi Malko, dar este singura pistă rămasă. Eu cred că Sheema Nawaz-Tomlinson este pe undeva pe drum cu racheta nucleară. Bănuiesc că știe cum s-o activeze. De asemenea, este posibil ca ea să nu aibă niciun contact cu acest Ghani Akmani, chiar dacă el face parte din plan, sau poate va avea după aceea, pentru exfiltrare.

— După ce?

Vocea lui Bill O'Neill avea un accent sumbru. Malko nu ocoli adevărul.

— După apocalipsă! Știu că această rachetă este ușor de manevrat. Dacă Sheema Tomlinson o poate declanșa singură, nu mai avem altceva de făcut decât să ne rugăm, sau să închidem Manhattanul.

Șeful FBI-ului se gândi câteva clipe, apoi se uită la Malko, spunând

calm.

— O.K.! Veți pleca cu o echipă la Brooklyn. Am să le ordon oamenilor mei să vă dea ascultare. Ei sunt în contact permanent cu biroul meu. Dacă aveți nevoie de ceva...

O'Neill își lăsă fraza neterminată. Coborâră până la garajul subteran și se urcară într-o camionetă albă a unei curățătorii, un „submarin" al FBI-ului.

— Avem deja o duzină de oameni la fața locului sub diferite acoperiri, explica șeful. Veți vedea că nu-i ușor de supravegheat.

Cinci minute mai târziu, treceau pe Brooklyn Bridge. Malko se-ntreba dacă raționamentul lui se va verifica.

*

* *

Sheema Nawaz-Tomlinson continua să aibă dureri de cap și se agăța de volanul mașinii. Tot ce dorea, era să păstreze suficientă forță pentru a declanșa soarele negru care o va lua și pe ea, în raiul lui Dumnezeu.

New-York-ul era la o depărtare de trei ore de drum. Privi harta pentru a douăzecea oară, temându-se ca nu cumva să nu găsească punctul de întâlnire. Nu-i plăceau marile orașe și nu mai pusese niciodată piciorul în New-York. După ce chibzuise și-și răsfoise documentația, ajunsese la concluzia că cel mai bun loc pentru a declanșa explozia bombei era Federal Building, care adăpostea toată administrația federală. Era o lovitură directă, în plus era un cartier cu foarte multe construcții și pagubele ar fi fost enorme. Trebuia ca Akmani s-o ghideze, deoarece singură îi era frică să nu se rătăcească.

Urma să ajungă în oraș prin nord și credea că va întâmpina probleme în găsirea Brooklyn-ului. Dar era sigură că Dumnezeu o va ajuta.

*

* *

Te-ai fi crezut în Pakistan. Pe două blocuri din Coney Island Avenue nu existau decât inscripții arabe, pakistaneze în cea mai mare parte: birouri de schimb, băcani, supermarcheturi, magazine de sport, garaj, restaurante, fotografi și multe altele. Furgoneta FBI se oprise pe rambleul unei stații-service pentru a-și schimba o roată. Unul din agenți îi arătă lui Malko intersecția dintre Newkirk Avenue și Coney Island Avenue.

— Dumneavoastră vedeți restaurantul afgan? Akmani locuiește chiar deasupra. Noi avem oameni plasați peste tot. Nu poate să meargă nici măcar la baie, fără ca noi să nu știm. Veniți, o să ne mai dezmorțim picioarele…

Merseră pe Newkirk Avenue, mărginită de mici vilișoare protejate de grilaje enorme și câini, unii mai răi decât ceilalți. Un lucrător era

agățat de un stâlp de telefon.

— Este unul dintre oamenii noștri, îl anunță agentul FBI.

Se lăsa înserarea și Malko devenea din ce în ce mai nervos. Sheema Tomlinson nu-și putea asuma riscul să meargă la hotel, așa încât trebuia să dea lovitura în cursul nopții. Ideea că ea era deja pe undeva prin New-York, îi dădea frisoane; ar fi vrut să aibă la dispoziție de două ori mai mulți agenți federali. Simțea că sunt neputincioși în fața unei mici rețele de fanatici.

Reveniră după ce făcuseră ocolul blocului. Malko văzu oprit în fața restaurantului afgan un Yellow taxi. Agentul special al FBI așezat lângă el era pe punctul de a căuta pe calculator numărul de înmatriculare al mașinii. Câteva secunde mai târziu, anunță:

— Acest vehicul aparține unui anume Moktar Ifthican, de naționalitate pakistaneză, sosit în Canada acum cinci ani, naturalizat american.

Malko tresări: un șofer de taxi exact ca la Montreal și mai ales un pakistanez, tot ca la Montreal.

— Atenție, spuse el, Akmani s-ar putea să plece.

Nu apucă să-și termine fraza, că o voce anunță prin radio:

— Atenție, suspectul urcă în taxi.

— Ei drăcie, cum de-ați ghicit? exclamă tipul de la FBI.

Taxiul mergea spre sud.

— Nu-l urmăriți? întrebă neliniștit Malko.

Agentul spuse zâmbind:

— *Do not worry!**[50]** Din ăștia ca noi sunt peste tot. Vom păstra o bună distanță. Dumneavoastră știți cumva și unde merge?

— Din păcate, nu.

*

* *

— Vehiculul suspect se îndreaptă spre aeroportul La Guardia, anunță agentul FBI.

Taxiul ajunsese până la Manhattan pentru a se angaja apoi pe autostrada care ducea spre aeroporturi. Malko nu mai înțelegea. Sheema Tomlinson, în mod cert, nu sosea cu avionul. Sau se-nșelase și Akmani nu avea nicio legătură cu afacerea, ceea ce ar fi fost foarte tragic, căci în acest caz pakistaneza se plimba liberă în sânul naturii cu SADM-ul, fără nicio posibilitate de a-l recupera.

Apăru Shea Stadium, deci se apropiau de aeroportul La Guardia. Taxiul era invizibil în fluxul circulației. Din nou se făcu auzită vocea agentului FBI:

— Se angajează pe pasarela care ducea spre La Guardia. Trece prin fața lui Holliday Inn. Virează la dreapta, deci nu merge la aeroport, ci îl ocolește. Atenție! Tocmai s-a oprit în parcarea lui Crown Plaza. Nimeni nu coboară din vehicul…

Crown Plaza era unul din motelurile din preajma aeroportului La Guardia. Camioneta trecu încet înainte și Malko zări taxiul oprit, cu farurile stinse. Ei merseră un pic mai departe și se opriră la rândul lor. O mașină a FBI-ului îi aștepta și îi preluă astfel ca să se întoarcă la hotel, ca și când ar veni din direcție opusă. Malko și cei doi agenți ai FBI coborâră la Crown Plaza, ajungând la barul pustiu, de unde se putea observa taxiul imobilizat în întuneric.

Din toată așteptarea, rezulta că Akmani avea întâlnire aici. Malko se rugă intens ca persoana așteptată să fie Sheema-Tomlinson. Special Agent-ul FBI se aplecă la urechea lui.

Dispozitivul este la locul lui. Avem vreo sută de oameni și trei elicoptere. Trăgători de elită sunt desfășurați pe acoperișul hotelului. Avem la dispoziție și o echipă de specialiști în război nuclear. Ei cunosc acest tip de materiale.

Malko nu ascultă sfârșitul frazei. Un nou vehicul tocmai pătrunsese în parcare. Era o minifurgonetă închisă la culoare, cu placă de înmatriculare verde a Statului Vermont. Era prea întuneric pentru a vedea cine este la volan. Portiera taxiului galben se deschise și Ghani Akmani se îndreptă spre mașina care tocmai sosise.

*

* *

Sheema Nawaz-Tomlinson era epuizată și simțea în spate dureri atroce. Migrena se accentuase și ultimii kilometri fuseseră un supliciu. Se rătăcise de mai multe ori și se-ntorsese pe Manhattan, acoperită de transpirație, înnebunită, înfometată. Ar fi țipat de bucurie, văzând firma luminoasă a lui Crown Plaza. Privi în jurul ei și-i păru totul în ordine. Era sigură că nu fusese urmărită. Își scoase din sacul de voiaj arma 357 Magnum și o puse lângă ea pe banchetă, cu ochii fixați pe taxiul galben.

Când se deschise portiera, abia-l văzu pe bărbatul care coborî, în orice caz, ea nu-l cunoștea pe Akmani. Cu mâna pe crosa pistolului, îl privi apropiindu-se. Era incontestabil o figură de oriental, așa că se liniști. Femeia coborî geamul și cei doi se analizară în liniște câteva secunde, apoi cu mâna pe inimă, pakistanezul spuse în șoaptă:

— Dumnezeu îi iubește pe acei care luptă pentru cauza Lui în rânduri strânse, ca un edificiu compact.

Sheema Nawaz-Tomlinson îi adresă un surâs palid și spuse simplu:

— Surate 61, fratele meu Allah Akbar.

El se aplecă și își lipiră capete frățește.

— Tu trebuie să fii foarte obosită, sora mea, spuse el. Ce vrei să faci tu?

— Nu am timp să mă odihnesc, răspunse pakistaneza. Multe lucruri rele s-au petrecut în Canada și este o minune că am ajuns aici. Tu cunoști aceste știri?

— Nu! spuse el.

— Nu are importanță. Mulți din frații noștri sunt morți sau capturați. Avem puțin timp. Vreau ca tu să mă călăuzești spre obiectivul meu, Federal Building. Îl cunoști?

— Bineînțeles! Acolo trebuie...

— Da! Vrei să te urmez, pentru că eu nu cunosc acest oraș.

— Și apoi vii cu noi?

— Da! minți ea.

— Bine! Atunci să mă urmezi.

El se-ndreptă spre taxi în fugă și se urcă. Farurile sale se reaprinseră și demară lent. El se găsea încă în parcare, când zeci de proiectoare se aprinseră, luminând locul ca în plină zi. O voce puternică și cavernoasă amplificată de un difuzor spuse:

— *Freeze! FBI. You're under arrest! Stay în your vehicle, hands on the wheel!* [51]

Vreo douăzeci de agenți ai FBI apărură din toate colțurile, dotați cu veste antiglonț, căști și înarmați până-n dinți.

Taxiul făcu un salt înainte, stopat imediat de o ploaie de proiectile. Toate geamurile și cauciucurile sale explodară sub impact. Totuși, mai parcurse câțiva metri și rămase imobilizat de-a curmezișul șoselei. Din exces de zel, oamenii FBI-ului continuară tirul timp de încă nenumărate secunde.

Al doilea vehicul nu se mișcase sub lumina proiectoarelor care permitea vederea în interior, ca în plină zi. Conducătoarea sa părea transformată în stană de piatră.

— Predați-vă! repetă vocea din difuzor. Ieșiți din mașină!

*

* *

Malko privea vehiculul. În sfârșit, era momentul încolțirii vânatului. Special Agentul FBI se-ntoarse spre el, îngrijorat.

— Credeți că ea ar putea face să explodeze această mașinărie acum?

— Nu-mi dau seama, spuse Malko. Ar trebui consultați experții dumneavoastră. S-ar putea. Eu o să-ncerc să-i vorbesc.

— Sunteți nebun? Opriți-vă!

— Spuneți-le oamenilor dumneavoastră să nu tragă în mine, ceru Malko.

Ieși din bar în fugă, realizând că era dezarmat, dar ce putea face o armă contra unei bombe atomice. În afară de asta, avea în spatele său puterea de foc a unei întregi armate. Ceva îl împingea la această ultimă confruntare după o atât de lungă și feroce cursă de urmărire. Ceva îi impunea respect pentru această femeie, care nu acționa din motive josnice. El pătrunse în parcare și merse încet, spre mașina staționată.

*

* *

În mintea Sheemei Nawaz gândurile se întretăiau. În mod ciudat, se simțea detașată de toate. Unica sa alegere era aceea a morții. Își putea trage un glonț în cap, să iasă din mașină trăgând, sau și mai bine, să încerce să provoace explozia SADM-ului, pentru a mai salva ce se putea. Ea îl privi pe bărbatul care se apropia și-l recunoscu. Era acela care o urmărea de la Istanbul.

Ridică arma, apoi o lăsă în jos. Nu avea timp pentru o răzbunare personală.

Cu un gest larg, trecu călare peste scaunul ei, așezându-se în spate și se așeză pe banchetă, practic invizibilă din exterior. Difuzorul mormăi din nou ceva ce pe ea nu o mai interesa. Cu un gest grăbit, smulse capacul, descoperind racheta nucleară și tastatura pentru a o activa. Trebuia să formeze patru cifre – 8124 – și senzorul său roșu urma să-nceapă să clipească. Nu-i mai rămânea decât să regleze cursorul ceasului și să apese pe butonul negru care, la timpul ales, urma să declanșeze explozia încărcăturii de octogen. Acesta, trebuia să declanșeze fisiunea nucleară. Mâna îi tremura.

— Opriți-vă! Vă vor omorî. Coborâți!

Era omul de-afară cel care țipa. Femeia nici măcar nu se-ntoarse. Neavând nicio secundă de pierdut, formă 8,1,2.

— Malko, îndepărtați-vă! Vom deschide focul! strigă difuzorul.

Sheema Nawaz apăsa pe butonul cu cifra 4, când se declanșă infernul: caroseria Chryslerului Voyager se cutremură sub impactul zecilor de explozii. Geamurile se sfărâmau în țăndări și pneurile făcură explozie. Pakistaneza rămase pironită pe loc, fulgerată de zeci de proiectile. Când focul încetă, femeia era moartă de mult timp, cu o mână pe SADM.

Malko fu busculat, îndepărtat de necunoscuți cu inscripția FBI pe spate, care fugeau spre Chryslerul Voyager. Niște specialiști în combinezoane albe se strecurară spre vehiculul imobilizat, îndepărtând pe toată lumea.

Agentul se retrase cu capul zbârnâind, nerealizând încă ce reușise să facă. Apăru o ambulanță a cărei sirenă urla în parking, dar inutilă pentru Sheema Nawaz, care alesese moartea și eșuase atât de aproape de atingerea scopului.

*

* *

— Officer Heloise Boisbriand, am onoarea să vă acord medalia FBI drept recompensă pentru ajutorul pe care ni l-ați dat în ancheta noastră. *Congratulations!**[52]***

Surâzând, Bill O'Neill prinse medalia de taiorul mulat al Heloisei Boisbriand și-i strânse mâna cu putere. Asistenții aplaudară din toată

inima. Femeia se-ntoarse către Malko, roșise la față de mândrie. El fusese cel care destăinuise FBI-ului importanța colaborării sale. La New-York, vremea continua să fie la fel de frumoasă și soarele lumina puternic Federal Building. Toată lumea se precipită spre bufet.

Malko ținu să destupe el însuși prima sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanc 1995 și să umple cupa tinerei promovate.

Domnea o stare euforică. De o săptămână curgea cu felicitări. Până la urmă, secretul fusese bine păstrat, nimeni neștiind ce aproape fusese catastrofa.

De-acum, SADM-ul rusesc era dezmembrat într-un laborator american, ce nu va afla mare lucru.

Agentul aștepta ca Heloise să fie mai puțin înconjurată de noii săi prieteni, pentru a se apropia de ea și a-i întinde un plic.

— Dumneavoastră vă mai amintiți de cabina telefonică de pe Côte des Neiges de unde Youssouf Mohammad l-a chemat pe Leo Monbouquette? o întrebă.

— Da! Desigur. De ce?

— Aici în plic sunt două înregistrări telefonice, una din cabina aceea și alta de la telefonul lui Leo Monbouquette. Acestea fac dovada că el a așteptat un sfert de oră până să ne prevină, atunci când Youssouf i-a telefonat. Să dați asta șefului dumneavoastră!.

— Ei drăcie! Mizerabilul! șopti Heloise.

— Vă las acum în tovărășia noilor dumneavoastră prieteni, îi spuse Malko. Ei vă vor conduce la San Regis, unde Company v-a reținut un apartament. Voi veni la ora nouă ca să vă iau pentru a lua cina la Cirque.

*

* *

Malko apăsă pe butonul apartamentului 1624, declanșând o sonerie muzicală pe două tonuri. Ușa se deschise câteva clipe mai târziu. În fața lui Heloise Boisbriand cu părul ei lung, blond, pieptănat în coc, apăru radiind. Ea purta în continuare decorația FBI-ului, dar aceasta era acum prinsă la nemaipomenita rochie de vinyl negru, chiar între cele două fermoare care permiteau accesul la sânii tinerei femei.

Heloise Boisbriand, cu ochii ei în ochii strălucitori ai lui Malko, îi adresă un surâs complice și îi spuse simplu:

— Și dumneavoastră aveți dreptul la o recompensă.

[1] Angajat voluntar
[2] Combatanți ceceni.
[3] Serviciile secrete ruse.
[4] În jur de 4000 U$D.
[5] Bună seara!
***[6]** Islamic Relief Organisation*
***[7]** Bine gândit*
***[8]** Milli Istihradate Tefkiatri (Serviciile Turcești).*
***[9]** Î**n** numele Domnului cel Atotputernic și Sfânt*
***[10]** Vechiul nume al Istanbulului*
***[11]** Vezi nr. 1 SAS la Istanbul*
***[12]** Vezi SAS 119 Cartelul de la Sevastopol*
[13] Un fel de pizzerii
[14] Fiu de c...vă.
[15] Față de cal
[16] Străin.
***[17]** Bună ziua, Mr. John.*
***[18]** Un fel de fundamentaliști musulmani*
***[19]** Este o posibilitate demnă de luat în seamă.*
***[20]** Siguri*
[21] A se vedea SAS nr. 125. Răzbunați zborul 8001
***[22]** Vezi SAS nr. 119, „Cartelul Sevastopol”.*
[23] Vezi SAS nr. 1, SAS la Istanbul.
***[24]** Operație de curățire*
***[25]** Vă rog*
***[26]** Nemernicule! Fiu de cățea!.*
[27] Homosexual de c...t! Este un animal!
***[28]** Fiu de cățea.*
***[29]** Intelligence Service-ul Pakistanez.*
***[30]** Serviciile de Informații Afgane Comuniste.*
***[31]** În jur de 120 de franci.*
[32] Oprește aici, te rog!
[33] De ce mă urmăriți?
***[34]** Serviciul Canadian de Informații și Siguranță.*
***[35]** Jandarmeria Regală Canadiană.*
***[36]** Poponarii!*
[37] Nu fiți stupid!
[38] Cal sălbatic
***[39]** Amestec de scotch și Porto*
[40] Bila numărul 8, neagră, este aceea care nu trebuie trimisă în gaură decât ultima, sub sancțiunea de a pierde partida.
***[41]** Pământul nimănui*

[42] *Nu mișca!*

[43] *Repede!*

[44] *Pentru Dumnezeu! Am să fac un scandal monstru! Am să fac să fie zvârlit acest bastard din agenția aia.*

[45] *Adunare.*

[46] *Curtezană la vechii greci*

[47] *Bună dimineața, domnule! Aveți ceva de declarat?*

[48] *Oprește, oprește imediat!*

[49] *L-au prins pe Ahmed El Mali!*

[50] *Nu vă faceți griji!*

[51] *Stop! Sunteți arestat! Rămâneți în vehiculul dumneavoastră, cu mâinile pe volan!*

[52] *Felicitări!*